

3935406871

Københavns Kommune.
Bibliotekerne.

BIBLIOTEKER

61 09.463 KJ

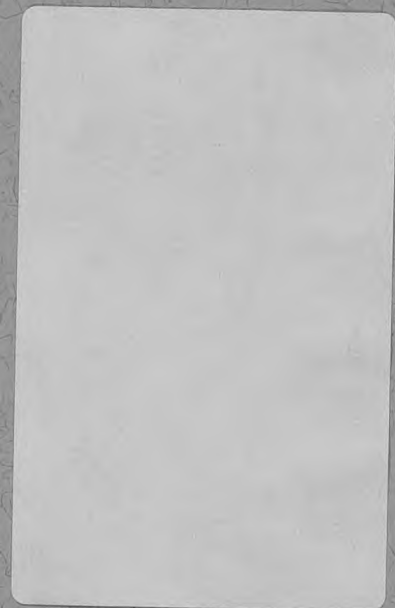
RHB

EX LIBRIS

KØBENHAVNS
RAADHUS-
BIBLIOTEK

87
09.463
K2
50 1

BYEN

PAA KRYDS OG TVÆRS

KØBENHAVN I TEGNINGER OG VERS AF EMIL KRAUSE

GYLDENDAL
1928

BYEN PAA KRYDS OG TVÆRS

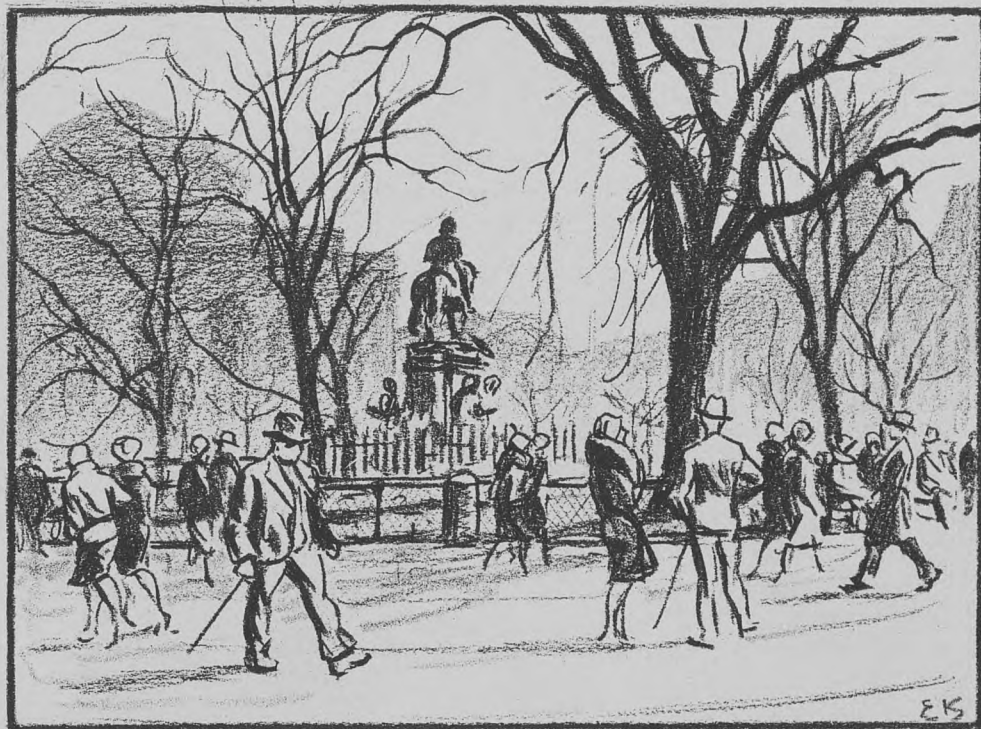
Vignetter af Kunstnerens Datter
Anne Marie Mandel

—
Copyright 1928 by Emil Krause
Copenhagen

—
Oplag: 1500 Eksemplarer

—
Udført i Offsettryk hos
Egmont H. Petersen, København

BYEN PAA KRYDS OG TVÆRS

KØBENHAVN
I TEGNINGER OG VERS
AF
EMIL KRAUSE

GYLDENDALSKE BOGHANDEL · NORDISK FORLAG
MCMXXVIII

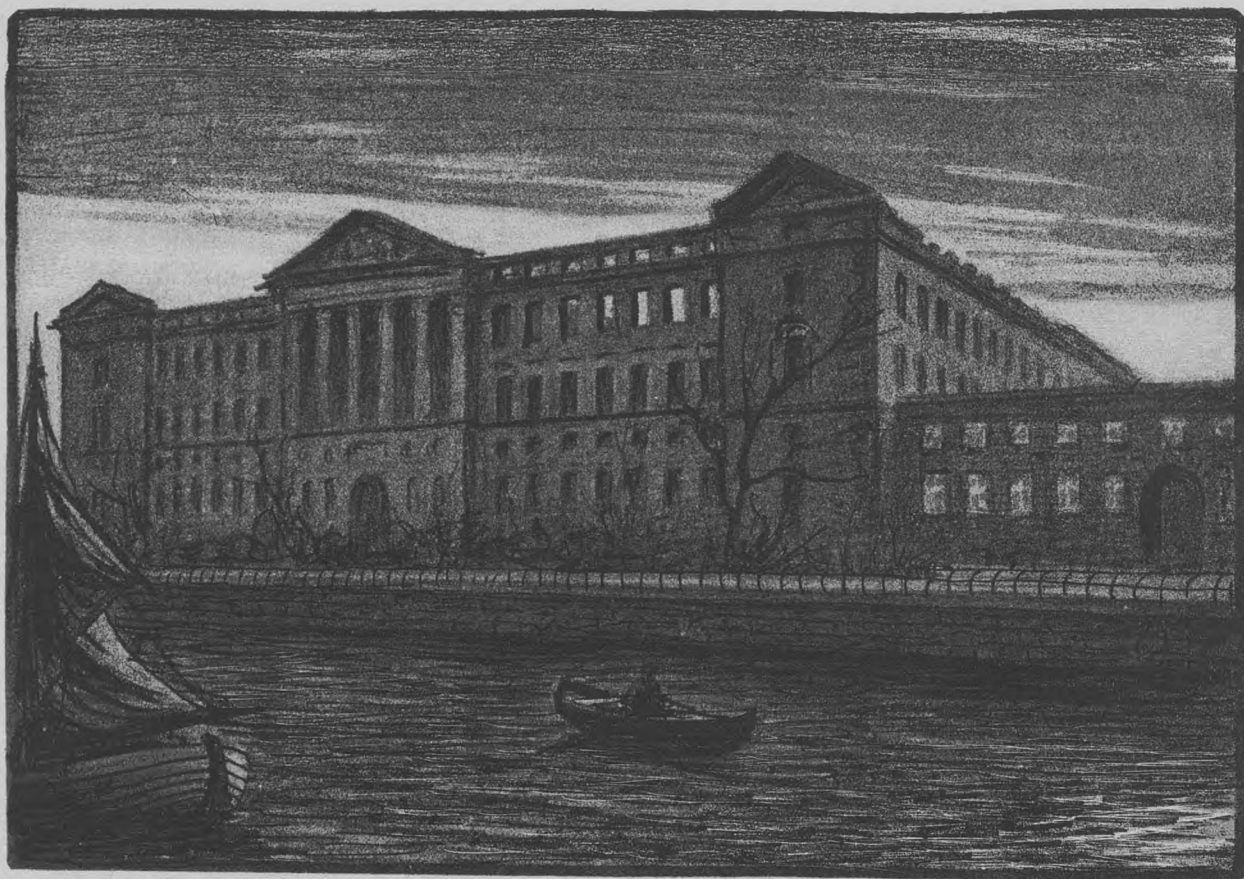

Gik jeg ud en Foraarskvæld
Og saa paa Byen, som den laa
I Aftenrødens Straalevæld
Saa farvefrodig, solforgylt,
Saa livsensmodig, længselsfyldt
Et Paradis i den jeg saa.

Men gik jeg fjernt fra Byens Brus
En Høstnat paa en ensom Strand,
Laa Byen som et Kæmpeblus,
Der sagte skælved med en Glans,
Som kom fra Helved, fra en Dans
I Dødens store Skyggeland.

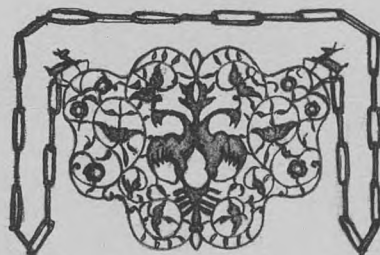

Dyster som Sorgen
Minded vi Borgen,
Kæmperuinen i graa Majestæt,
Sværtet var Muren.
Arkitekturen
Stod dog som Arv fra en kongelig Æt.

Hengemt som et gammelt Minde,
Som et Stykke falmet Pragt,
Som et Smykke paa en Dragt
Baaret af en fornem Kvinde,
Som forlængst i Muld er lagt,
Ser vi Marmorbroens Buer
Svøbt i Aftensolens Luer
Som en gylden Fortids Vagt.

SLOTSHOLMEN

Fornemt forskanset bag stille Kanaler
Fredelig skærmet bag Bolværk og Bro,
Farvet i Skæret af Solen, som daler,
Slotsholmen hviler i kongelig Ro.

Knejsende Taarne og langstrakte Tage,
Lyse af Ir som Smaragd og Turkis,
Borgen, som vendte fra Døden tilbage,
Smykkes af Solen til Foraarets Pris.

Højt paa sin Ganger Kong Frederik rider,
Møder med Hilsen og Haandslag sit Folk,
Sat paa sin Post i bevægede Tider,
Skaanet for Uvejrets dræbende Dolk.

Knejsende Borg, slaaet sønder og hærget
Blev du saavel som det prøvede Land,
Rejste dog atter paa det, som blev bjærget
Det, som skal staa gennem Storme og Brand.

Ensomme Minde om Skatten, som tabtes,
Slotskirken vidner alvorlig og stærk.
Værdige Bolig for Skønhed, som skabtes,
Huset vi hilser med Thorvaldsens Værk.

Slotsfløjen runder sig fint i en Bue
Hen mod den dobbelte Sandstensportal,
Ruderne spejler den glødende Lue,
Glansen af Solen mod Himlens Opal.

Skarpt imod Vesthimplens lysende Flade
Tegner sig statuesmykket og let
Halvvejs i Skjul af en høj Balustrade
Prinsens Palæ som en fin Silhuet.

Kranset af Vedbendens dybgrønne Ranker,
Bryghuset rejser sig rødt som Korall,
Briggen, som lossere de lysende Planker,
Spejler sin Top i den blanke Kanal.

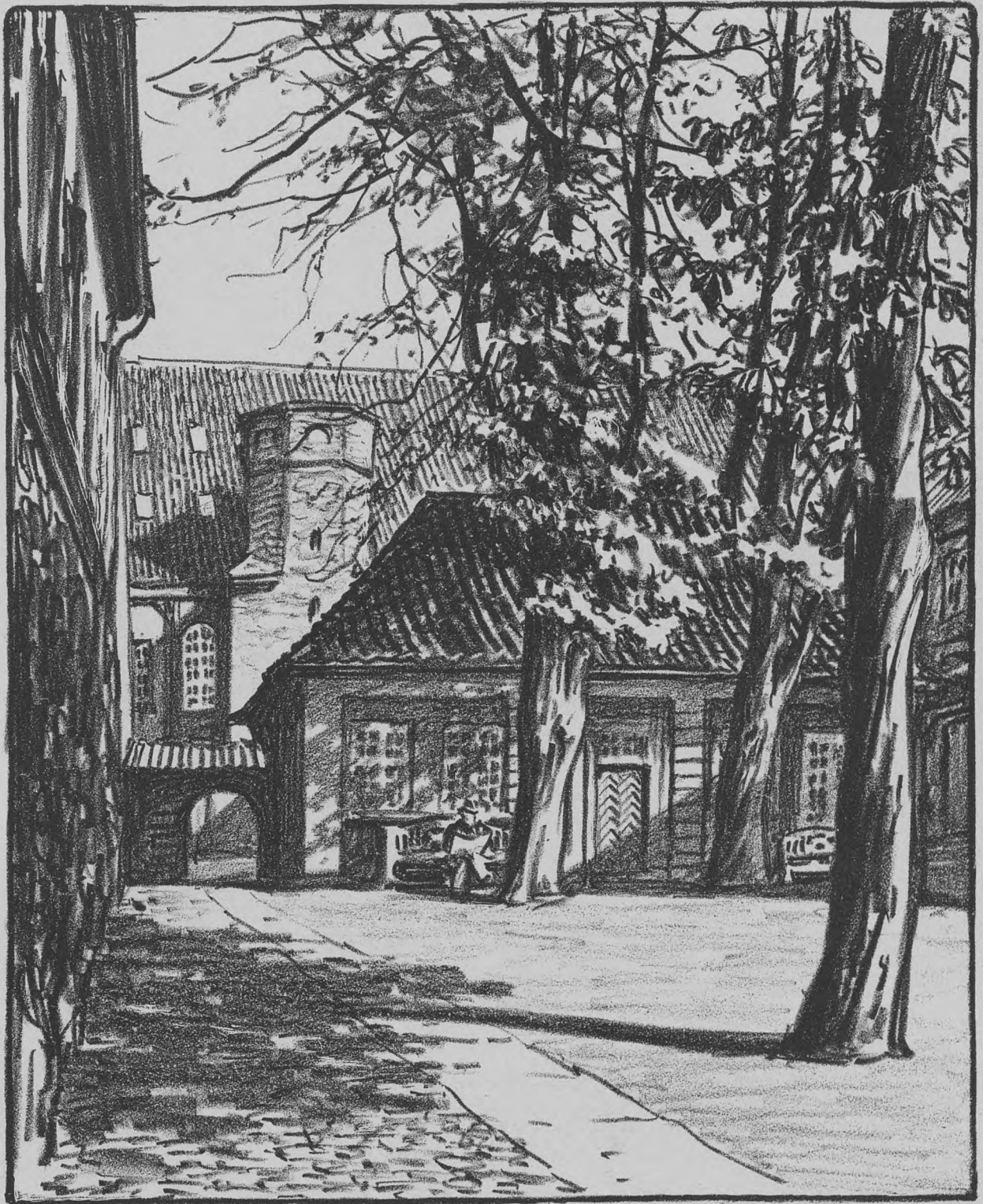
Her i et fredeligt Hjørne af Staden
Møder vi Fortidens venlige Smil,
Skuden i Havnen og Roen paa Gaden,
Huse i svundne Aarhundreders Stil.

Alt, hvad vi ser ved de gamle Kanaler,
Synes os adlet i skær Poesi,
Tiden staar stille, og Minderne taler,
Nynner en gammel og kær Melodi.

Liv, som har levet, har sat sine Mærker,
Ildsjaeles Higen blev udløst i Kunst.
Huset, hvor Bissen har skabt sine Værker,
Synger en Vise om Musernes Gunst.

Ja, her er smukt ved de stille Kanaler,
Her blev et Eventyr formet i Sten,
Her er vort Partenon, — selv om vi praler
Lidt for frimodig med Nordens Athen.

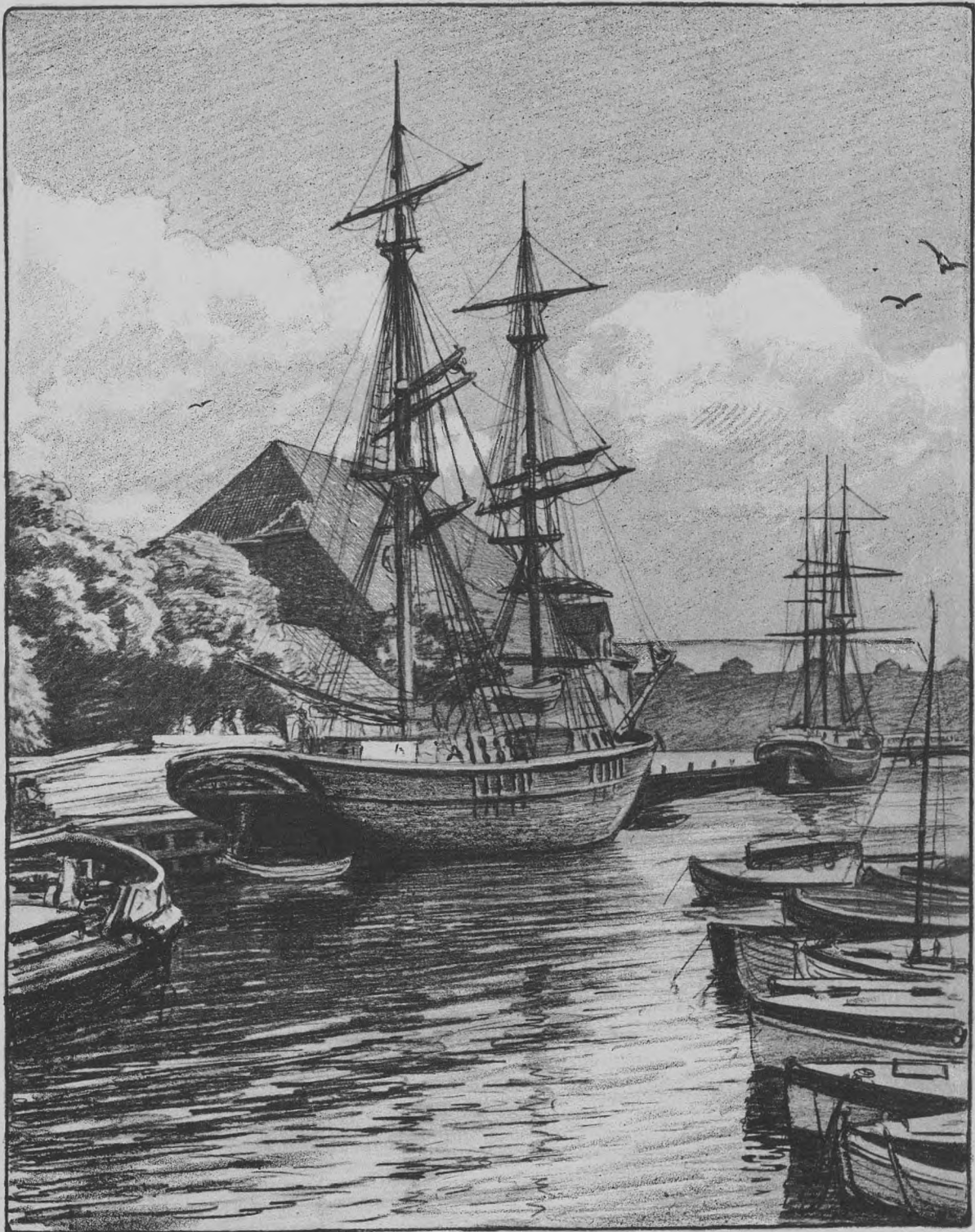

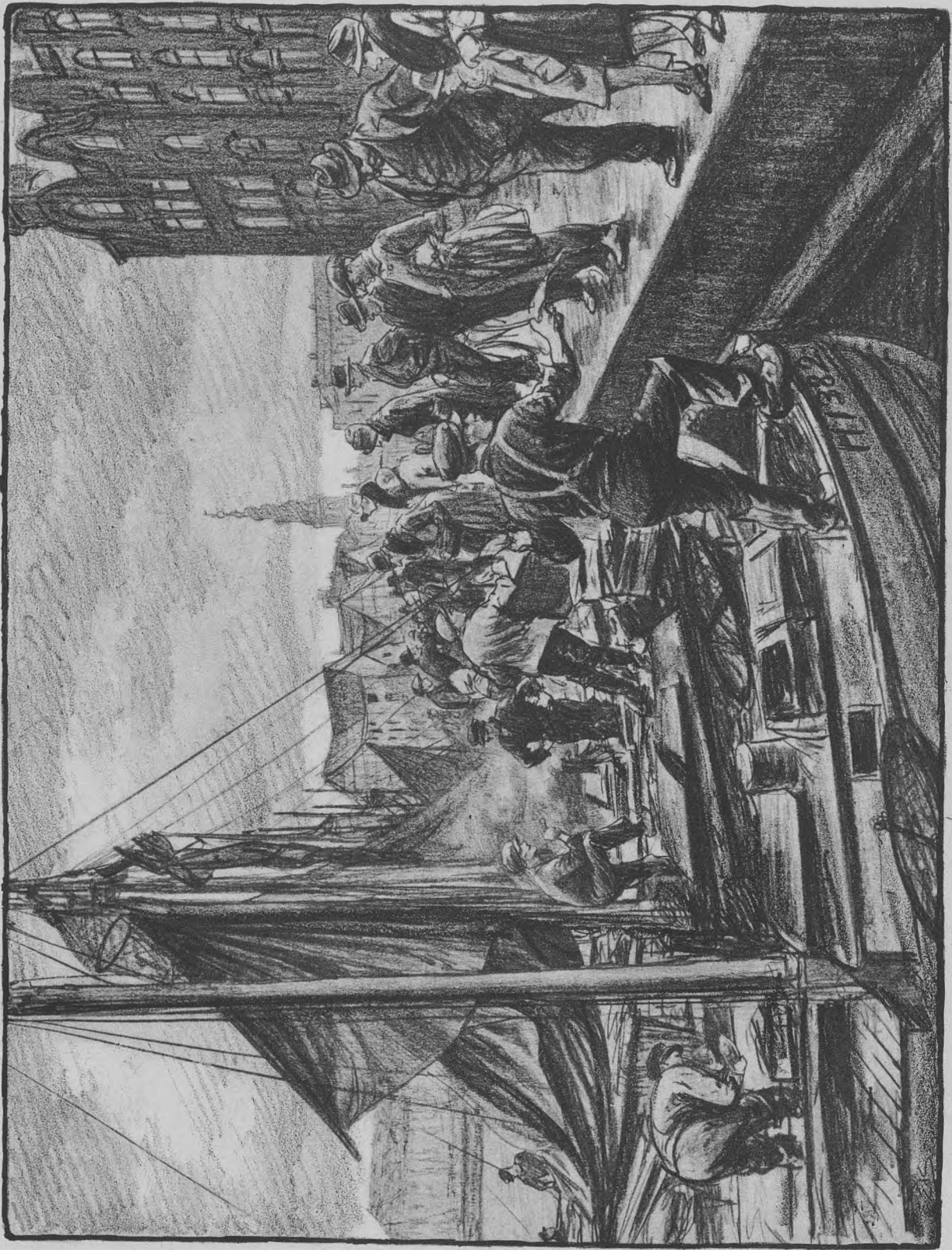
Biblioteksgården.

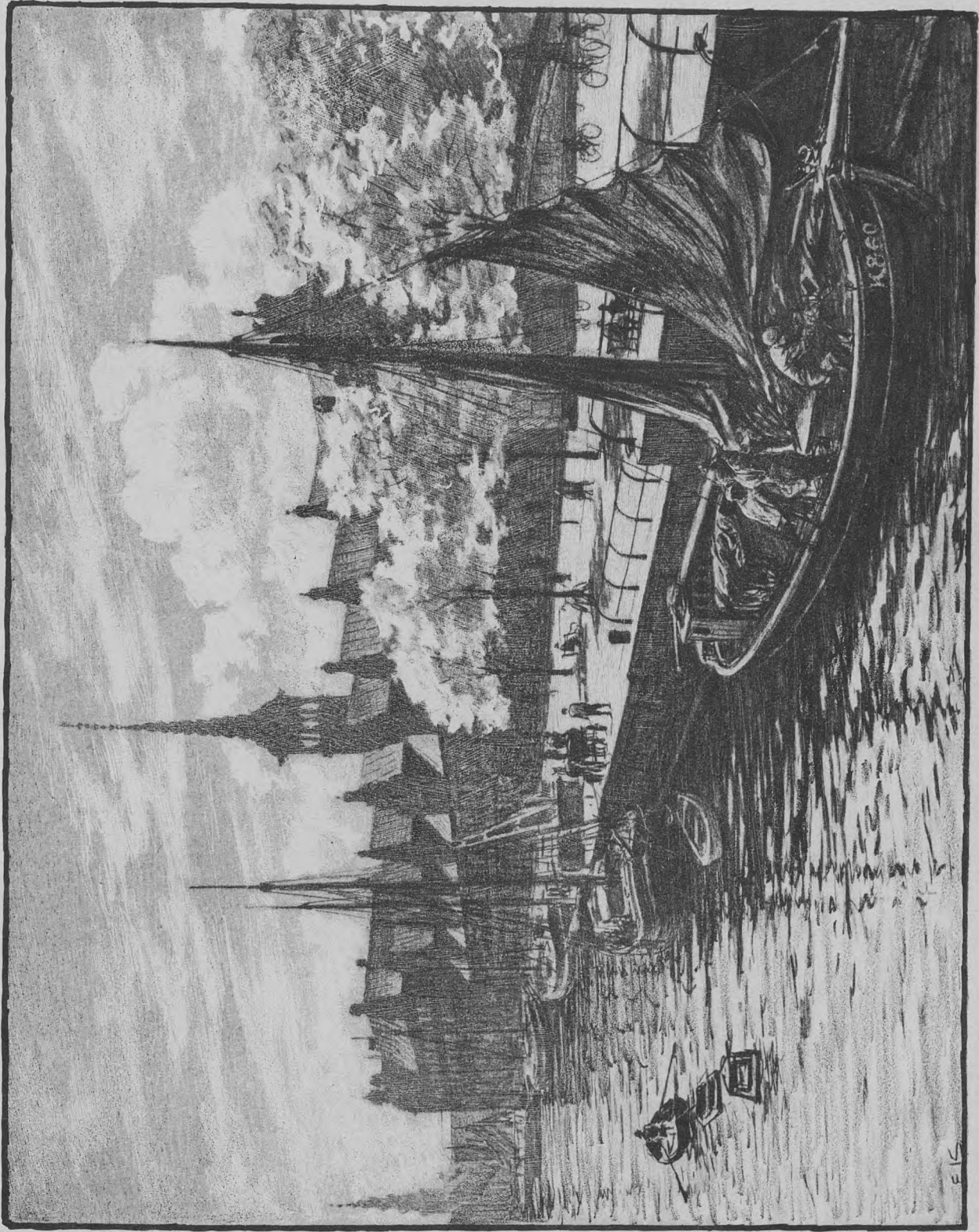
Kanalen.

Brygbuset.

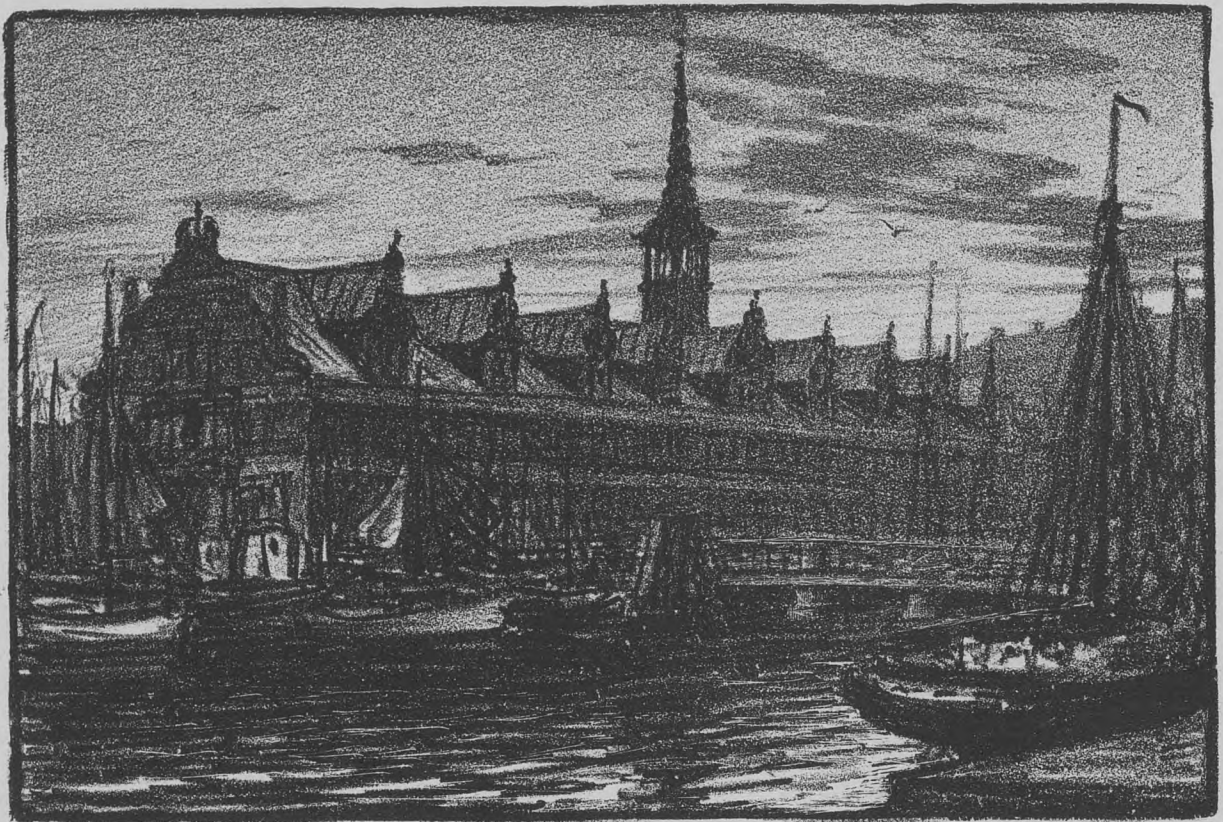

Fiskere ved Børsgade.

Bergen.

15

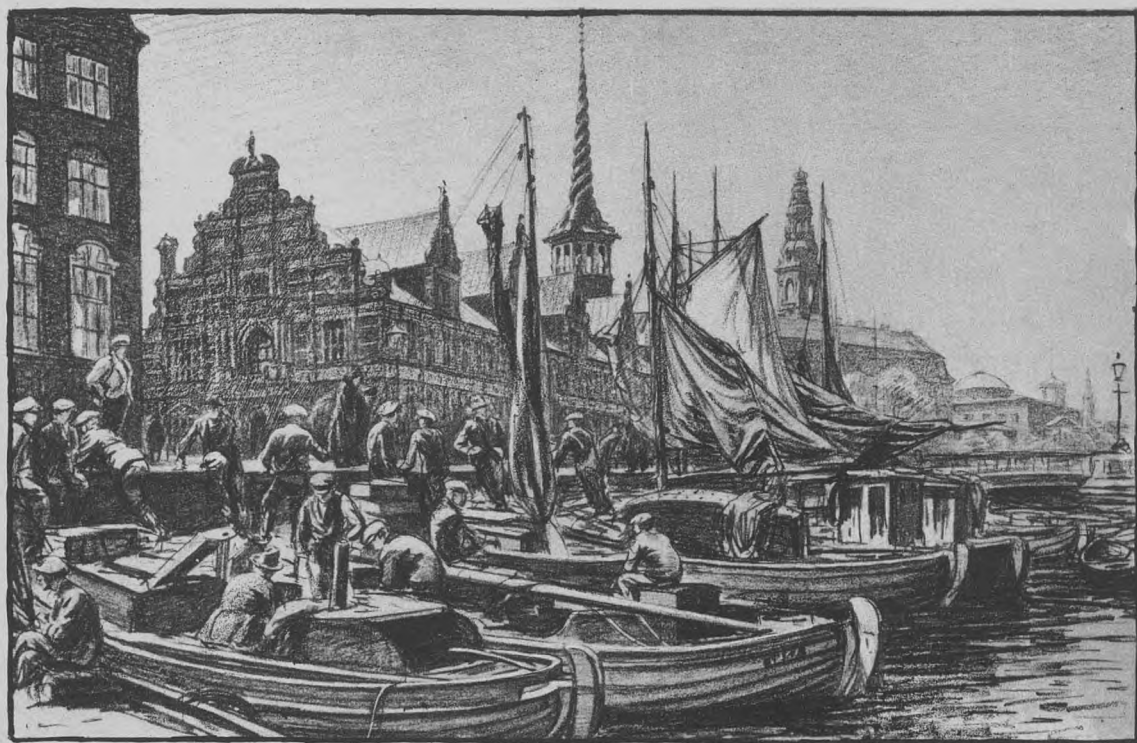
BØRSEN

Se den gamle skønne Børs fra fjerde Kristians Dage,
Hvor koket den spejler sig i Slotskanalens Vand.
Med sit slanke Dragespir og sine grønne Tage.
Tegner den sin Ynde imod Aftenhimlens Brand.

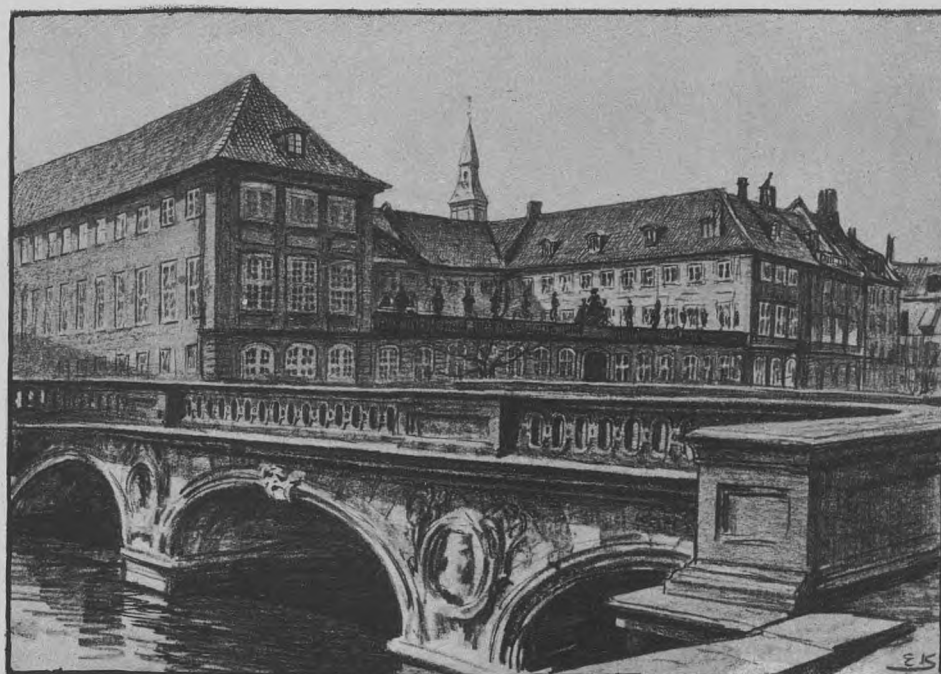
Ja du gode gamle Børs, du har ej Grund til Klage,
Du har holdt dig pyntelig og pæn trods Tidens Tand.
Selv om du har prøvet lidt af hvert i dine Dage,
Glemte du dog aldrig, hvad der sømmer sig din Stand.

Gavlen halvt i Skjul bag Træ'r og trukket lidt tilbage
Som en Verdensdames Ansigt bagved Viftens Rand
Har du vel Erfaring for, at Skinnen kan bedrage,
Og at her i Verden maa man bruge sin Forstand.

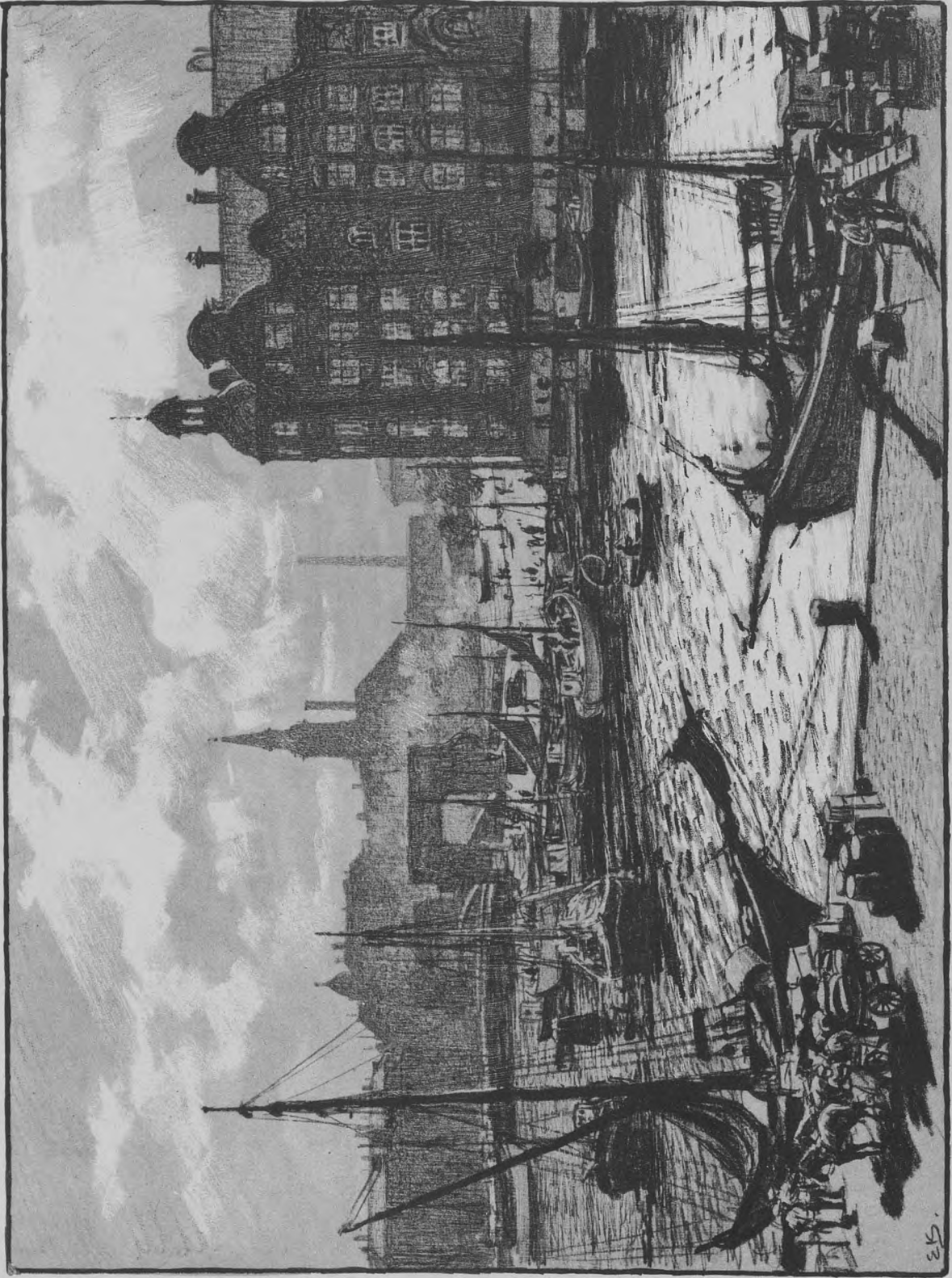
Og en fejret Skønhed har du været alle Dage,
Til din lunefulde Gunst har bejlet mangan Mand.
Snart en Lykkens Engel blid og snart en graadig Drage
Har du spillet Bold med Skæbner i det ganske Land.

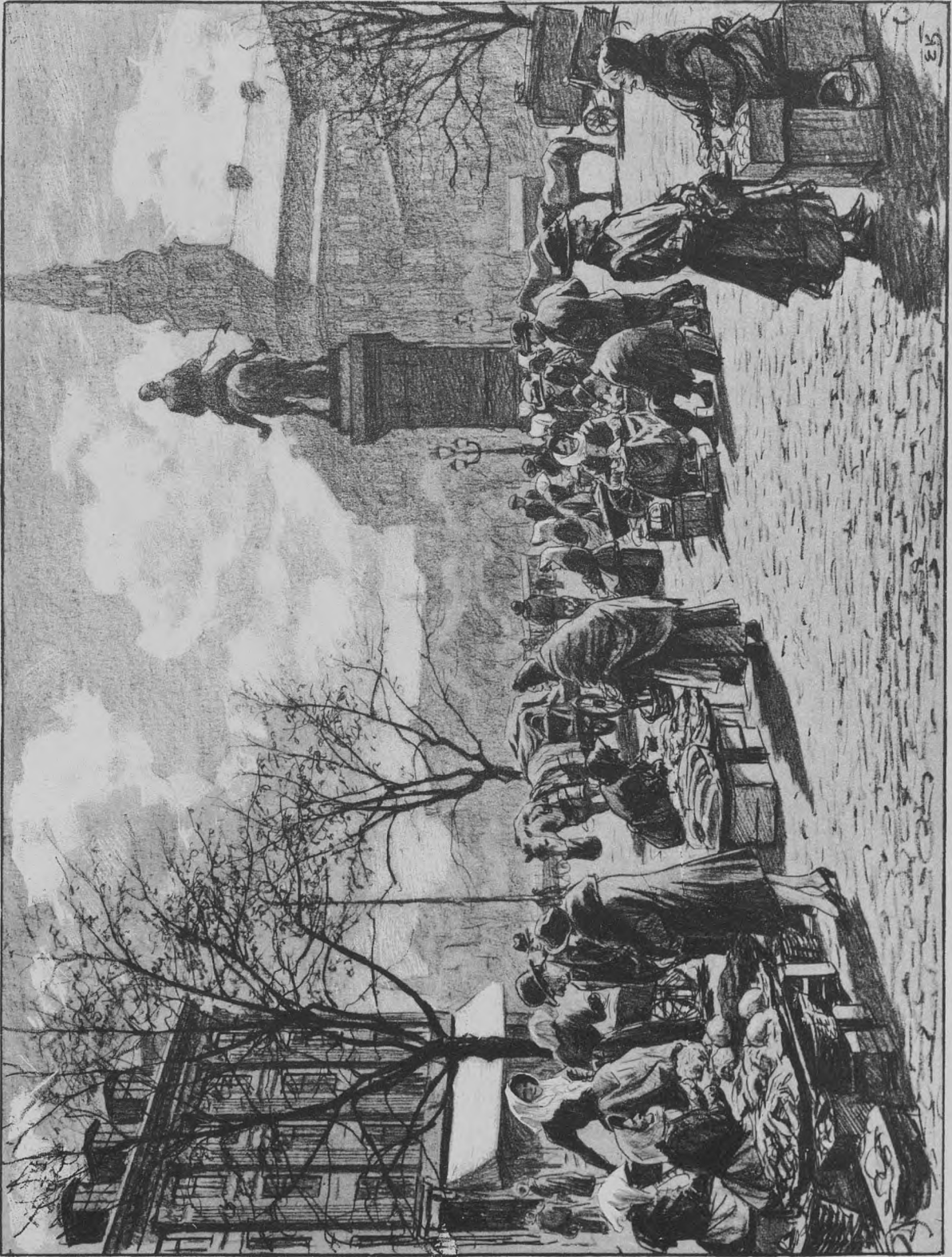
Fiskerbaade ved Børsen.

Prinsens Palæ.

Haanen.

Herjorplade.

EB

GAMMEL STRAND

Gammel Strand, den hyggeligste Plet i København,
Der er Klang af godt Humør og Saltvand i dit Navn.
Der er ægte Folkeliv og gammel Tradition
Og af dansk Gemytlighed endnu en god Portion.

Fiskerkoner fra Skovshoved sidder her paa Rad,
De har Aal og Torsk og Flynder til vor Middagsmad,
Her er mer end nok af Fisk, og Folk af alle Slags,
Baade dem, der spiser Sild, og dem, der vil ha' Lax.

Gyldenstykkets Huer under Hovedklædets Skærm,
Grønne Vadmælsskørter lyser i en broget Sværm.
Dannekvinder, som kan holde ud paa deres Post,
Enten det er Sol og Sommer, Regnvejrr eller Frost.

Manden fanger Fiskene, og Konen sælger ud,
Der er dem, der siger, at hun ogsaa skælder ud.
Det er dog en Saga blot, om end naturligvis
Der maa diskuteres for at faa en billig Pris.

Les extrêmes se touchent, og ikke mindst paa Gammel Strand.
Mellem Stoddere og Bisser gaar den fine Mand,
Elegante Damer og den polske Jødekvind
Med det bare Hoved og den farveløse Kind.

Her er ellers alle Dus og kun ved Fornavn kendt,
Gamle Rikke sidder der som Alderspræsident,
Og hvad Skønhed angaar, er Bentine Nummer et,
Men for Resten er det vist Bentine lige fedt.

Der staar lange Frederik og der Jens Brændevin,
Tykke Ole blusser som en mørkerød Rubin,
Havneassistenten residerer i sit Skur,
Mellem os sagt ta'r han sig vist nok en lille Lur.

Torvetiden er forbi, og saa er Slaget endt.
Men den imponerende og værdige Betjent
Kniber gerne Øjet til, for hvad han ej maa se,
Naar han kommer for at lukke Torvet Klokken tre.

Bag hans Ryg der sælges glatvæk Sild og Torsk og Aal,
Snakken gaar gemytlig paa et rapt Skovshovedmaal,
Rundt paa Gaden vader man i Sildeskæl og Rogn,
Kresjan læsser tomme Kasser paa en Trækkevogn.

Saa ta'r Straalemester fat og spuler Pladsen ren,
Hvis du er i Vejen, maa du flytte dine Ben.
Maren lunter over Gaden til sin Kaffekop,
I en lun Beværtning gør hun Dagens Regnskab op.

Solens sidste Straaler falder paa den øde Val,
Glitrer i en Krusning i den rolige Kanal,
Strejfer Pæreskudens Mast og Kajens Fiskenet,
Tegner Raadhustaarnet som en blaalig Silhuet.

Og i klassisk rene Fladers skønne Harmoni
Thorvaldsens Museum med sit Freskomaleri,
Kirkens grønne Kuppel og det nye Kristiansborg.
Hvilken prægtig Ramme om det gamle Fisketorv.

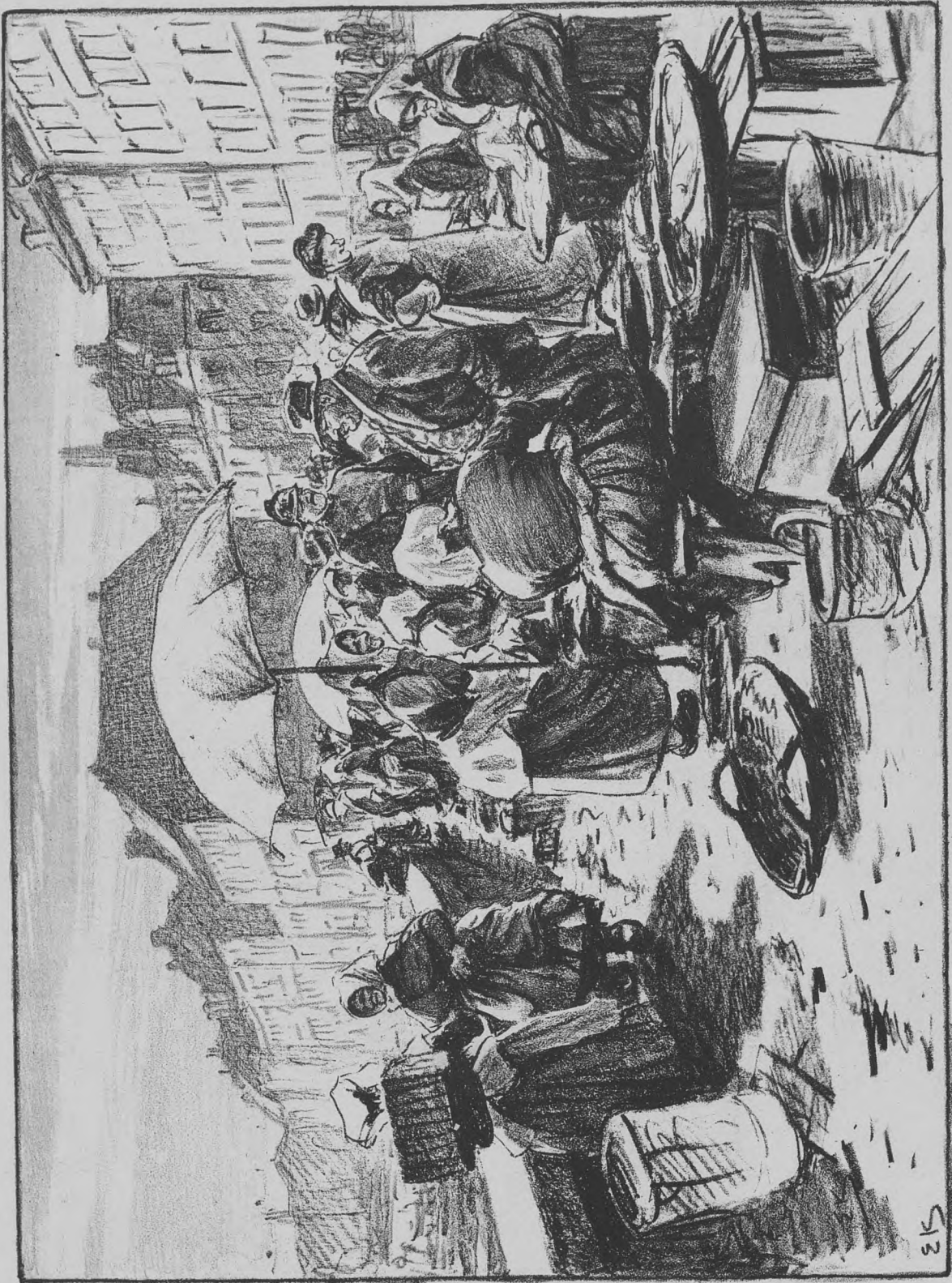

Gamle Rikke.

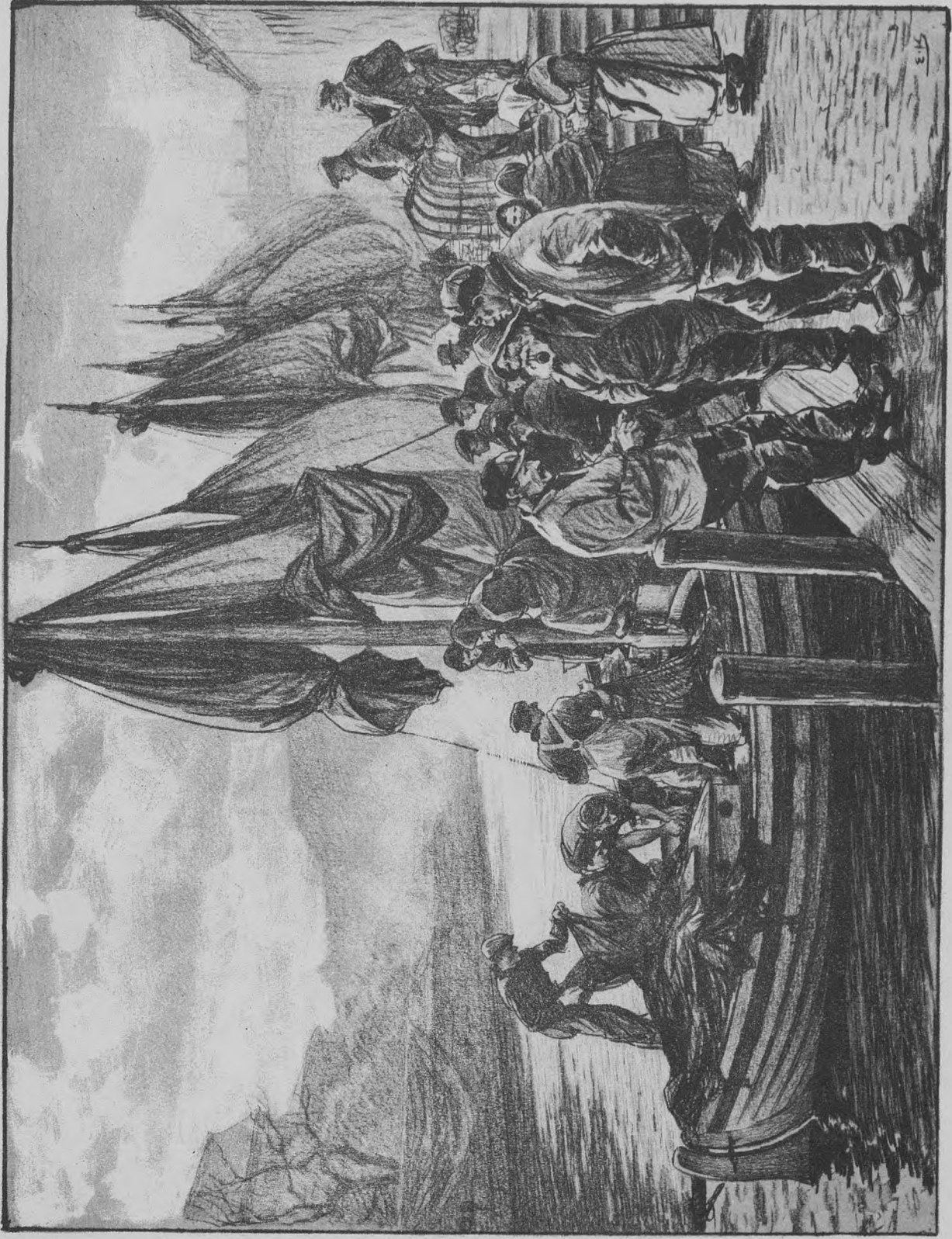

Bentine.

Gl. Strand.

13

Fiskere.

Typer fra Gl. Strand.

Reynolds

Typer fra Gl. Strand.

SILDEBAADEN

Hvor nu Motorbaaden glider
Langs Kanalens stengraa Sider,
Laa i længst forsvundne Tider
Byens første Havn.

Hvor den vidt befarne, kække
Viking rolig kunde lægge
Sig for Anker med sin Snekke
Ved sin Fødestavn.

For at læske sig ved Kilden,
For at varme sig ved Ilden,
For at mætte sig med Silden
Og ta' Konen i sin Favn.

Lov og priset være Silden,
Den var nemlig Rigdomskilden,
Naar han ikke var i Ilden
Land og Folk til Gavn.

Sidenhen ad mange Veje
Havet gav sit dyre Eje
Til det lille Fiskerleje,
Som gav Stedet Navn.

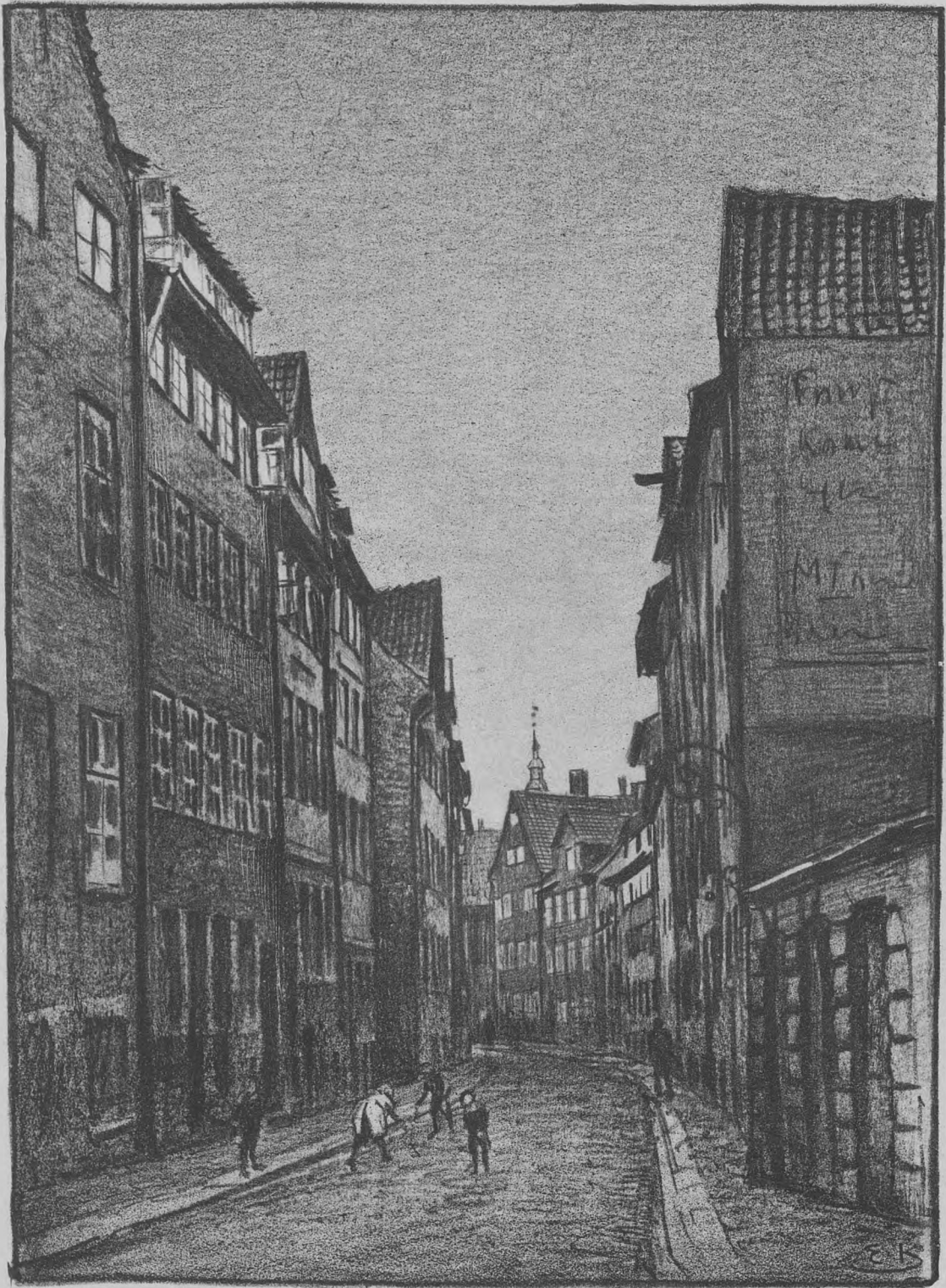
Endnu møder Vikingætten
Fra Skovshoved og fra Sletten
I sin Baad med Sildedrætten,
Fylt fra Ror til Stavn.

Og ad mange nye Veje
Er det lille Fiskerleje
Blevet til vort dyre Eje,
Gamle København.

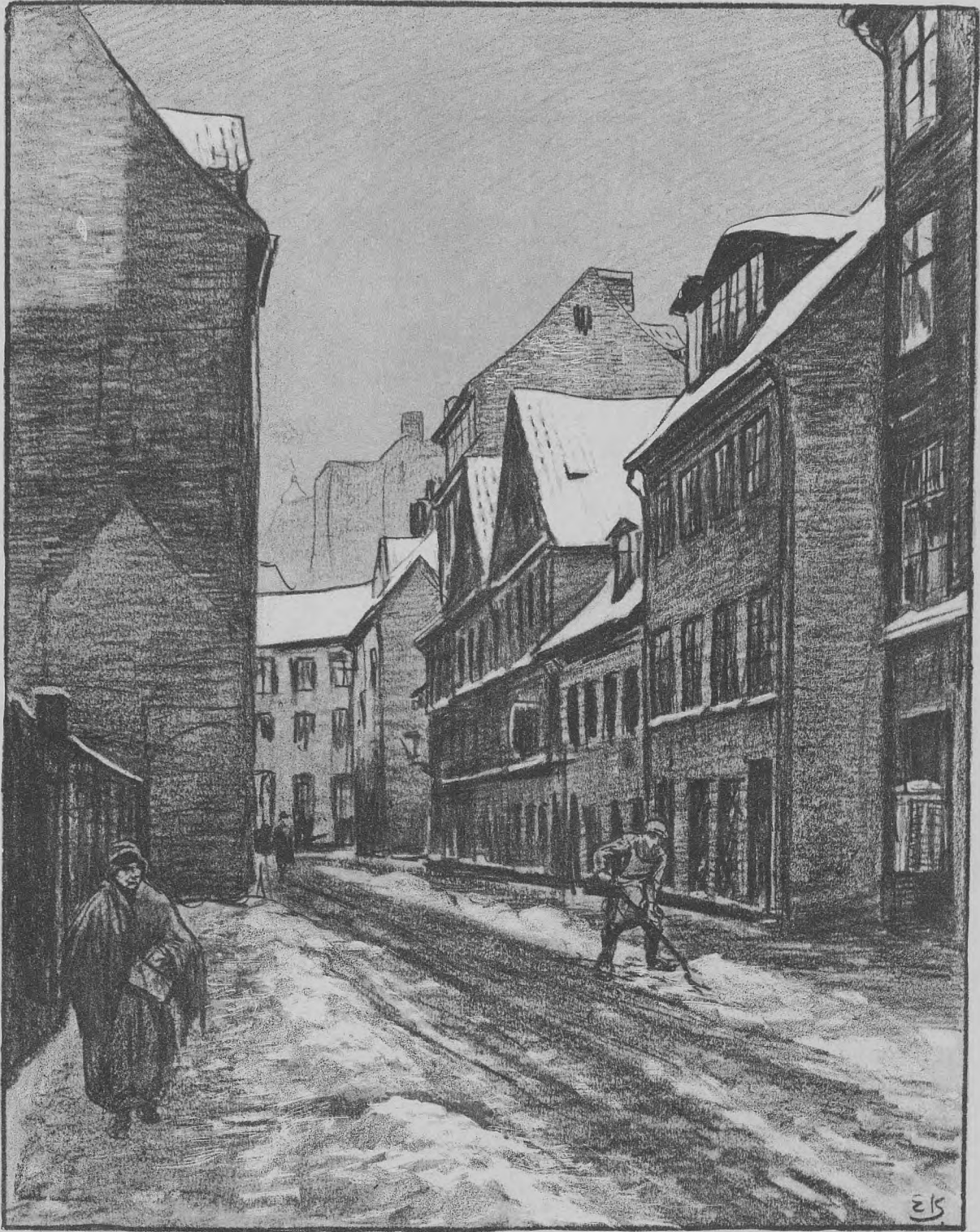

Nybrogade.

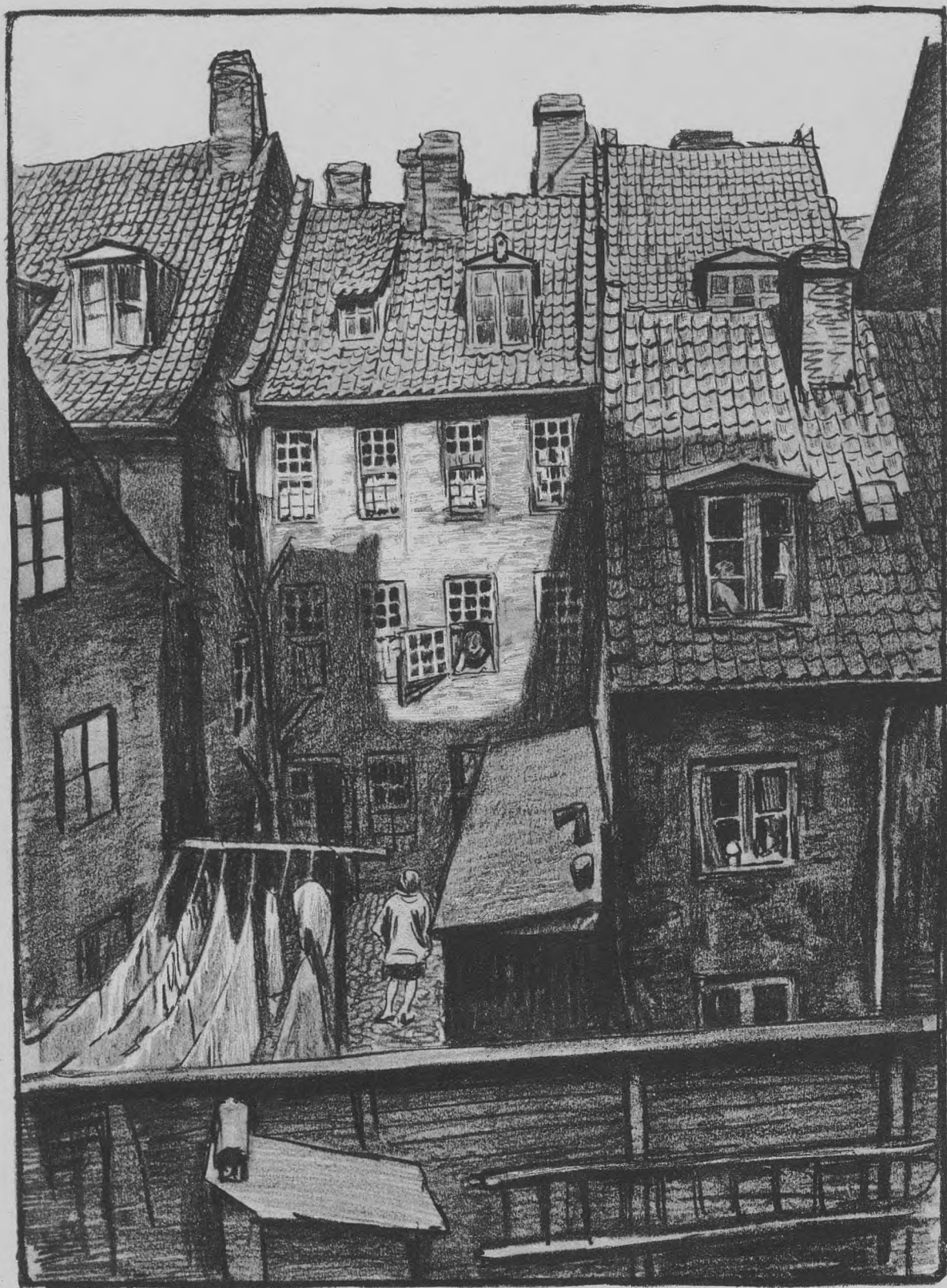

Magotræde.

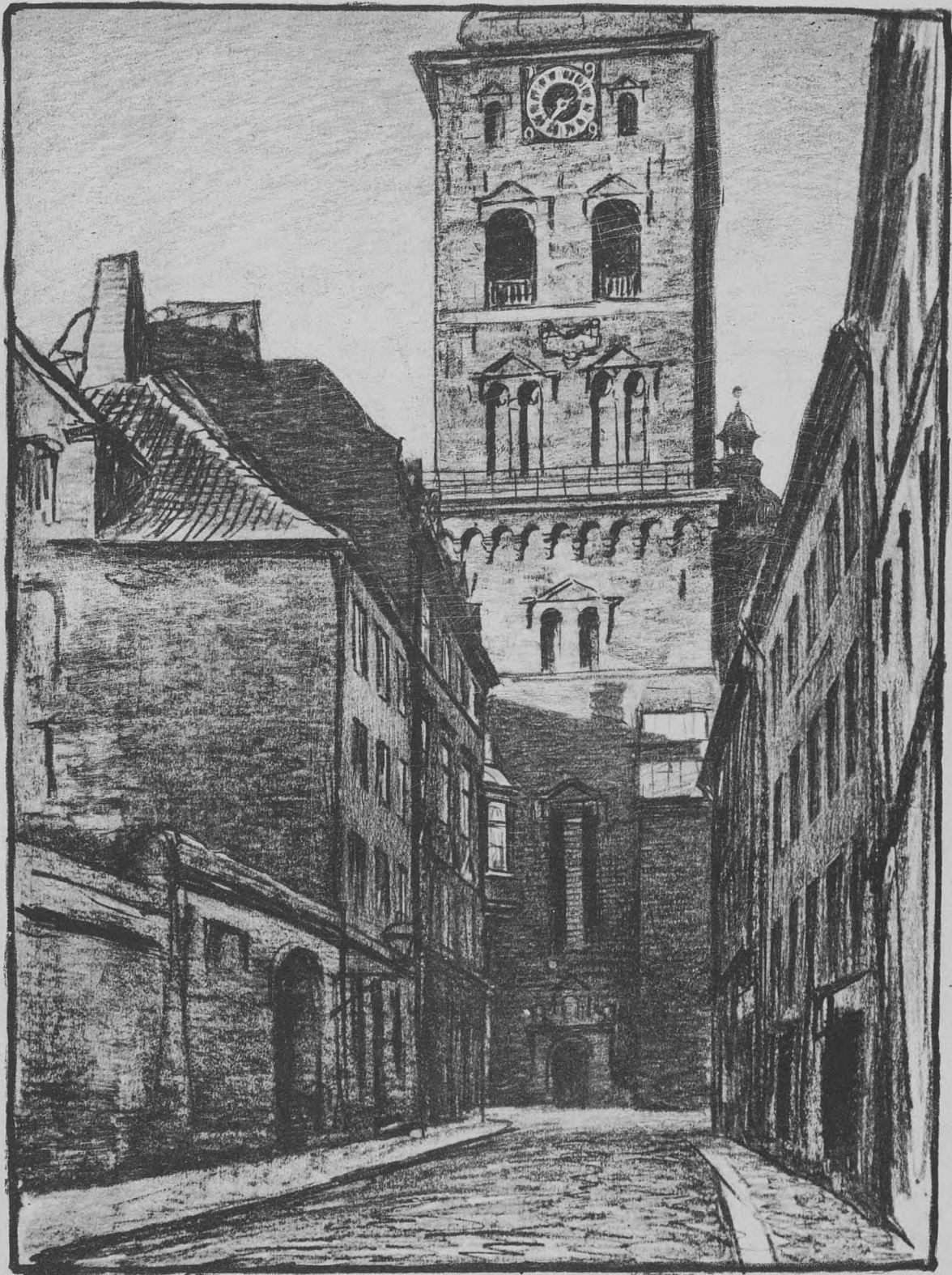

٤٥

Holmenogade.

Gaardparti i Lavendelstræde.

Nikolaj Taarn.

Frederiksborg Have.

VAAREN

Vaaren kom fejende ind over Staden,
Fager og frisk i et luftigt Gevandt,
Spredte et festligt Humør over Gaden,
Lo, saa hver klynkende Mine forsvandt.

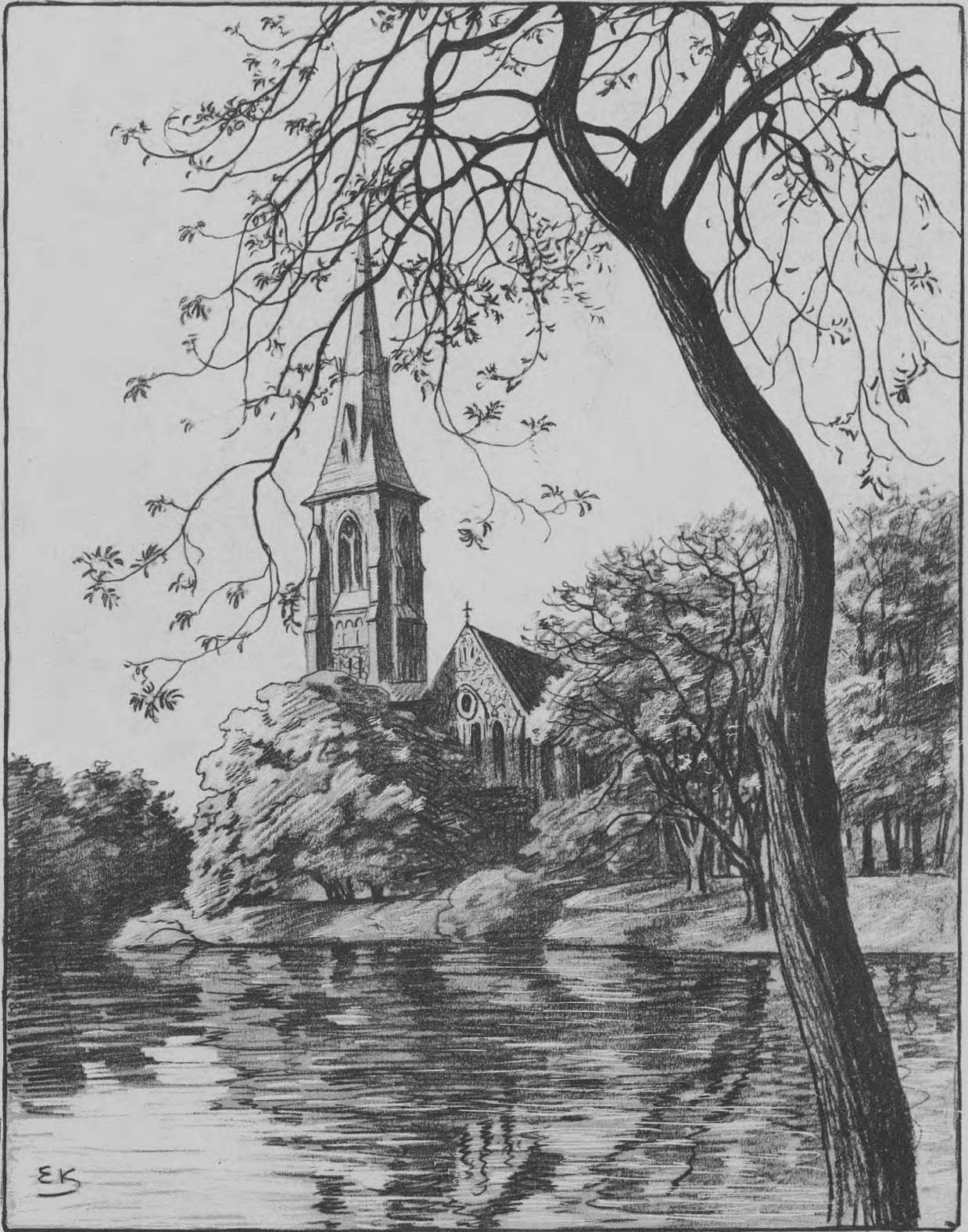
Blæsten kom susende ind gennem Byen,
Duftende rent af det muldfriske Land.
Højt over Tagene sejlede Skyen
Flammet og flosset, med solgylden Rand.

Solen brød sejrende frem gennem Taagen,
Hilste Farvel til den flygtende Sky.
Fuglene kvidred', Naturen var vaagen,
Kaldte det døde til Live paa ny.

Byen fik Farve af vaarlyse Dage,
Haabet blev genfødt i falmende Sind,
Modet og Ungdommen vendte tilbage,
Blodet fandt Vej til den smilende Kind.

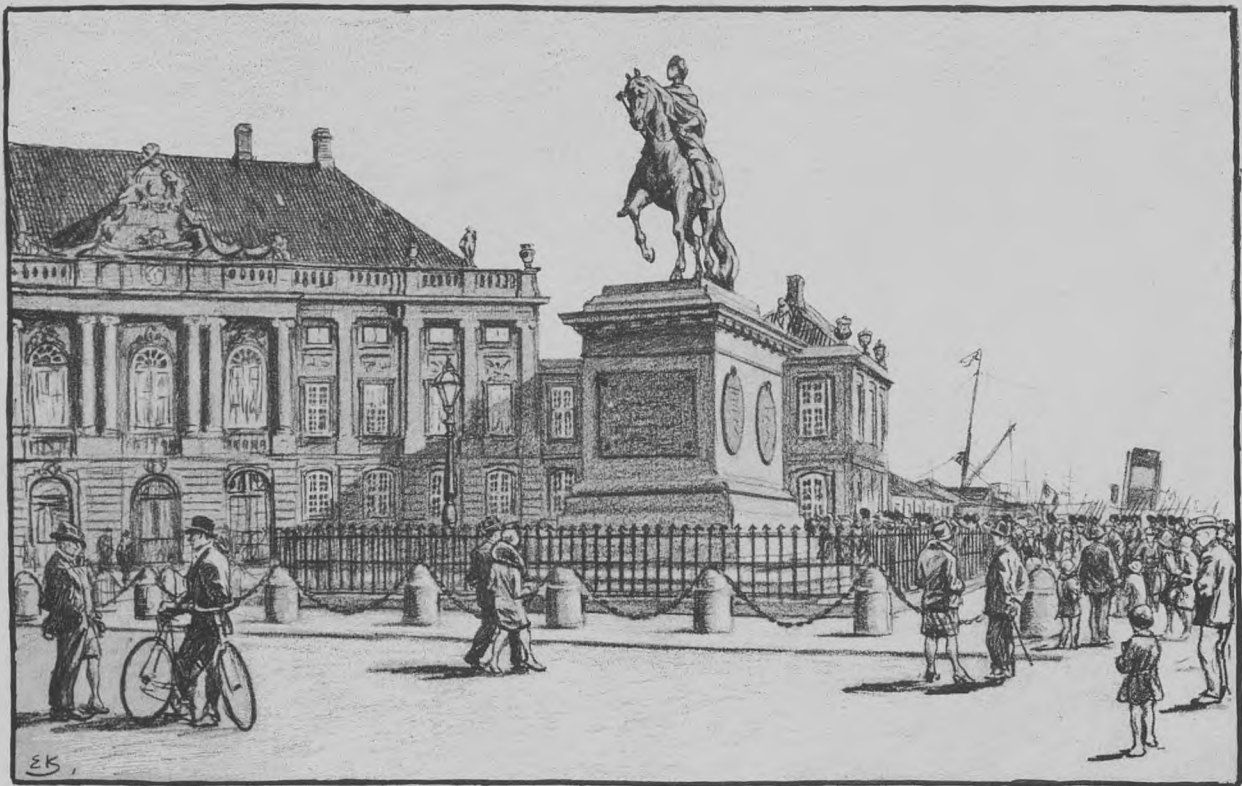
Sjælen, som søvnig til Jorden var lænket,
Let og befriet mod Himlen sig svang,
Toner, som længe i Glemsel var sænket,
Fyldte Naturen med jublende Sang.

Signede Vaar, dine lysende Øjne
Møder vort Sind med et dragende Blik,
Kalder paa Glæden og vækker forfløjne
Længsler til Live med himmelsk Musik.

EK

Grønningen.

Amalienborg Plads.

EN SØNDAGSTUR

Se, hvor de søndagsspaserende Skarer
Folder sig ud i det dejlige Vejr,
Lytter til Vagtparadens Fanfarer,
Smiler i Majsolens tindrende Skær.

Hør, hvor det bjørneskindsklædte Orkester
Fylder med Toner den fornemme Plads,
Samlet om Rytteren, gjort af en Mester,
Fire Palæer, men intet Palads.

Favnende Byens og Borgernes Virke
Aaben for Færdsel, dog sluttet og fast.
Hilst af sin Gjenbo, den kuplede Kirke,
Prajtet af Havnen med Skorsten og Mast.

Yndefuld hvilende, værdig og rolig
Enevoldsmagten et skønt Monument,
Selv i vor ødslende Nutid en Bolig
Som vel en Konge kan være bekendt.

Saa et Farvel til de skønne Palæer,
Vaaren os kalder fra Sten og fra Støv
Ud under Skyggen, hvor Grønningens Træer
Spejler i Vandet det lysgrønne Løv.

Hist mellem Stammer vi ser Esplanaden,
Skimter den engelske Kirkes Profil,
Gefion pløjer i Springvandskaskaden;
Sjælland hun flytter de hundrede Mil.

Sagnet er Strømmen, hvis Kilder sig dølger
Lønligt som Guldet i Oldtidens Grav.
Mindet er Bruset af bristende Bølger
Baaret mod Kyst af det rullende Hav.

Se Langelinies bugtede Gange,
Skiftende Billed af Latter og Graad,
Smilende Sol og vemodige Klange,
Legende Ungdom og Minder om Daad.

Langelinie.

Hører I Drønet af Hvitfeldts Kanoner,
Heltenes Raab paa det synkende Vrag.
Ser I Fregatterne ud for Trekroner,
Hyllet i Røg fra Skærtorsdagens Slag.

Endnu et Minde, histovre ved Kranen
Skimter vi »Jyllands« ærværdige Skrog,
Trøst vi os hented, da Krigsveteranen
snakked med Fjenden sit fyndige Sprog.

Fædrenes Hæder, i Fald og i Sejer
Kalder paa os med sin manende Røst
Dem kan vi takke, at Dannebrog vajer
Fagert og frit fra vort Fædrelands Kyst.

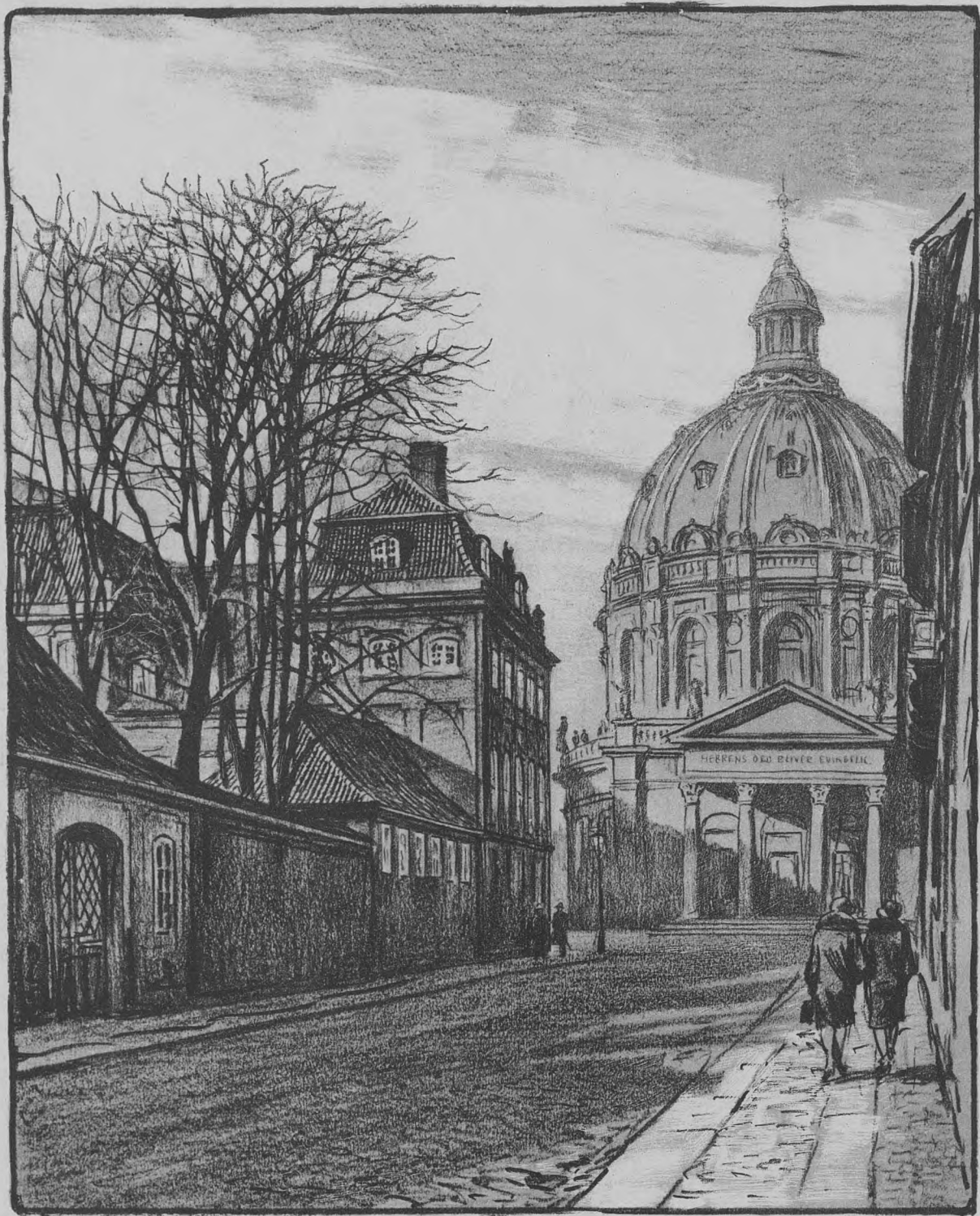
Er der en Draabe af Vikingebloodet
Endnu i Manden, som færdes paa Hav?
Blev vel det sidste af Eventyrmodet
Stedet til Ro i den grønlandske Grav?

Nej, du kan spørge den sukkende Bølge,
Hvem den har favnet i Rædslernes Nat,
Naar en Torpedo, med Døden i Følge,
Bragte sit Bud, ubønhørlig og brat.

Ak Langelinie, vogt dine Veje,
Bauta du bærer til Heltenes Ros,
Tvi da den Yngel, som giver sit Eje
Villigt til Pris for hver fremmed Matros.

Glansen af Sol paa den blinkende Flade,
Storsejlet spændt af den strygende Vind,
Ungpigeskikkelser, kaade og glade;
Vaaren os vinker med Smil paa sin Kind.

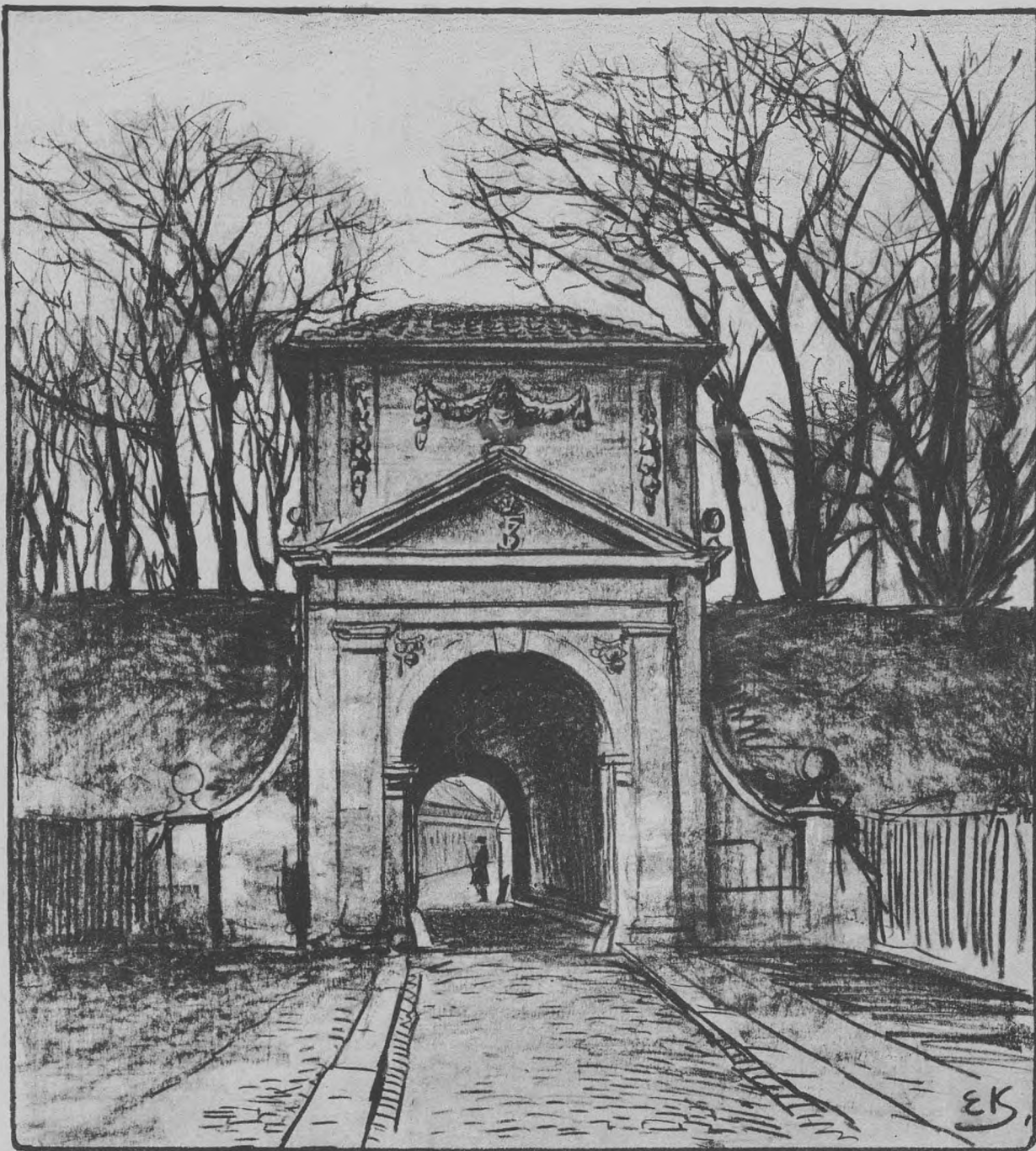
Blæs da, du Vaarvind, saa Dunsten fra Byen
Flygter for Havluftens rensende Strøm,
Løft vort befriede Sind over Skyen,
Bær os paa Vej mod vort Haab og vor Drøm.

Frederiksgade.

Rosenborg.

Sjællandsporten.

KASTELLET

Volde blev sløjfet, og Træer blev fældet,
Skønheden veg for de praktiske Krav,
Naadige Guder har skaanet Kastelet,
Faret med Lempe mod Vold og mod Grav.

Her har jeg ligget som andre Soldater,
Gjort Eksercits og marcheret i Takt,
Leget lidt Krig med de blaa Kammerater,
Kedet mig lumsk paa den ensomme Vagt.

Fredelig ligger den gamle Kaserne
Bag sine Porte med Skilderhusvagt,
Selvom den ikke er ganske moderne,
Godt ser den ud i sin gammeldags Dragt.

Én Ting jeg lærte, at elske Kastelet,
Se det en Gang fra den hvælvede Port,
Ja, som en Fæstning maaske lidt forældet,
Men som et Kunstværk, vidunderlig gjort.

Godt, at vi endnu fik Lov at beholde
Denne beskedne, idylliske Krog,
Lad den nu ligge med Grave og Volde,
Og som en gammel, en kostelig Bog,
Tale sit eget fortryllende Eventyrsprog.

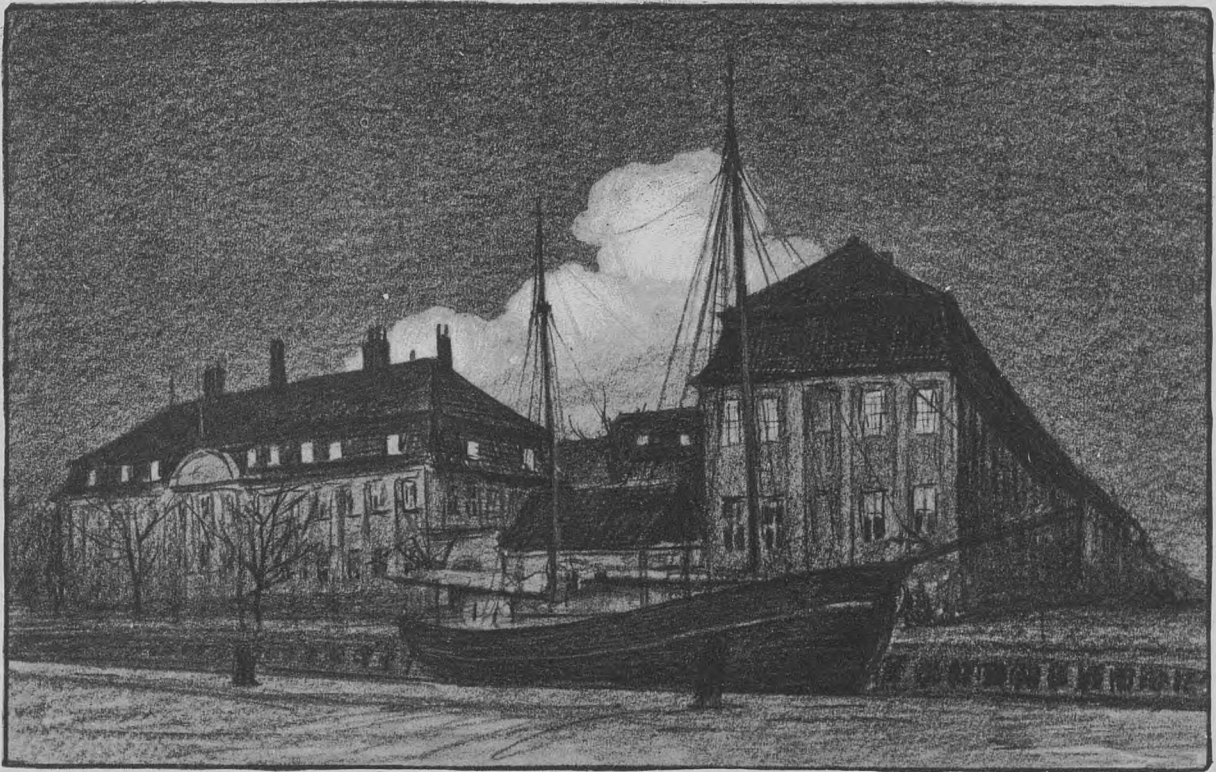

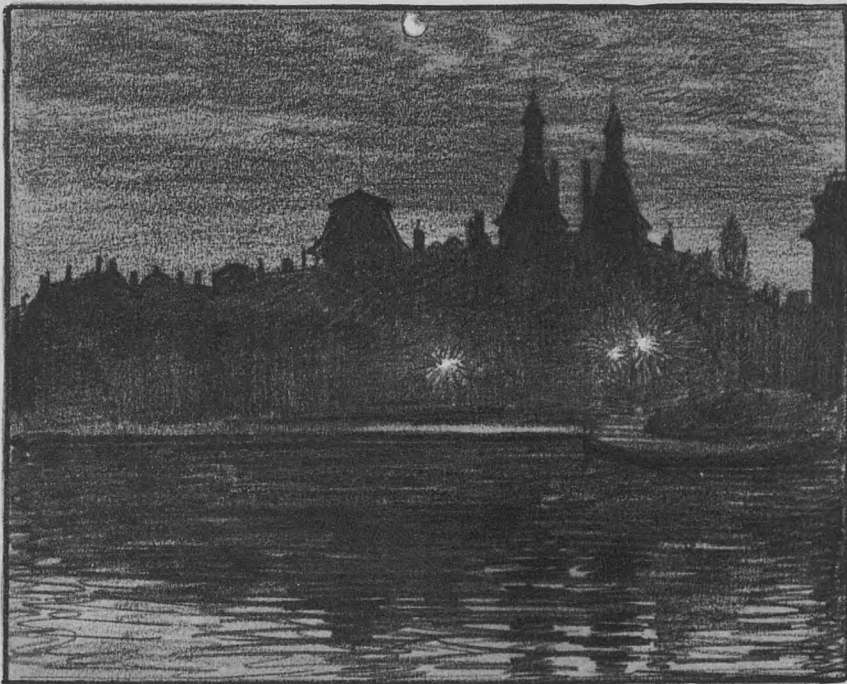
Kastelporten.

Amalienborg — Aften.

Søkvælbuet.

Sortedamsø.

NYHAVN

Tjærede Bolværker, lossende Skuder,
Spegesildstøndernes ramsalte Duft,
Brogede Huse, hvis skinnende Ruder
Spejler den lysende Vaaraftens Luft.

Præget af svundne Aarhundreders Stempel
Hviler du, Nyhavn, i Fortids Idyl,
Nikker til Kunstens ærværdige Tempel,
Smiler til Sømandens gæstfri Asyl.

Havn for Matroser saavel som for Skibe,
Billigt Logi for den farende Gut.
Sømanden tænder sin stumpede Pibe,
Nu skal den skære med Piger og Sprut.

Gæve Matros, blev du kvit med din Skipper,
Søgte du Trøst for den haarde Dravat.
Smed du din Hyre paa Buler og Kipper,
Helt for din Tøs og din Skibskammerat.

Blev du lidt læns efter Landjordens Glæder,
Gik du paa Grund, saa din Skude blev læk,
Mødte du Farer paa Gader og Stræder
Fler end paa Sejlerens slingrende Dæk.

Blæs paa det hele og tag dig en Hyre,
Søen, den passer dog Sømanden bedst.
Vis, du er Mester for Skuden at styre,
Sikkert og støt i den strygende Blæst.

Send saa med Blæsten din Hilsen til Byen,
Byen, som svinder i Bølgernes Favn.
Vejen er aaben, saa il da med Skyen
Bort med et muntert: Farvel København.

Nyhavn, du ligger med Skuder og Master
End som en stille og hyggelig Krog.
Midt i en Verden, som larmer og haster,
Taler du Mindernes dæmpede Sprog.

Men naar en Kastevind kruser din Flade,
Bærer den Bud fra det brusende Hav,
Hvisker om Kys fra den kaade Najade,
Lokker med Havhestens skummende Trav.

Og naar en munter Harmonikas Toner
Eller en Cithers vemodige Klang
Bringer en Hilsen fra fremmede Zoner,
Stands da, o Vandrer, din hastige Gang.

Lyt til den Stemme, som møder din Længsel,
Baaret paa Langfart af Tonernes Strøm.
Her, i dit Hjertes prosaiske Fængsel,
Blev der dog Plads til en Eventyrdrøm.

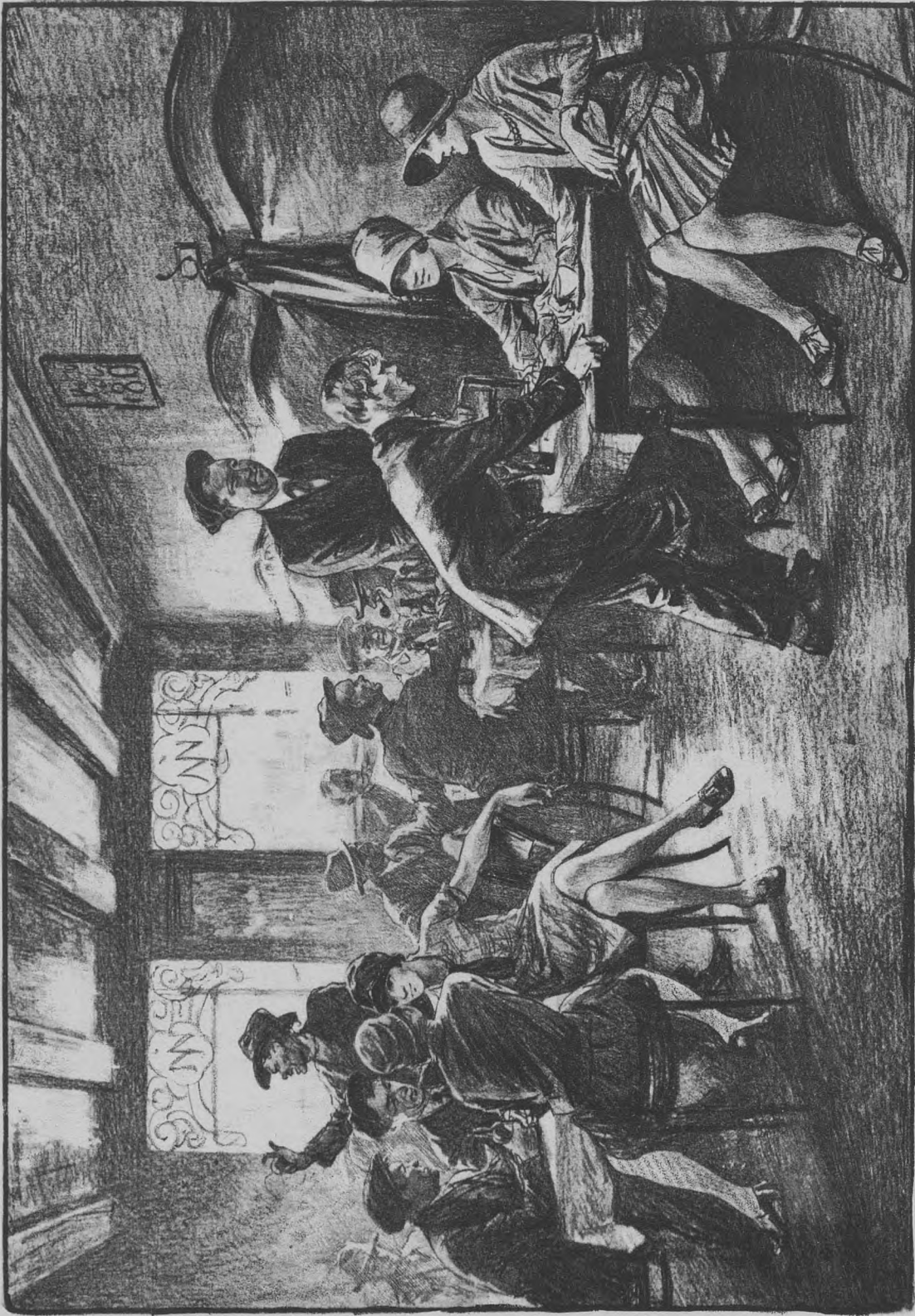

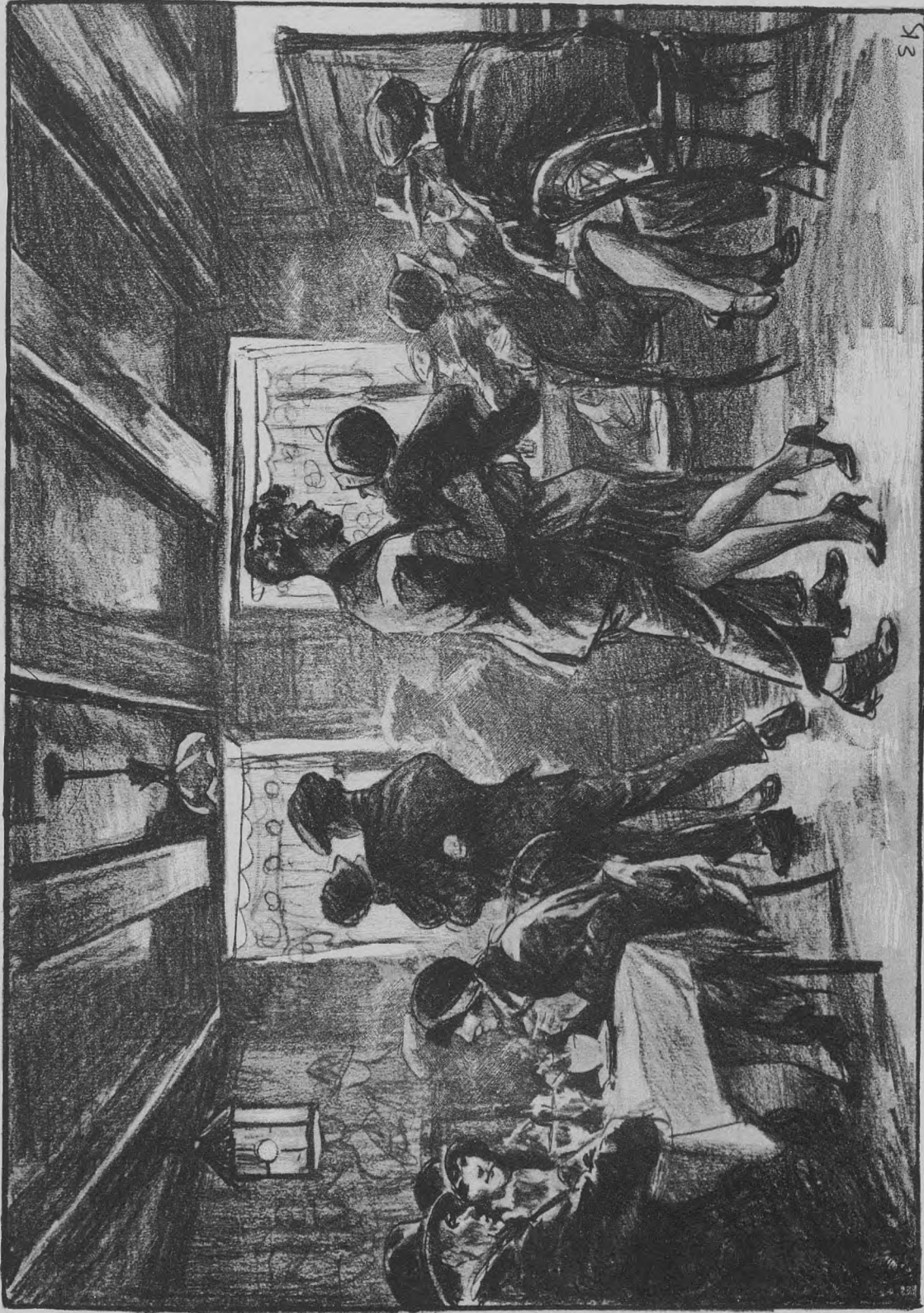
Nybavn.

Nybavn.

Beværling i Nyhavn.

Dans i Nyhavn.

CHARLOTTENBORG

Der er Steder, hvor Døgnets urolige Larmen forstummer,
Og det synes, som Tiden har standset sin hastige Strøm,
Og hvor Sindet husvales af ædlere Toner, som rummer
Den melodiske Rytme, som skabtes af Kunstnerens Drøm.

Der er Huse, hvis Sjæl er saa stærk, at den drager og binder
Sine skiftende Gæster til Andagt og dvælende Ro,
Hvor de henfarne Aander har bygget en Verden af Minder,
Og en levende Fortid har fæstet sit blivende Bo.

Som en Arv fra en Tid, da man kendte til Kunsten at bygge,
Staar det gamle Charlottenborgs fornemt stilfærdige Gaard.
Som en Perle, der end er til Rest af et sønderdelt Smykke,
Har den hævdet sit Værd gennem Tidernes skiftende Kaar.

Ja du gamle ærværdige Borg uden Taarn eller Tinder
Saa beskeden og rolig du tegner din skønne Kontur.
Med din Alvor og Styrke, din Ynde og Hygge du minder
Vor forvirrede Tid om en gammel og ædel Kultur.

Og af adelig Byrd er du rundet for Sekler tilbage.
Dine Mure blev bygget af Stene fra Kaløs Ruin.
Og som Hjem for en Kongesøn kendte du kronede Dage,
Da du genlød af lystige Fester med Elskov og Vin.

Og du hused en Række af Fyrster og fornemme Gæster
Og du fik til Erindring om Dronning Charlotte dit Navn.
Men dog blegnede Glansen af Hoffer og Mindet om Fester
For en skønnere Lod, da du viedes Kunsten til Gavn.

I vor fattige Have skød Blomsterne frem ved din Pleje
Og en Verden blev fæstnet i Farver og mejslet i Sten,
Og et Tog drog igjennem din Port mod de sollyse Veje,
Som af Gratier strøedes med Roser fra Rom og Athen.

Og du husede atter en Række af fornemme Gæster,
Som laurbærkransede mødtes i Gudernes Lag.
Men Hæderskransen gav du den herlige Mester,
Den største blandt alle, som færdedes under dit Tag.

Og du stod som en Vogter af Skønhedens klassiske Tempel,
Men din lukkede Gaard blev omsider Keruben for trang,
Dine Lærlinge kastede Vrag paa det arvede Stempel
Og de lejred sig der, hvor Fornyetelsens Kildevæld sprang.

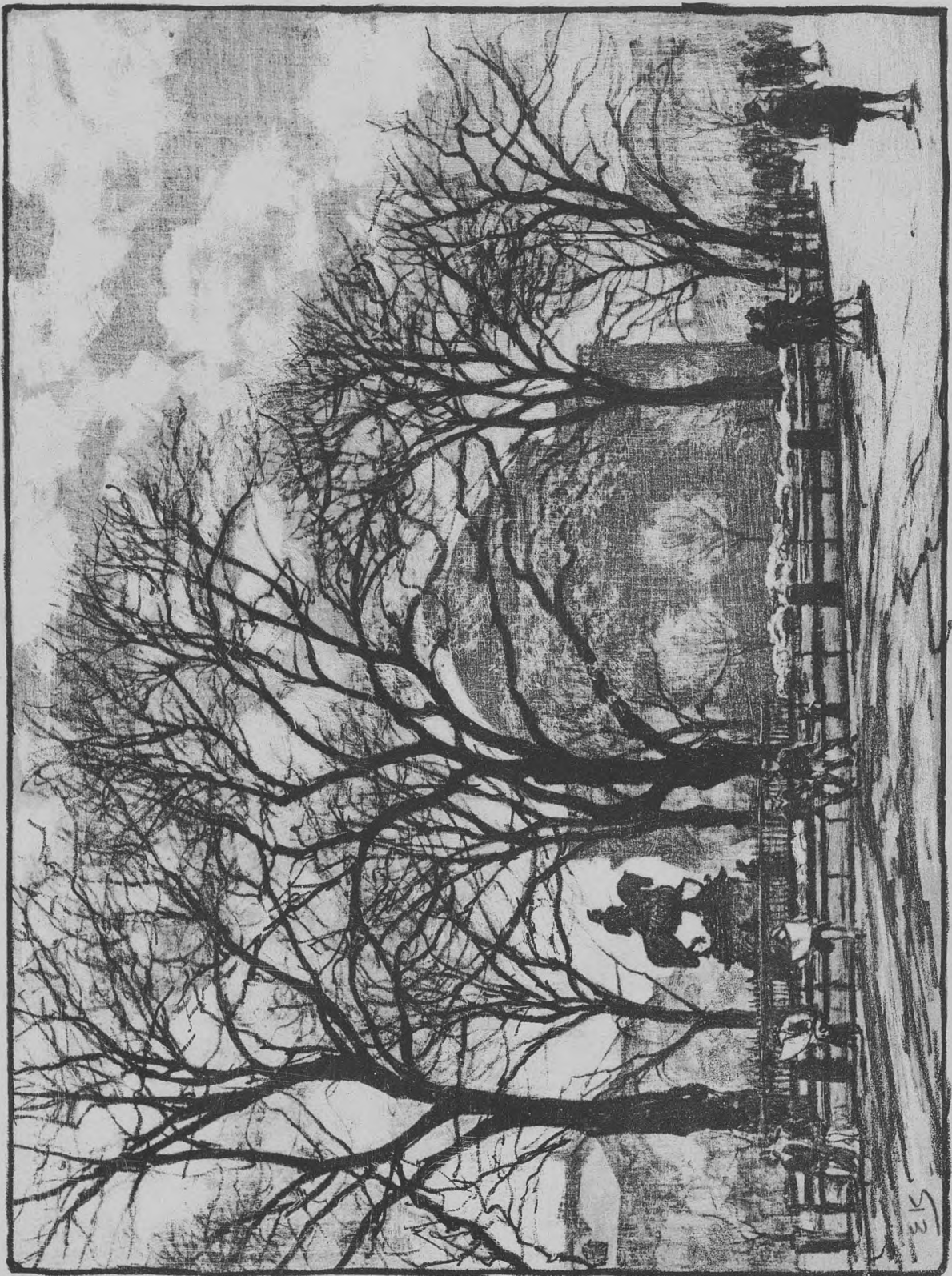
Og der ventede dig Tider med Ufred og stormfulde Dage,
Da det gjaldt om at styrte de vaklende Guder i Grus,
Og du saa dine Lærlinge vende som Herrer tilbage
Da Fornyetelsens Kilde fandt Vej til det omstridte Hus.

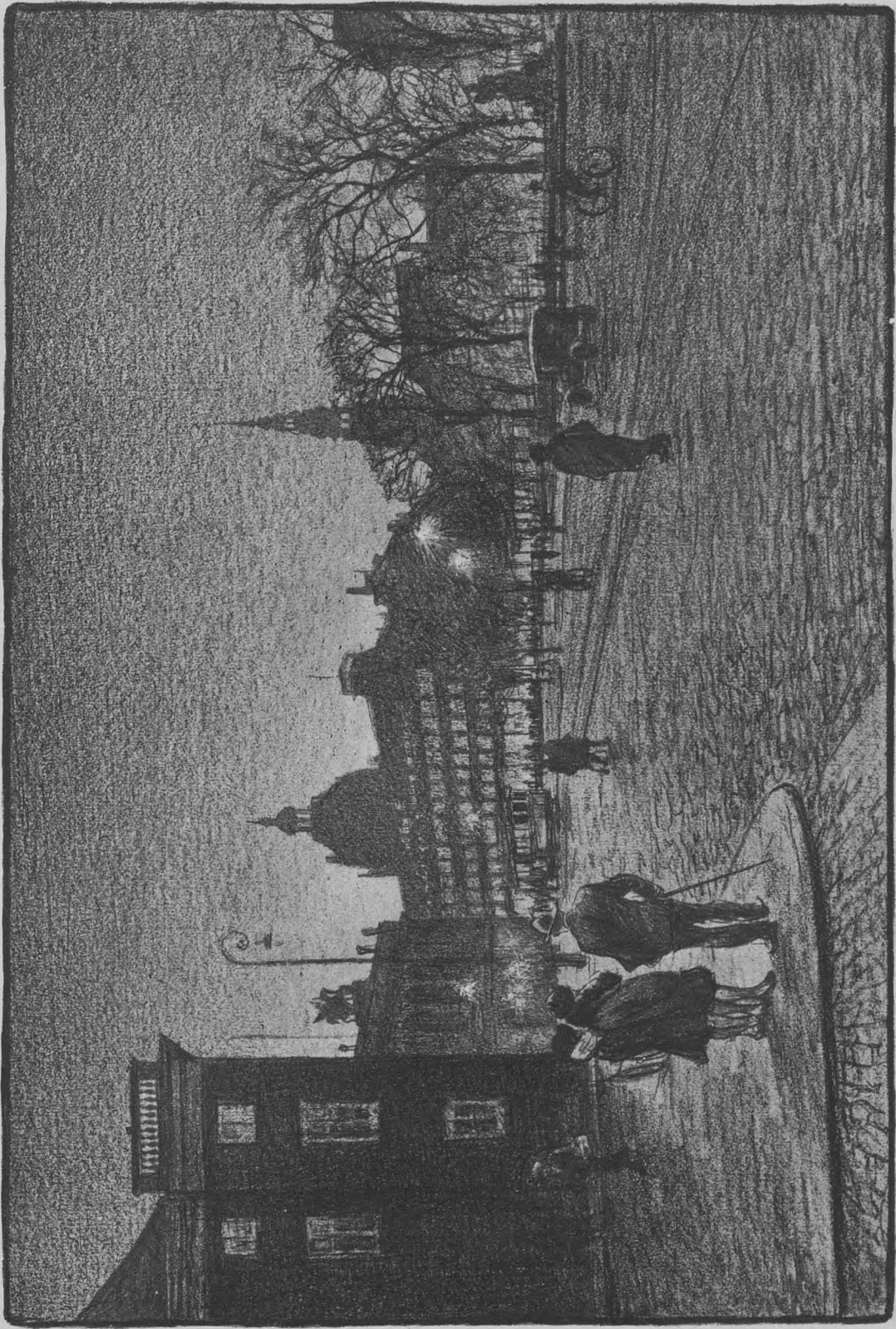
Charlottenborg.

Og din Mur blev bedækket af Vildviniens frodige Ranke,
Den blev sat som en levende Pagt mellem Kunst og Natur,
Og du bar den med Glæde og Tak i den trøstende Tanke:
Den klynger sig dog til din prøvede, grundfaste Mur.

Thi din Sjæl er saa stærk, at den evner at drage og binde,
Og som Vildvini løves og ranker sig Aar efter Aar,
Er der Grosted og Vækst for en higende Ungdom at finde
I det gamle Charlottenborgs fornemt stilfærdige Gaard.

Kongens Nytorv.

Kongens Nytorv — Aften.

KØBENHAVNERINDEN

Silkeben og franske Hæle, dunkelt sløret Glans i Øjet,
Pagehaaret dækker Kinden, Halsen svaj og fremadbøjet,
Tasken daskende i Haanden, slank og enkel, fix i Tøjet,
Det er Københavnerinden, som hun ses paa Strøget.

Trippende i Kjolestumpen, strammet yderlig af Vinden,
Danner hun en malerisk og plastisk Gruppe med Veninden,
Saa en Række hvide Tænder og et Smil paa Pudderkinden,
Ja, hun kender sine Vaaben, Københavnerinden.

Københavnertypen.

STRØGKØBENHAVNEREN

Til Programmet hører daglig en Spaseretur paa Strøget —
Man maa sørge for at faa en Smule Luft og lidt Motion.
Man maa kigge lidt paa Pigerne, og høre paa Halløjet,
Og studere paa Plakaterne den sidste Sensation.

Og man snor sig gennem Vrimlen paa det smalle Fortovs Fliser,
Og man kigger i Butikker, og man hilser en Bekendt.
Hvor der snakkes og der puffes og der raabes med Aviser,
Er den ægte Københavner i sit rette Element.

Han er evigglad og vennesæl og sikker i sin Færden.
Naa, lidt Race-Blod i Aarerne, det giver jo Facon,
Han er fuld af Anekdoter og har set en Stump af Verden,
Han er hjemmevant paa Børsen, samt i Scala og Adlon.

Han er ganske paa det rene med, at Folk er skabt af Klæder,
Og hans Ydre er ulasteligt fra Støvlehæl til Hat,
Og i Valget af sit Slips og sine Sokker har han Glæder,
Der maa trøste ham for Skaldependens voxende Format.

Han er noget af en Samler, og hans store Speciale
Er den kvindelige Ynde, som han dyrker med Bravour,
Og med Kenderblik vurderer han det hele Personale
I den brogede Forretning, hvor der handles med Amour.

Han kan ogsaa brillere med sin Sans for Malerier,
Han er nøje kendt med Priserne paa Hammershøi og Ring,
Og Besøget hos en Maler hører til hans Sværmerier,
Han er Stamgæst paa Auktionerne, men køber ingenting.

For man mangler jo Stakaterne i disse sløje Tider,
Nu er Sukker gaaet ned, og Margarine rent kaput.
Men naar Kronen er i pari, og det kom den da omsider,
Maa det værste være ovre, og Ravagen være slut.

Og Budgettet kan vel holde til en Sjus paa d'Angleterre,
Hvor han sidder nok saa rart og slaar en Timestid ihjel,
Med at pirke til sin Samtid, og til Byen, som desværre
Trods sit Storhedsvanvid stadig er lidt vel provinsiel.

Thi at Byen er for lille for vor kære Københavner,
Ja i Grunden er en Ravnekrog, det er hans største Sorg.
Det er Pustet fra Europa og — Amerika han savner,
Thi, som ægte Københavner, er han født i Kallundborg.

Københavnertyper.

Københavnertyper.

I Sporvognen.

D. Angletterre.

SOMMER I BY

I et gyldentdiset Hav af Lys og Varme ligger Staden
Som en Have i Skærsommersolens milde Straaleglans,
Og i Sommerskrud de skønne promenerer gennem Gaden
Som et Blomsterflor, der lyser i en broget Foraarskrans.

Som en levende Guirlande med et Tusindtal af Roser
Og af andre skønne Blomster i et farveprægtigt Væld
Orkidéer, Tulipaner, ja selv fine smaa Mimoser
Kan du finde, naar du søger, og du følges af lidt Held.

Og den Have, som har baaret disse Spirer frem i Solen
Og forvandlet Byens Gader til en blomstersmykket Vej,
Den har Plads til alle Arter, fra Pæonen til Violen,
Fra den stolte Rhododendron til den bly Forglemmigej.

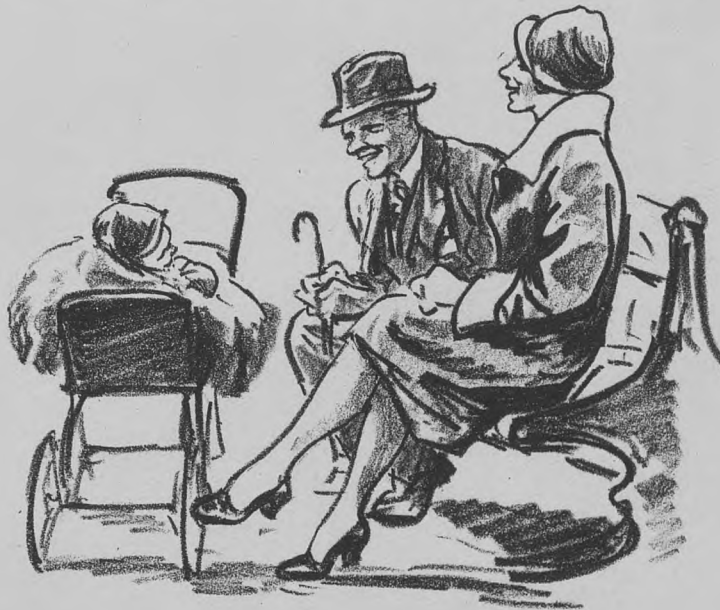
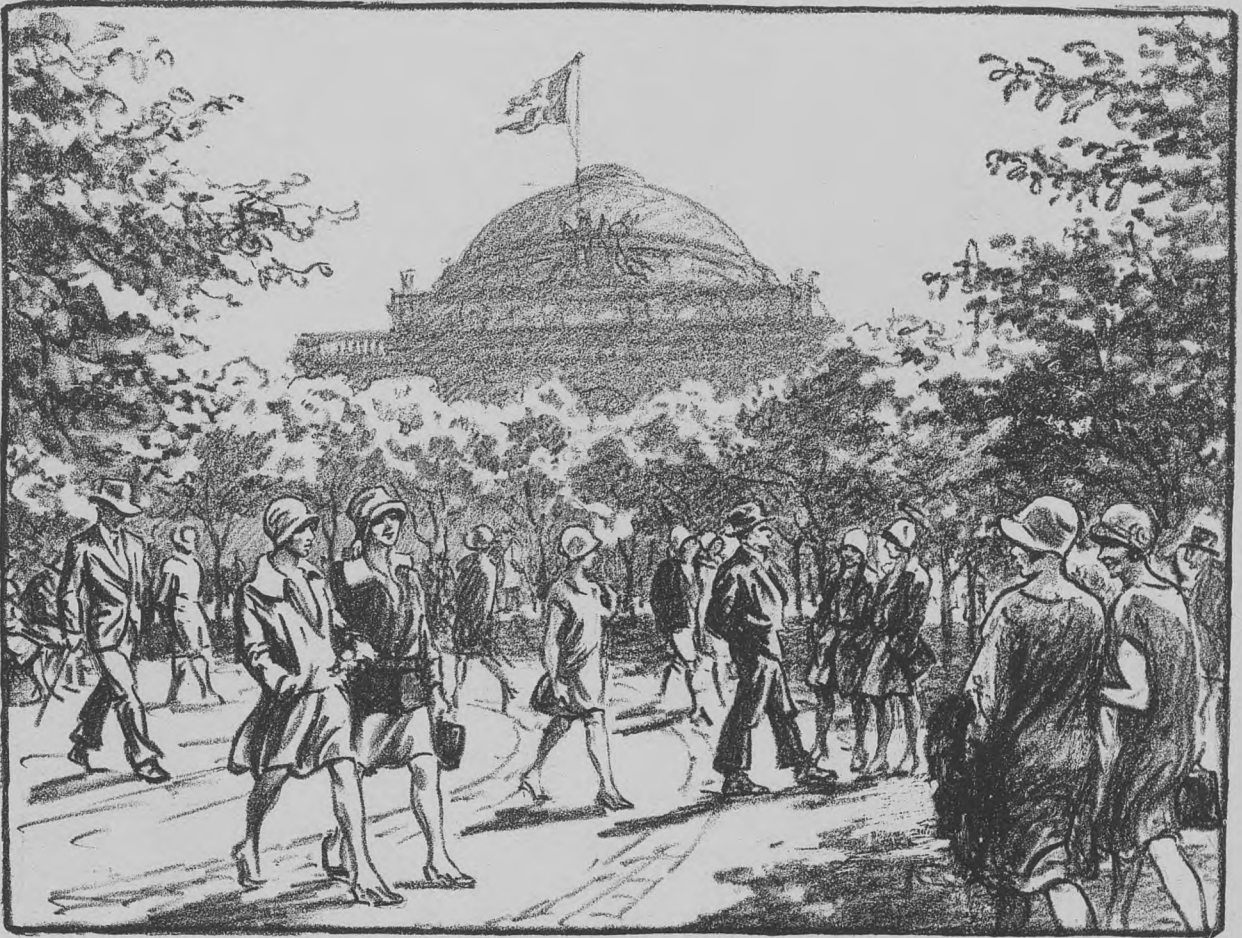
Ikke alt i denne Have er vel passet, som det skulde,
Der er lidt for meget Ukrudt og af Brændenælder nok.
Der er Blomster, som er visnet under Vinternattens Kulde,
Og forvænte Drivhusplanter mellem Snyltegæsters Flok.

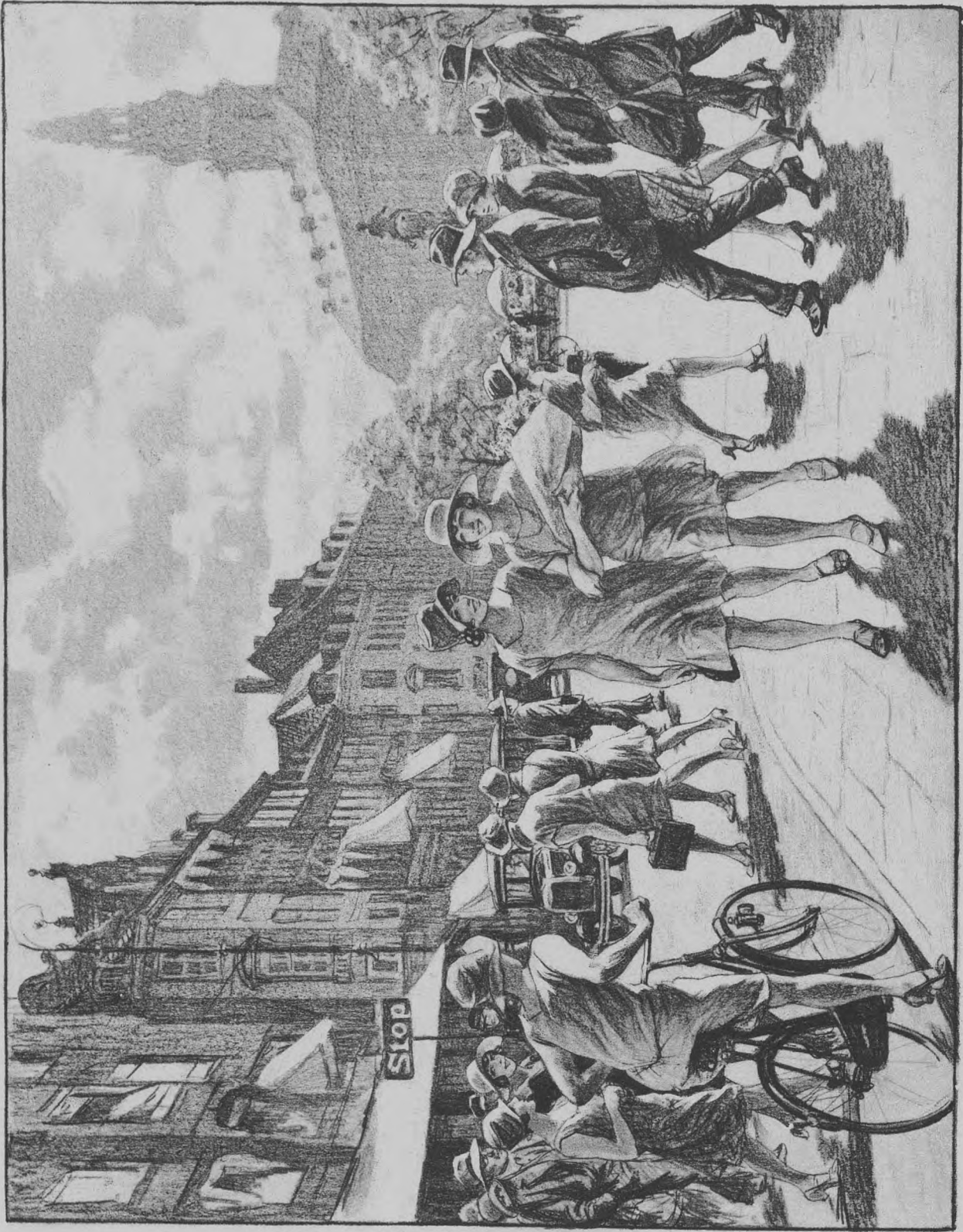
Hvor der handles, maa der spildes, og i Foraarstidens Storme
Var der mangan lille Rose, der blev knækket paa en Nat.
Mange plukkedes for tidlig eller gnavedes af Orme
Eller tabte deres Blade i den hvirvlende Tagfat.

Der er Skyggesider nok, men for at Lyset ret kan skinne
Maa der ogsaa være sørget for den gnavne Misanthrop,
For en Blomsterelsker er det dog en Herlighed at finde
Den jomfruelige Lilje mellem Mælkebøtters Hob.

Og det gror i Havens Blomsterbed, trods Ukrudtsfrø og Tidsler,
Selv af tør og stenet Jordbund kan der skyde Roser frem.
Og den Have er vor gode Stad, og Livets Kilde risler
Som en gylden Strøm af Ungdom fra de tusend Rosers Hjem.

I Byens Hjerte.

13

HØJBROPLADS

Som en blomsterfyldt Veranda foran Byens Dagligstue,
Ligger Højbroplads saa pyntelig i Middagssolens Skær,
Som en aaben Dør mod Lyset, og en Øjenslyst at skue,
Løvomslynget og bekranset af en broget Blomsterhær.

Og den hyggelige Ama'rmor, med Kyse og med Hue,
Bag sin blomsterklædte Skanse holder Vagt i al Slags Vejr,
Og den krigeriske Absalon med Fredens blide Due
Paa sin Skulder, rager op imellem grønne Lindetræer.

Men trods Duften af et Blomsterhav og Farveglødens Lue,
Er der ingen ret Husvalse i Overfloden her;
Disse Torveblomster uden Rod, bestemte for en Stue,
Er for mange og for golde til at staa mit Hjerte nær.

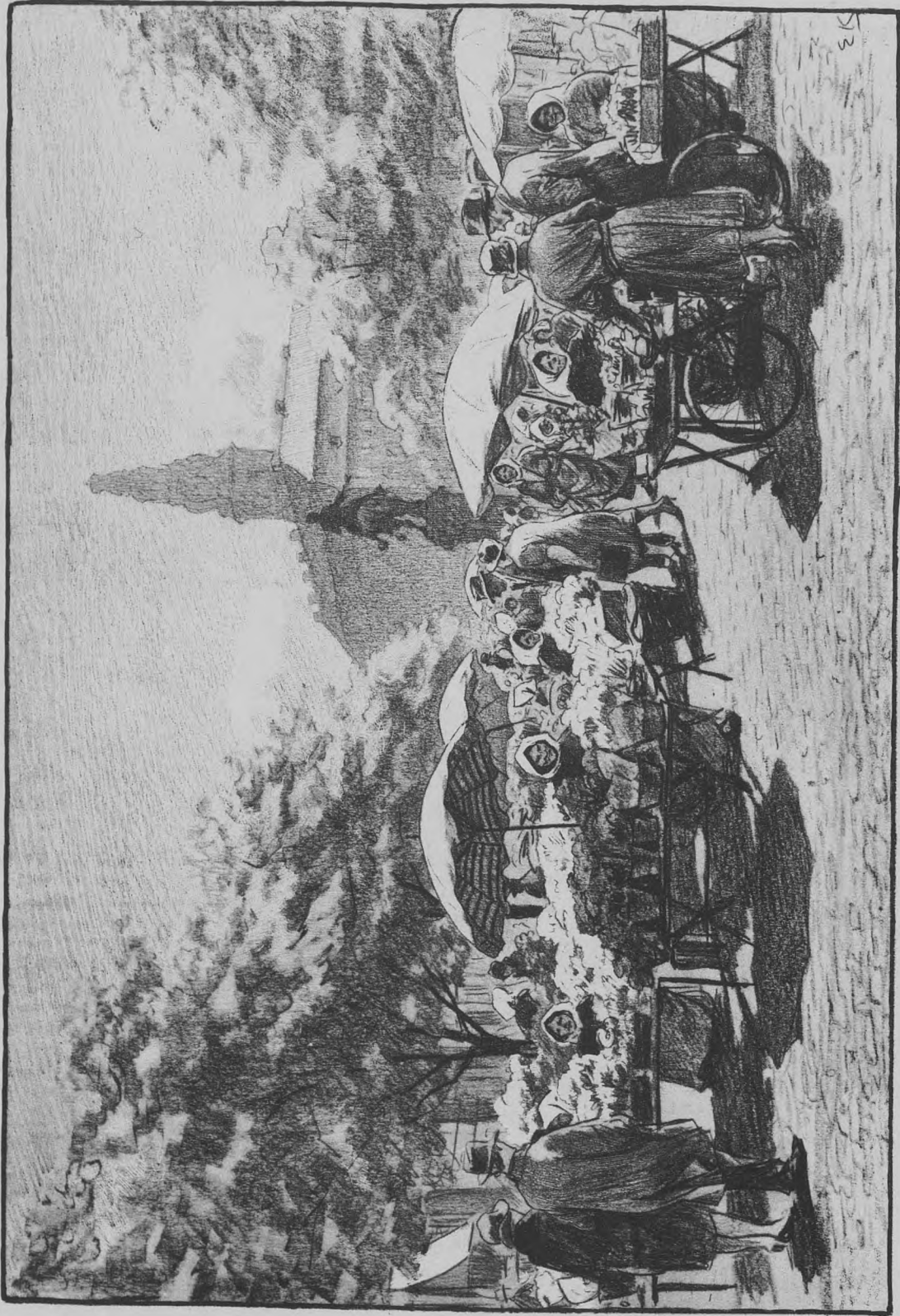
Nej, jeg foretrækker Blomsterne, paa Markens vilde Tue
Og min egen Haves Roser i et dugfrisk Morgenskær,
Fremfor Blomsterne, som visner i den lumre Dagligstue,
Og Buketterne paa Torvet, som kan købes af enhver.

Og jeg møder paa min Vandring mangan Frøken, ja, og Frue,
Vel de skønneste blandt Blomster, og en Rosenhyldest værd.
Men til én jeg byder Blomsterne paa Markens frie Tue,
Og de andre faar Buketterne fra Torvets Blomsterhær.

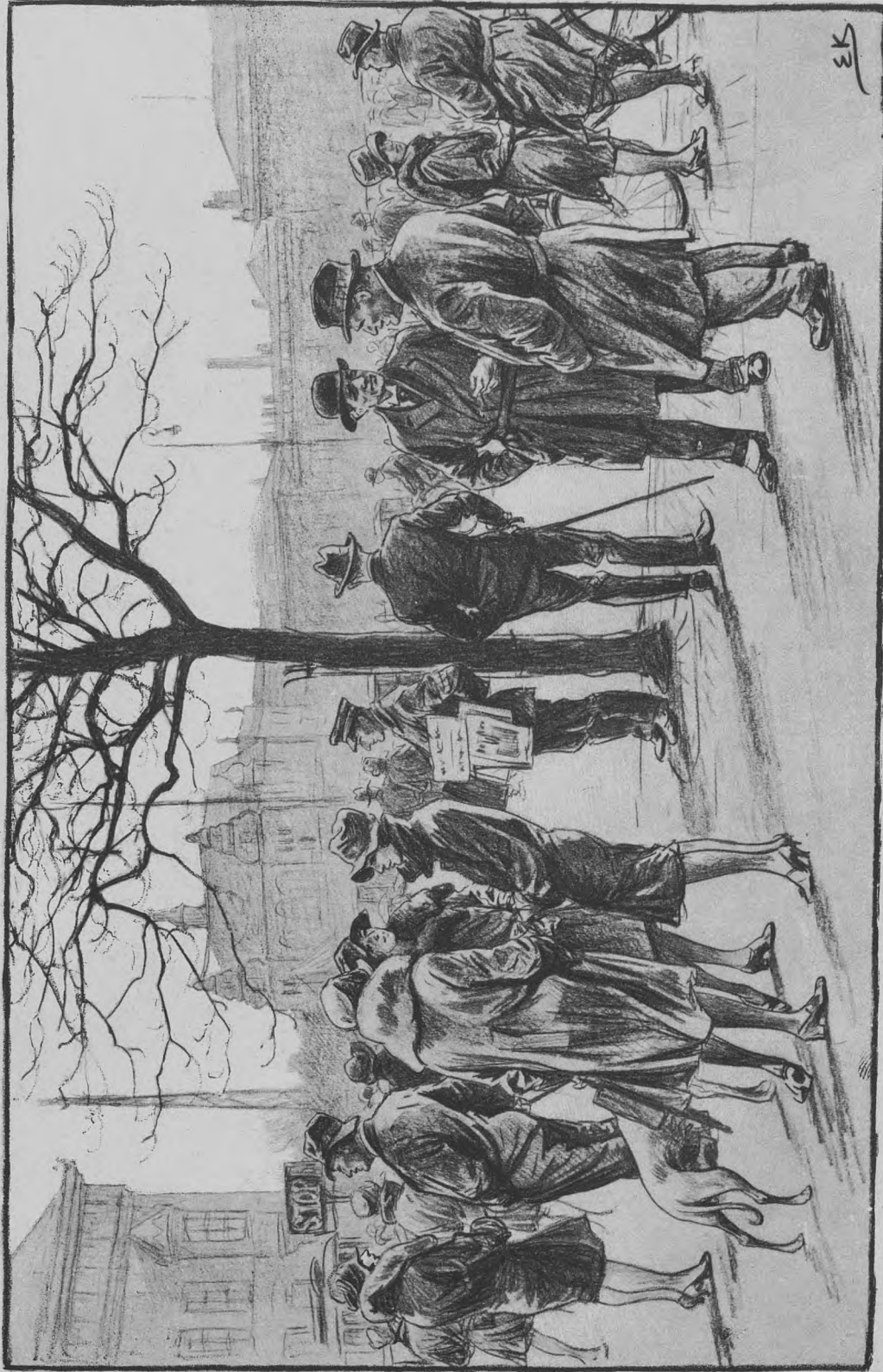

Gamle Ane.

Blomstermarkedet.

35

Raadhuopladsen.

RAADHUSPLADSEN

Se, hvor Raadhuspladsen breder sig med Taarne og med Tinder,
Med Förgyldning og Reklame og med overmodig Pragt,
Med sit Mylder af Spaserende, som kommer og forsvinder
Til Musik af Horn og Klokkespil i disharmonisk Takt.

Som et Leje for den brede Strøm af travle Mænd og Kvinder,
Der fra Morgen og til Aften søger Strøgets snævre Tragt,
Som en Tumbleplads for Motorsportens Helte og Heltinder
Og en Bane for Cyklisten og den tunge Sporvognsfragt.

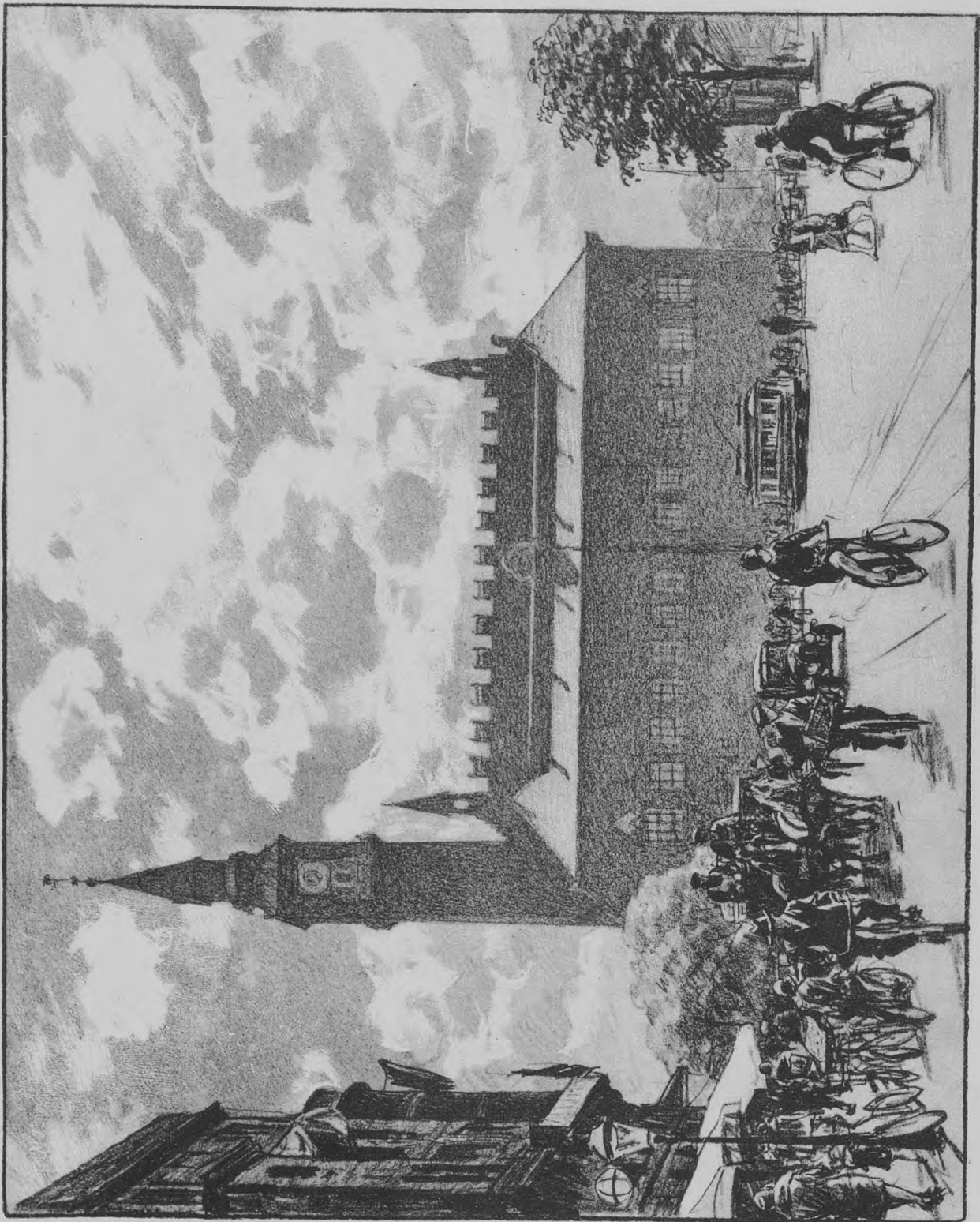
Vi er færdig med Idyllen og de hyggelige Minder,
Da de gamle Volde stod i deres grønne Sommerdragt,
Hvor nu internationale Mænd og blege Luxuskvinder
Fører Dansen op i Spidsen for den febevilde Jagt.

Og I smaa Asfaltens Døtre med de pudderhvide Kinder,
Og I Sønner af det tyvende Aarhundreds Motortakt,
I er Raadhuspladsens unge Sjæl og Blodets Strøm, som rinder,
Gjennem Byens tusind Aarer med en Feberhedes Magt.

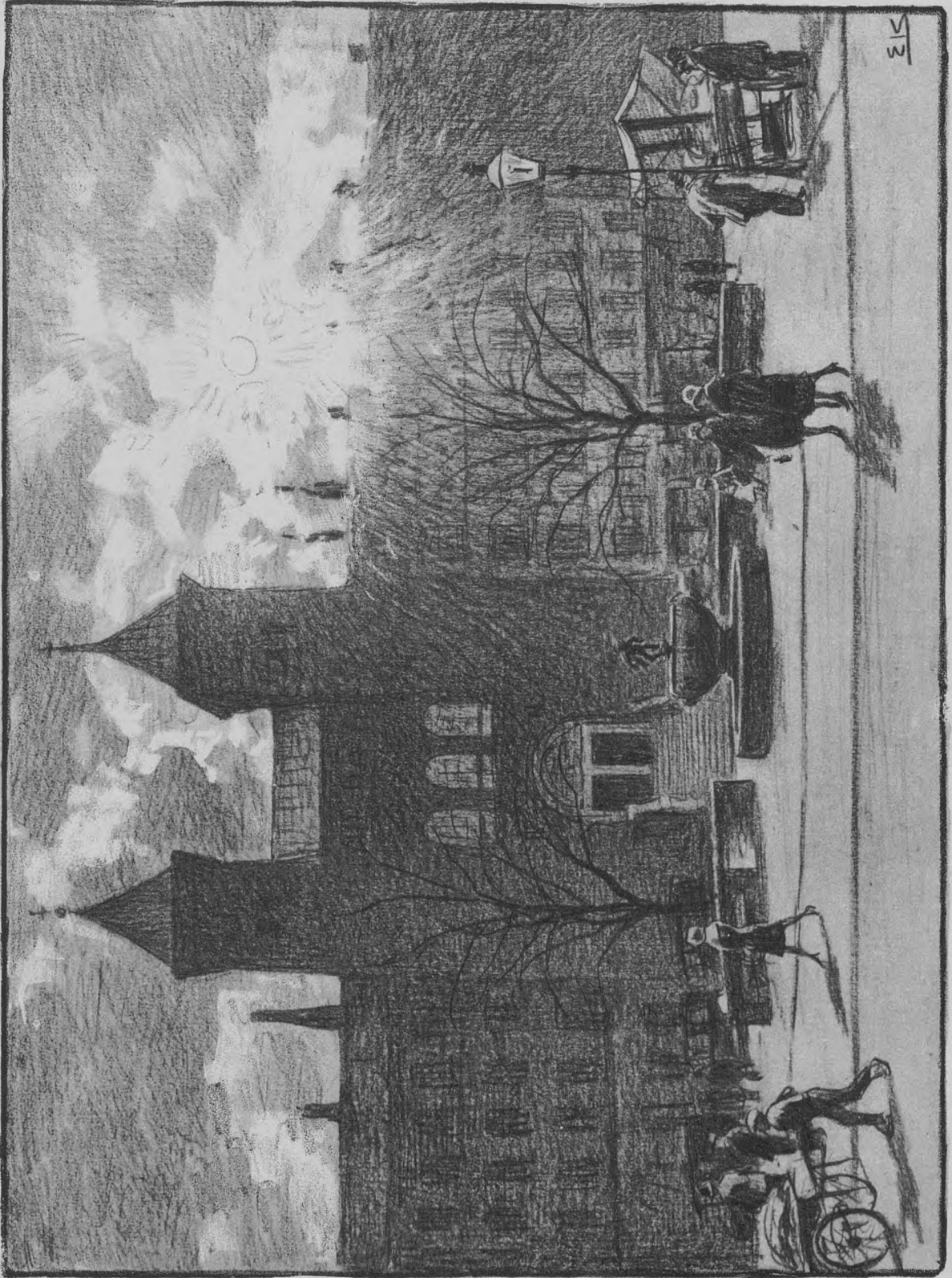
Og du stolte Hus, som knejser med dit Taarn og dine Tinder,
Som Symbolet paa en Fremtid, du paa Fortids Grav er lagt.
Vil du vaage over Slægterne, som kommer og forsvinder,
Med dit Klokkespil som Timebud fra Taarnets høje Vagt.

Roadbusset.

315

Vesterbro Torv.

GADEN

Paa den ene Side Solen, paa den anden Side Skyggen,
Det er Gadens Kaar og Skæbnens uransagelige Sprog.
Der er dem, der er bestemte til at sole sig i Lykken —
Der er andre, som maa gemme sig i Sorgens mørke Krog.

Fra Paladshotellets Sale til det gamle Vartovs Mure
Er der ikke mange Skridt, og dog kan Vejen være lang,
Og fra unge Læbers glade Smil til Alderdommens Fure
Er der kun en stakket Frist, og dog en Vandring nok saa trang

Og du Pigelil, som fryder dig i Dansens glade Fester,
Hvor dit Silkelegem vugger i en salig Elskovsrus,
Vil ad Aare du forsvinde som en Skygge mellem Gæster,
Der maa takke for en Seng og for en Stol i Vartovs Hus.

O, den Tid, den Sorg, vi drukner den i Nuets Myriader,
Vi kan tidsnok søge Hvile hos den gamle Filantrop,
Vi vil heller lægge Vejen ad de solbelyste Gader
Til det Virvar, som vi møder i vor Bys Kaleidoskop.

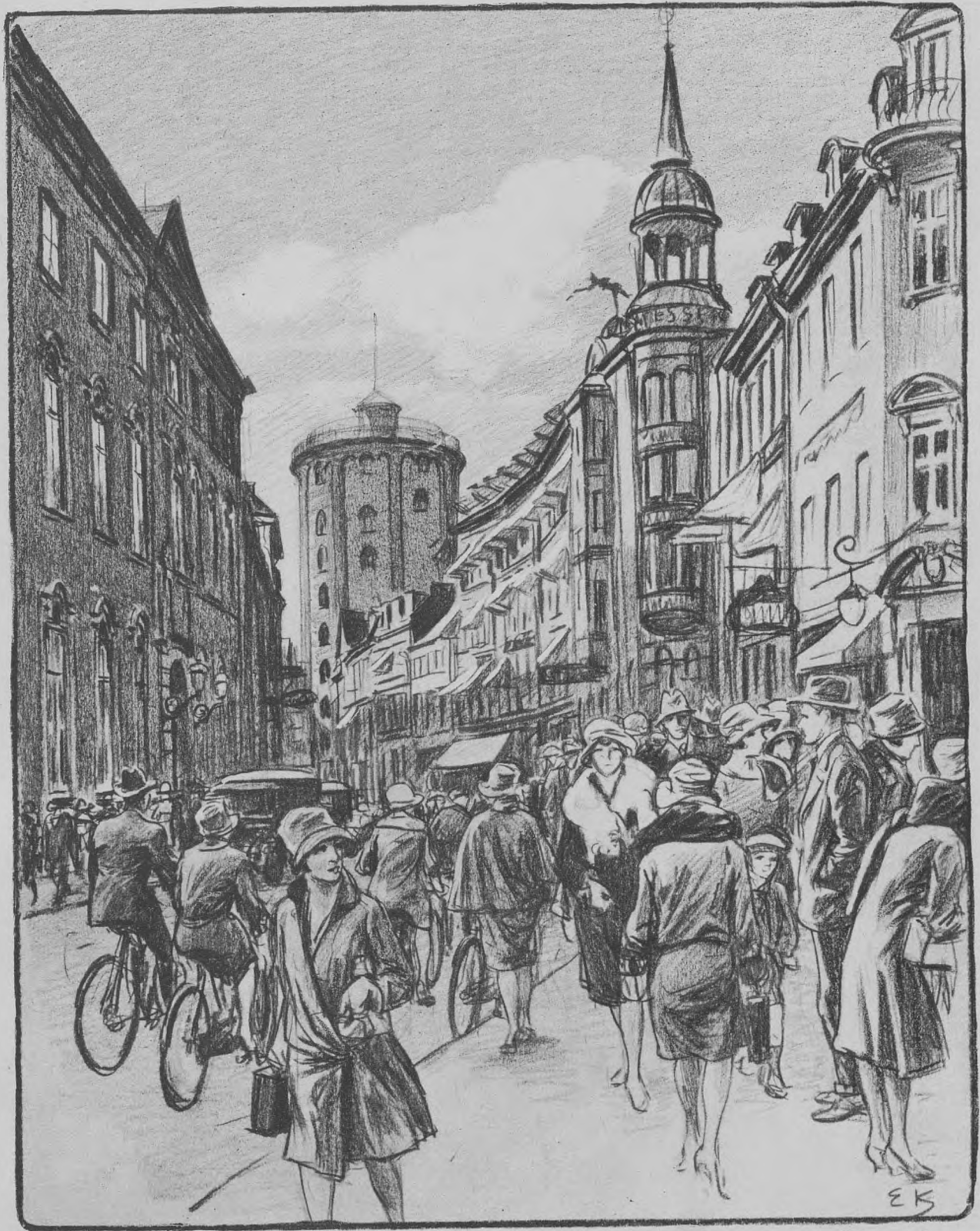
Og den Vej, som du skal vandre gennem Gadelivets Vrimmel,
Er som Bunden af en Kedel under Hexenes Sabbat.
Men for oven er den aaben mod den høje frie Himmel,
Og mod Aften kan du hvile ved en blomsterklædt Rabat.

Og du hvirvledes i en Malstrøm, hvor det blinde Lune raader,
I hvert Ansigt er en Skæbne og en Verden i hvert Blik,
Men i Blomstersprogets Tale og i Minespillet Gaader,
Kan du lytte dig til Rytmen i den store Pans Musik.

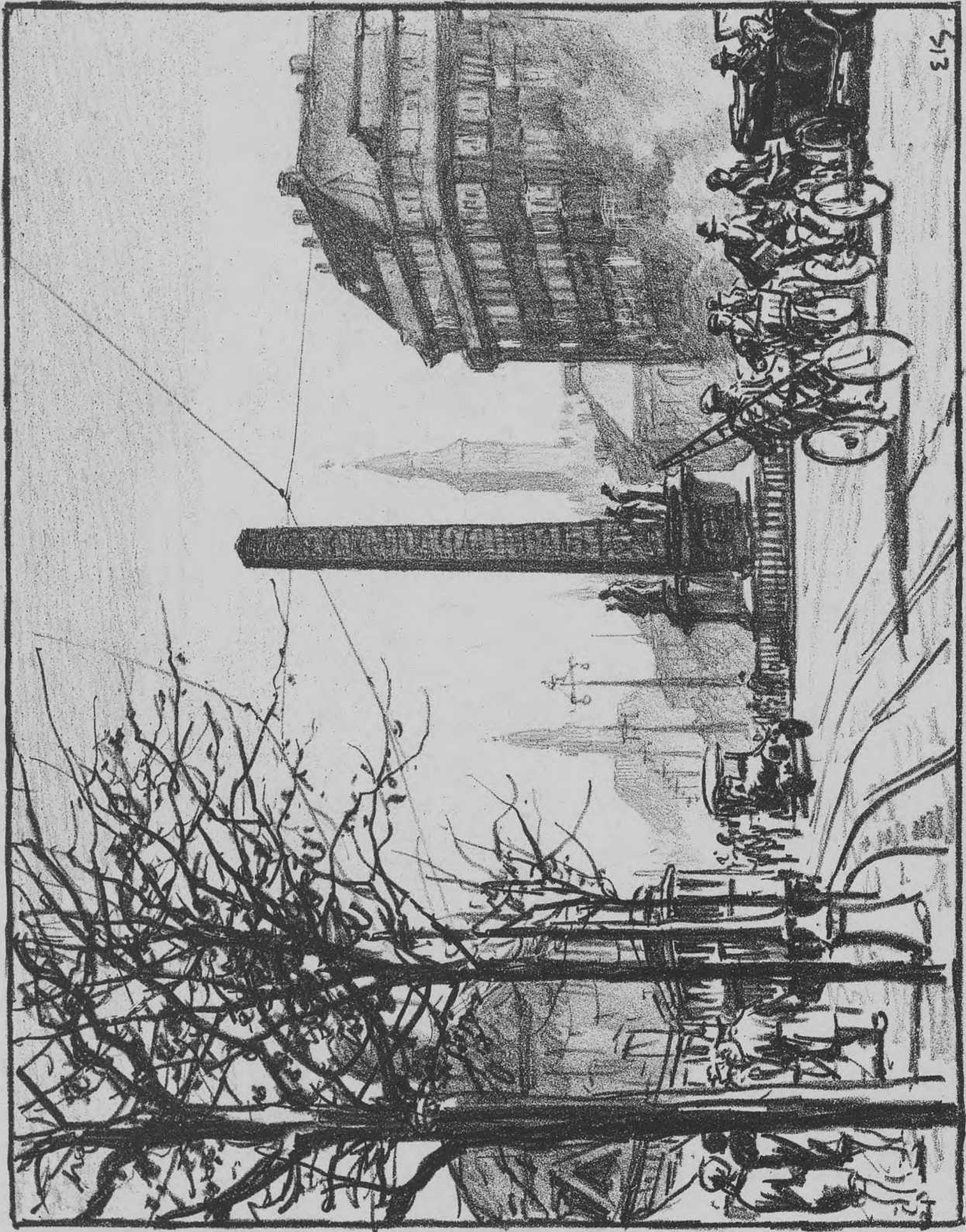
Og han spiller paa sin Fløjte, og vi danser til dens Toner,
Og dens elskovsfulde Klang vil vække Genlyd i dit Bryst,
Og du følger i det Fodspor, som er traadt af Millioner,
Til Forliset eller Lykken i den skæbnesvangre Dyst.

Lad da Hexekedlens varme Bryg beruse dine Sanser,
Og lad Sindet være aabent for det himmelsendte Lys,
Og giv Plads for Sol og Skygge i dit Hjærte, før du standser,
For at hilse Jordens Blomster med det sidste Aftenkys.

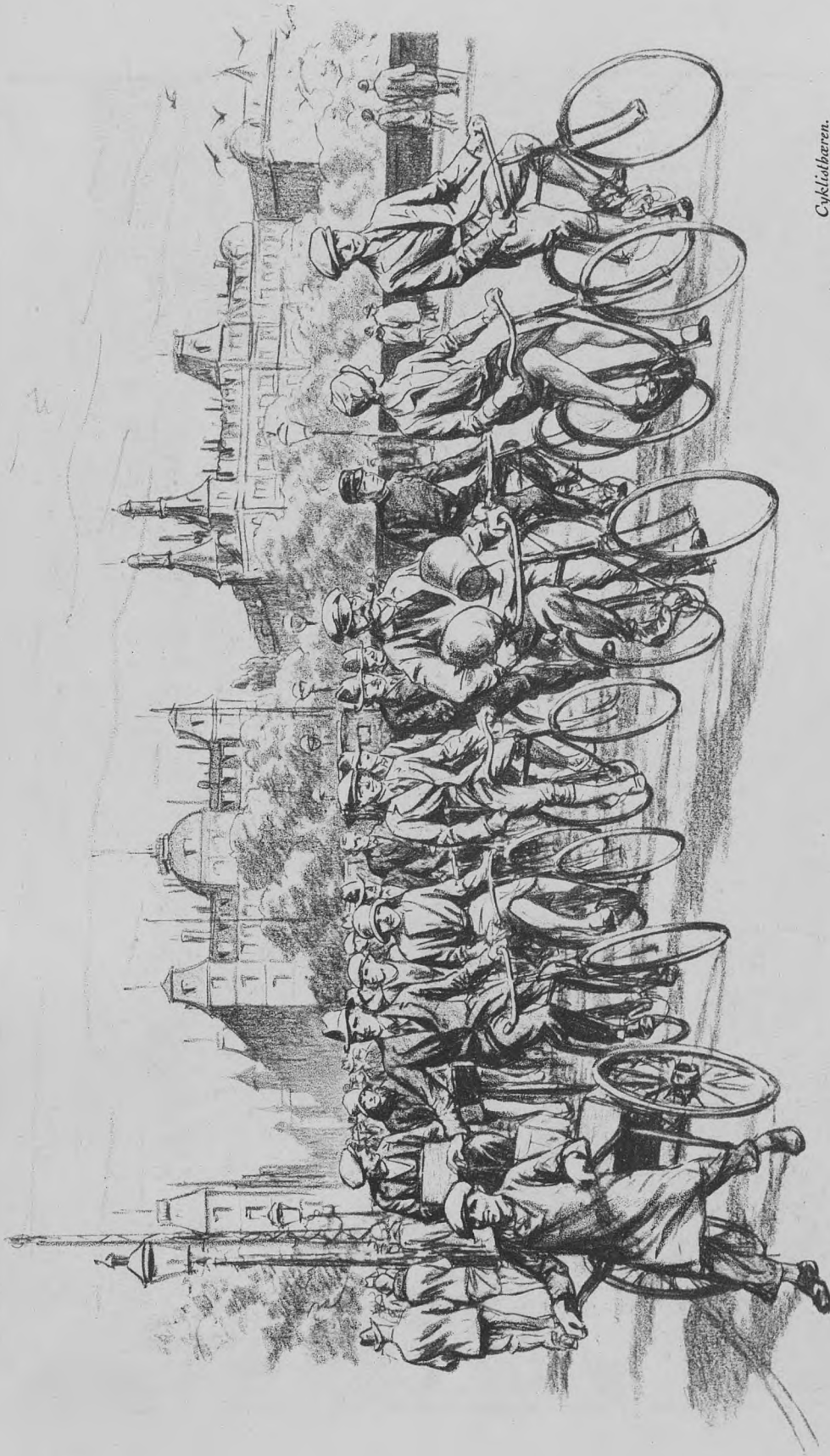

Købmagergade.

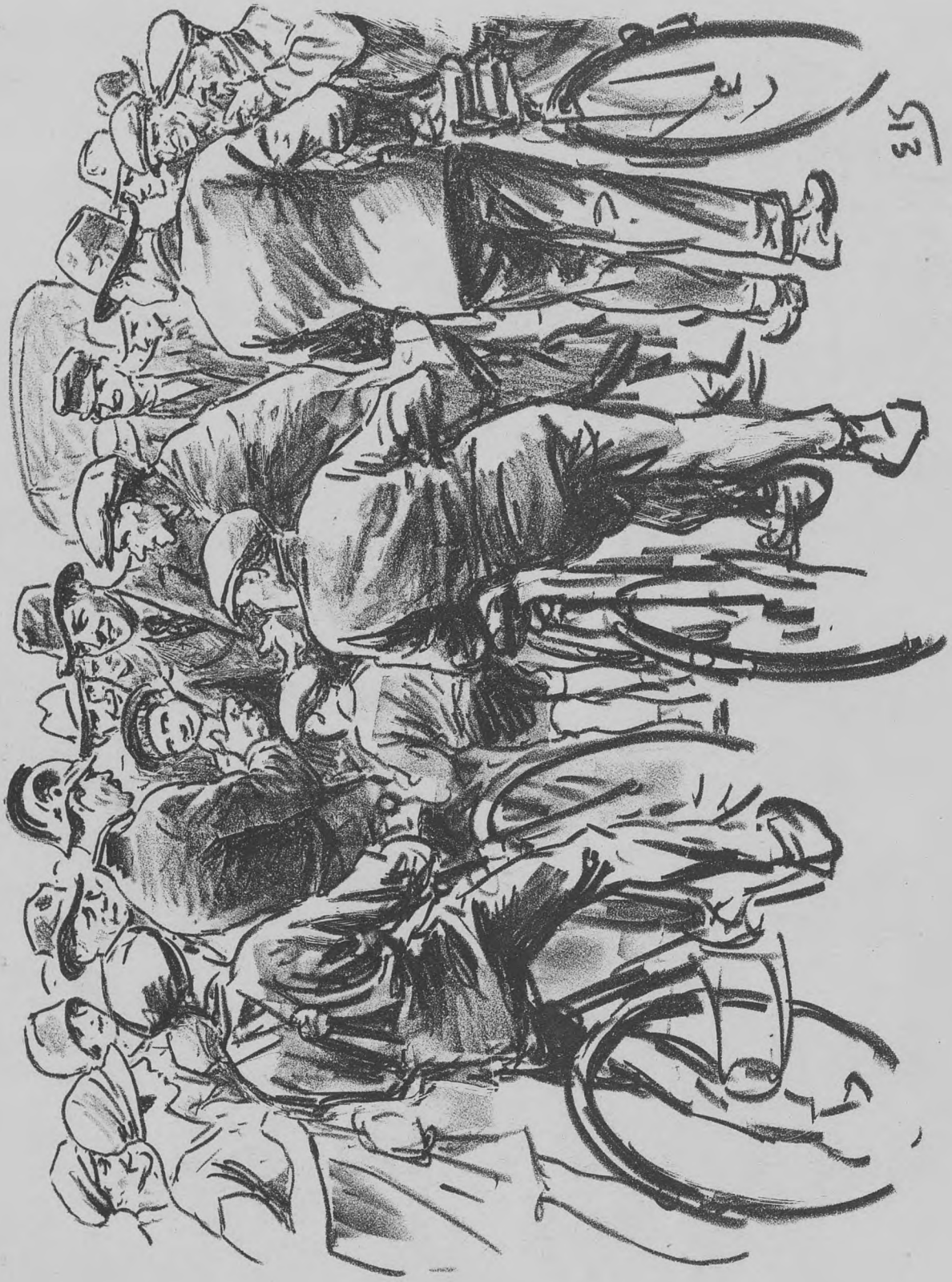

215

Morgeti ved Eriksöskattlen.

Cyklistbarren.

113

Karekorten undervejs.

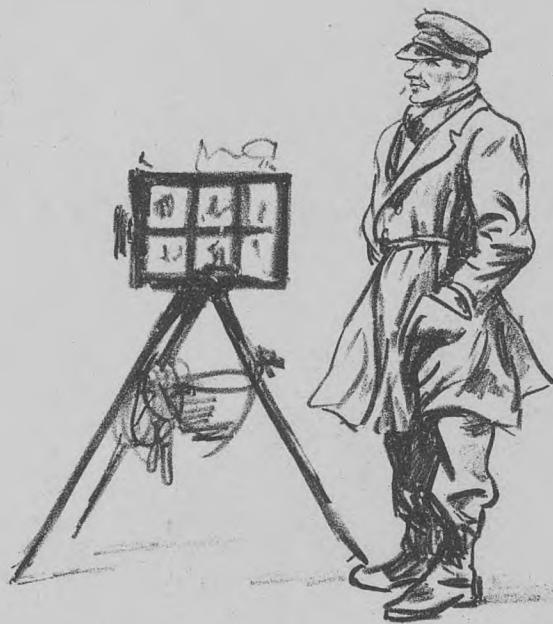

Et Foredrag.

35

25

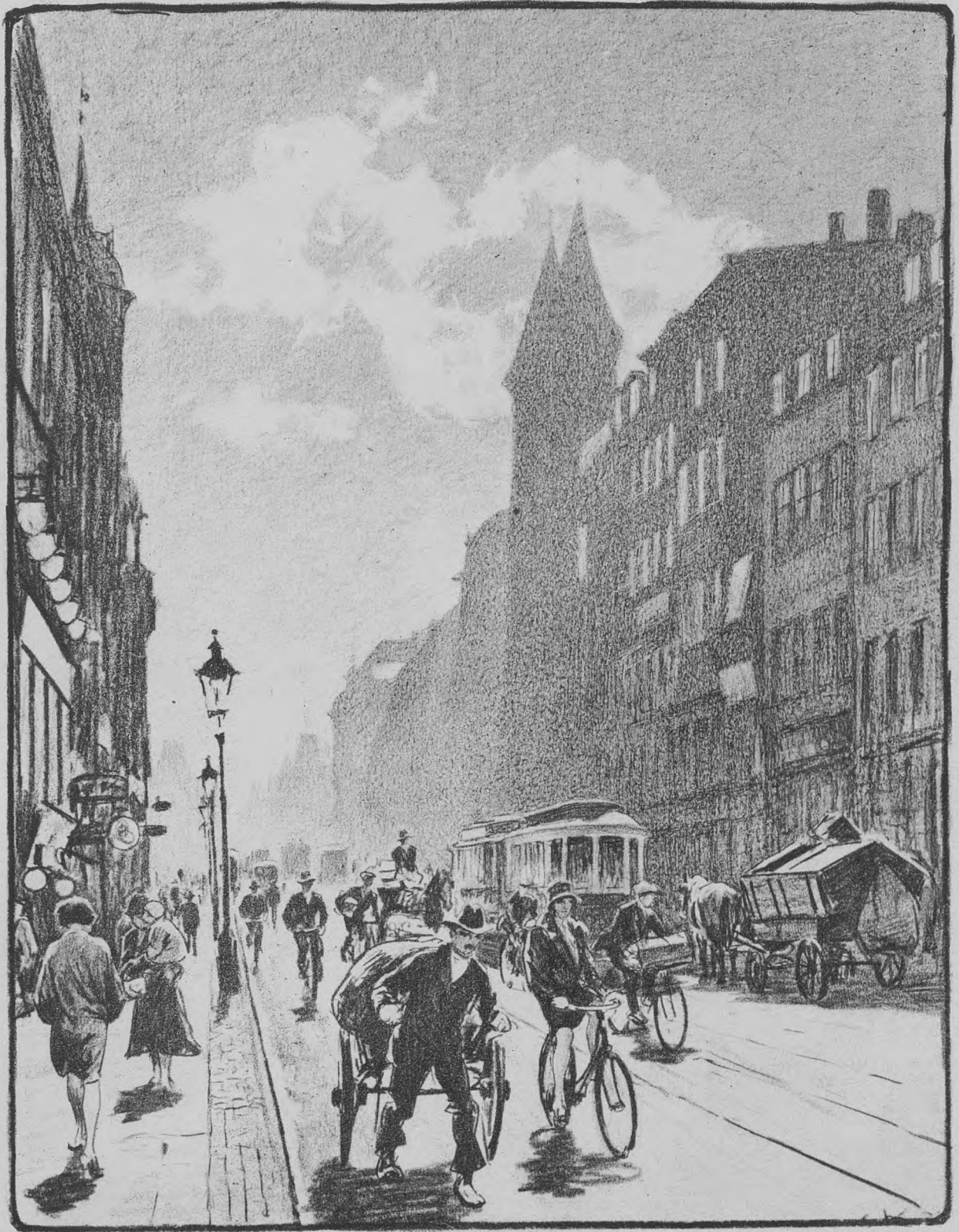

Gadetyper.

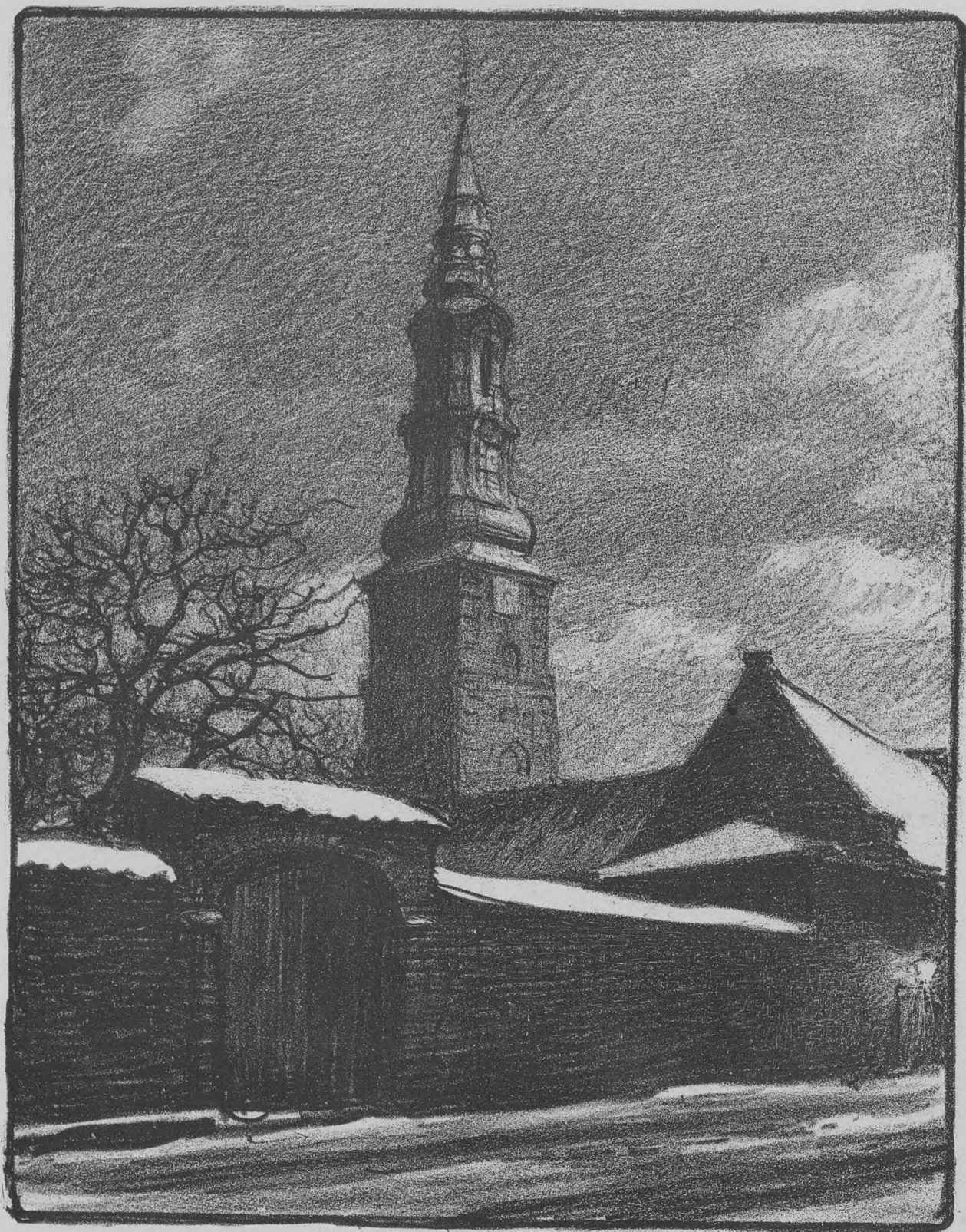

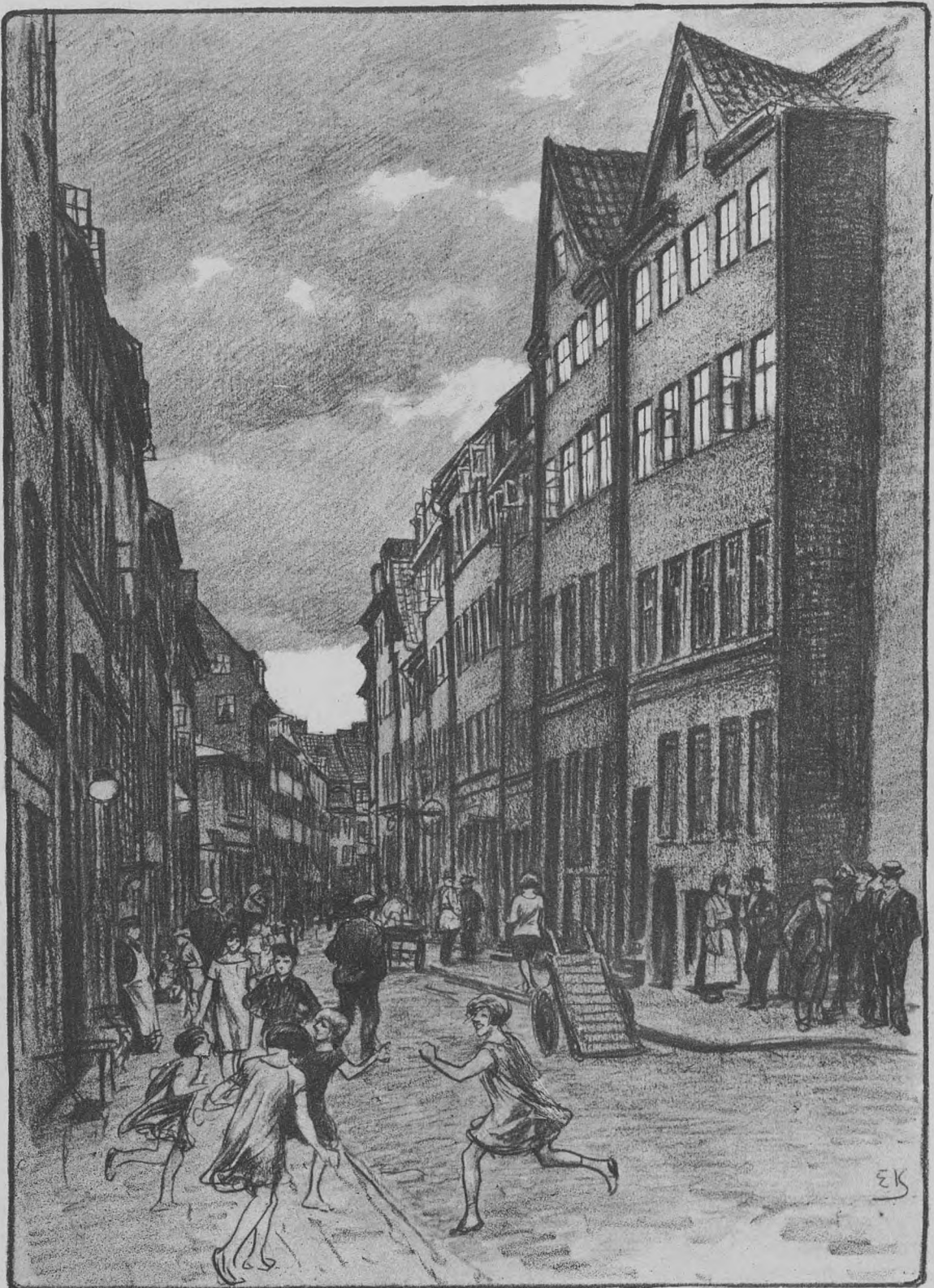
Set. Gertrudsstræde.

Nørrebrogade.

Petri Kirke.

Pilestræde.

Gadetyper.

25.

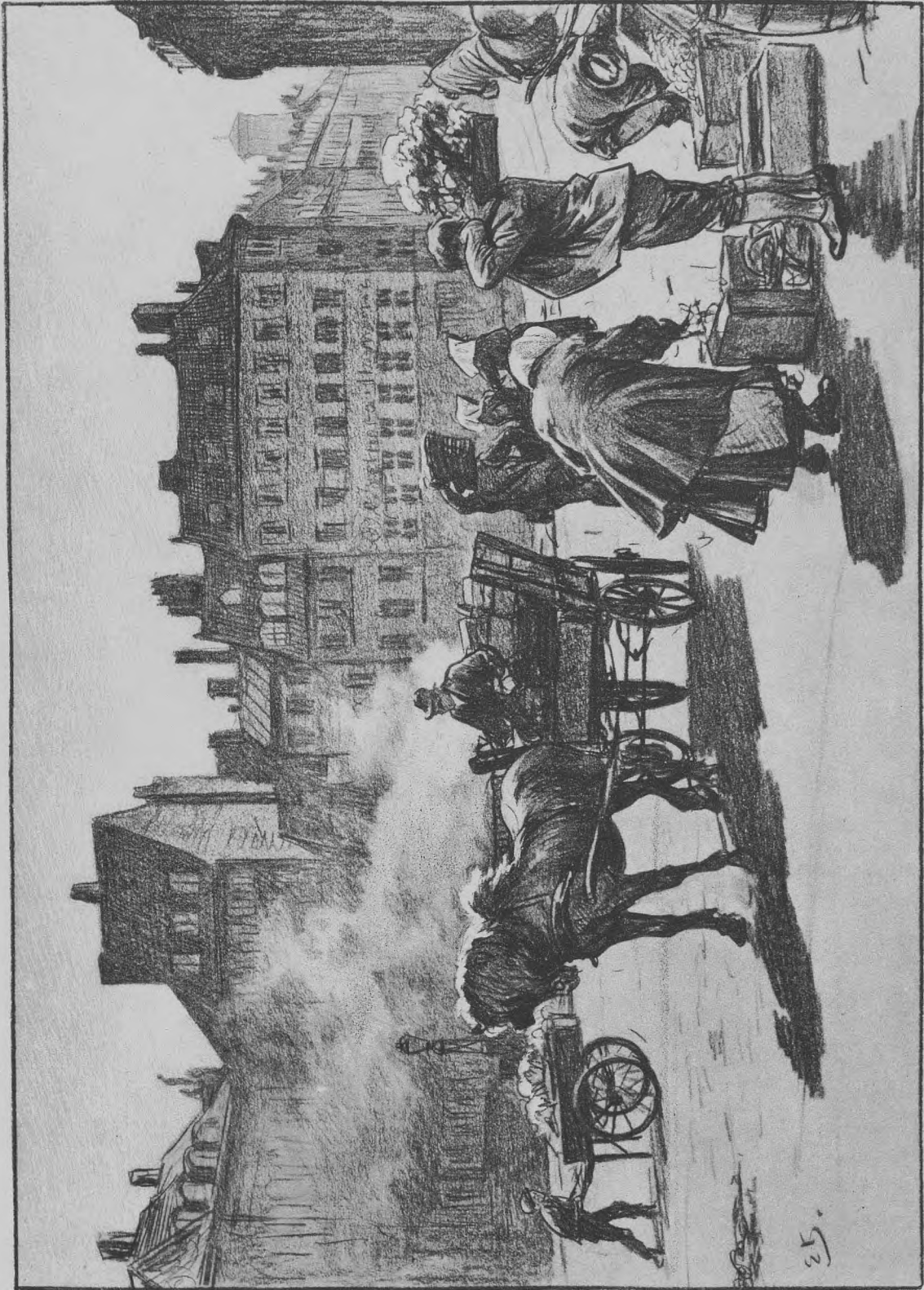
Gadelyper.

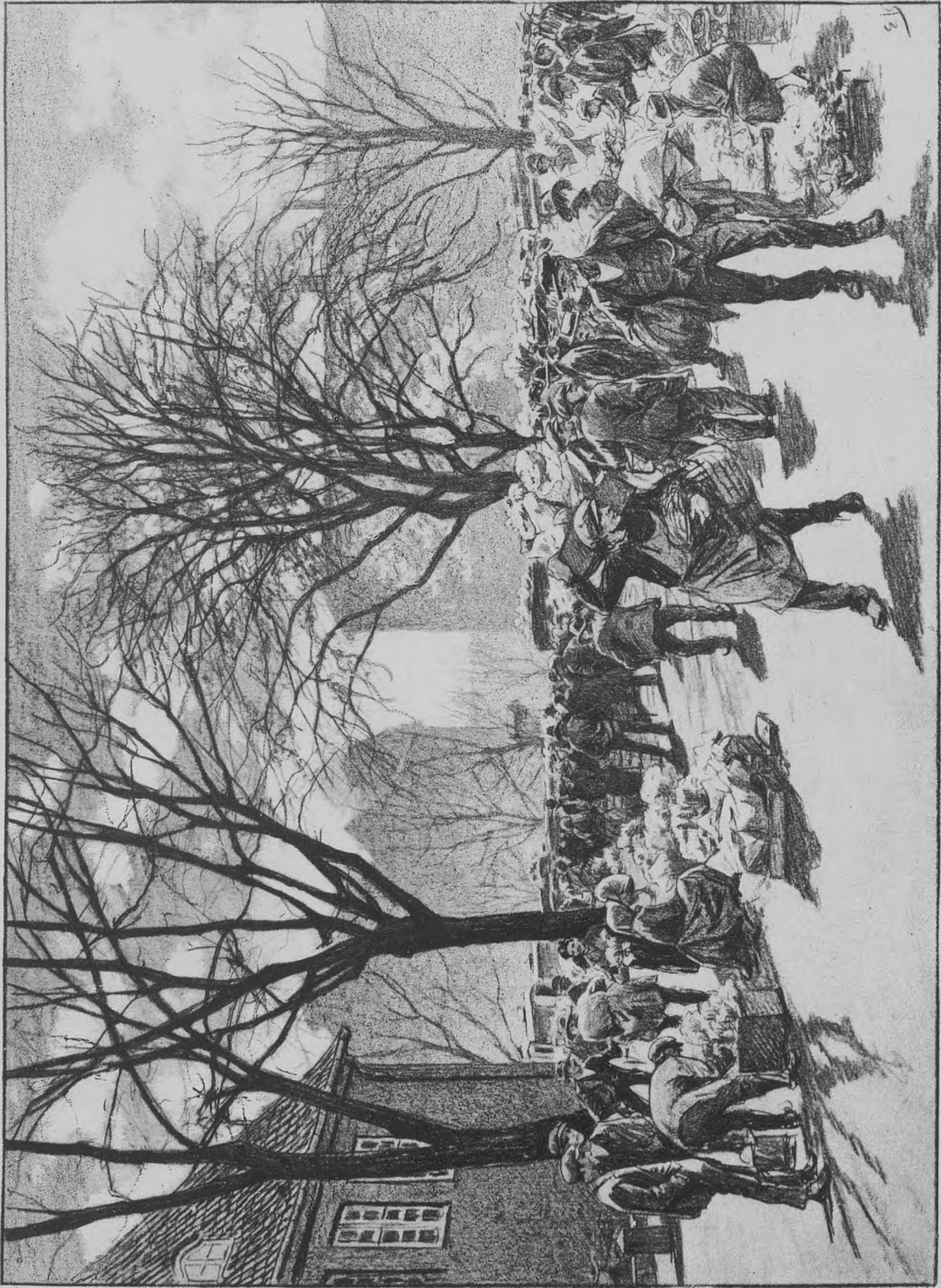
Gammel Mand fra Adelgade.

Arbejdslas.

Morgen ved Narrevold.

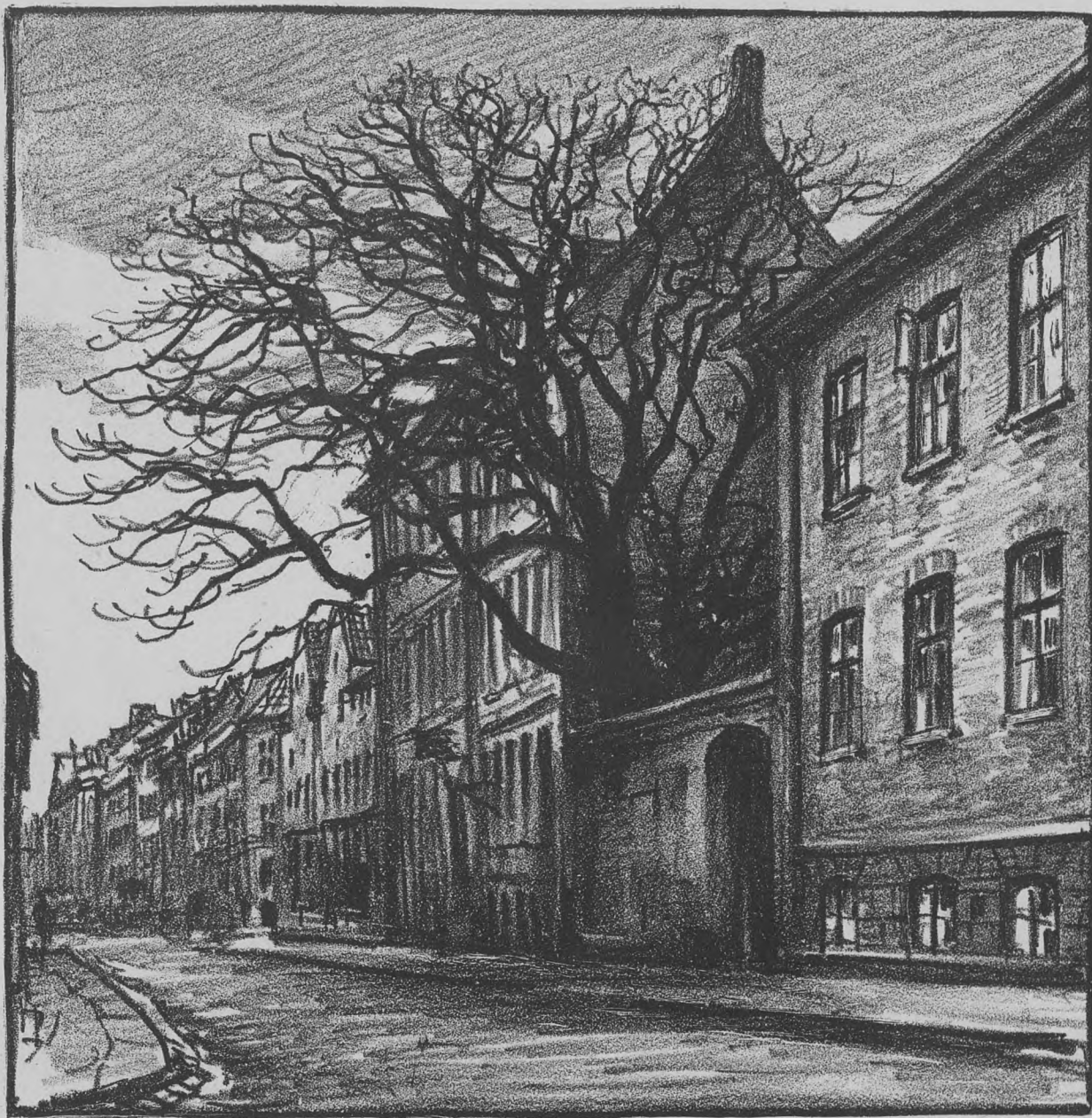

Grantlowet.

LATINERKVARTERET

Midt i den larmende Storstad ligger Latinerkvarteret,
Ret som en Verden for sig, Aandslivets rolige Hjem.
Her ved den klassiske Dannelses Arne og Visdommens Kilde
Findes en fredhellig Plet for Tankernes søgende Færd.
Side om Side rejser sig Lærdoms og Fromheds Pauluner,
Videnskabernes Hjemsted og Troens befæstede Borg.
Kirken, som ligner et Tempel, den ædle og strænge Vor Frue
Hilst af sin Nabo, Ørnen, som skuer det himmelske Lys.
Gammeldags borgerlig Hygge præger de nærmeste Gader,
Ingen smagløs Reklame forstyrrer den herskende Fred,
Hundredaars Patina klæder hvert Hus i de smalle Stræder,
Hvert med sin Duft af Fortid staar de som Mindernes Vagt.
Alt har det gennem Aarhundreder huset Studenternes Verden,
Her er der saaet og høstet Visdom af Slægt efter Slægt,
Og som en Fader, der holder med Slægten et vaagent Øje,
Troner Rundetaarn myndigt, i rolig og bred Majestæt.
Her har den brave Bygmester, gamle Kong Kristian den Fjerde,
Sat sig et uforgængeligt, værdigt og stolt Monument,
Skuende mod Universet, med Foden plantet paa Jorden
Gav han Studenten Husly, Forskeren fri Horizont.
Her Ole Rømer har gransket Stjernehimmeles Gaader,
Runestenenes Tale tolkede snildt Ole Worm,
Bartholin og Niels Steensen, Skærer af Lærdes Navne,
Sønner af Alma Mater, myldre med Minderne frem.
Holbergs Kastanie hvisker et Bud fra den sirlige Spotter:
Nok er Verden forandret, forbedret dog næppe stort.
Mennesket bliver sig altid liig, og som Skjælmer tilhobe
Prise I vel mine Værker, men lyde kun slet mine Raad.
Om du har Ret, Fader Holberg, skal ikke her diskuteres,
Nogle var vel din Latter til Glæde, andre til Gavn.
Trøst dig, endnu er der Landsmænd, som ikke har mistet Humøret,
Ungdom og Galskab trives helt vel i Minervas Favn.
Latter høres bag Ruden, og just for et Øjeblik siden
Smuttet to yndige Nymfer ind ad Kollegiets Port.
End er Gud Eros i Live, og bag de ærværdige Mure
Kan det vel hænde, at Bacchus bydes som Hædersgæst.
Dog lad det hvile sub rosa, vi vil ikke være Filistre,
Hostrup selv slog til Søren og blev dog en værdig Præst.
Herrer i Aandernes Rige blev I jo med Christian Winther,
Frihedens Tempel hvæler sig over Regensens Lind.

Holbergs Kastanie.

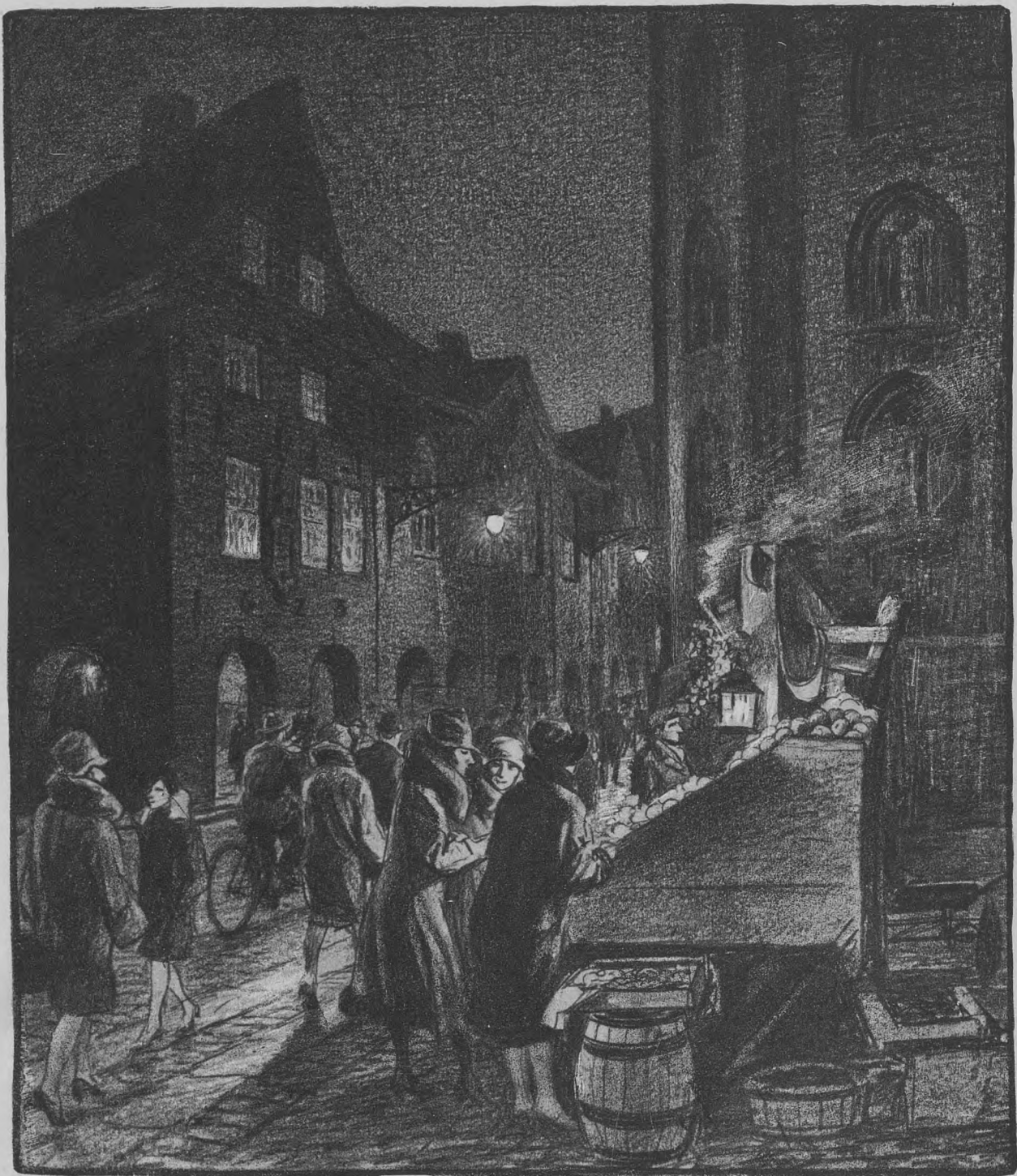
Aftenskumringens Skygger sænker sig blidt over Gaden,
Mildner den strænge Alvor i Kirkens graa Silhuet —
Dækker med Tusmørkets Trylleslør, hvad Dagen skaanselløst blotted,
Lader en Verden til Syne, som Dagens Uro har skjult,
Kalder med hviskende Stemme paa halvt udslettede Minder,
Drømmer en levende Sjæl i Facadernes stivnede Sten,
Favner Nutid og Fortid i Ly af de samme Mure,
Samler alt i et Billed af rolig og skøn Harmoni.

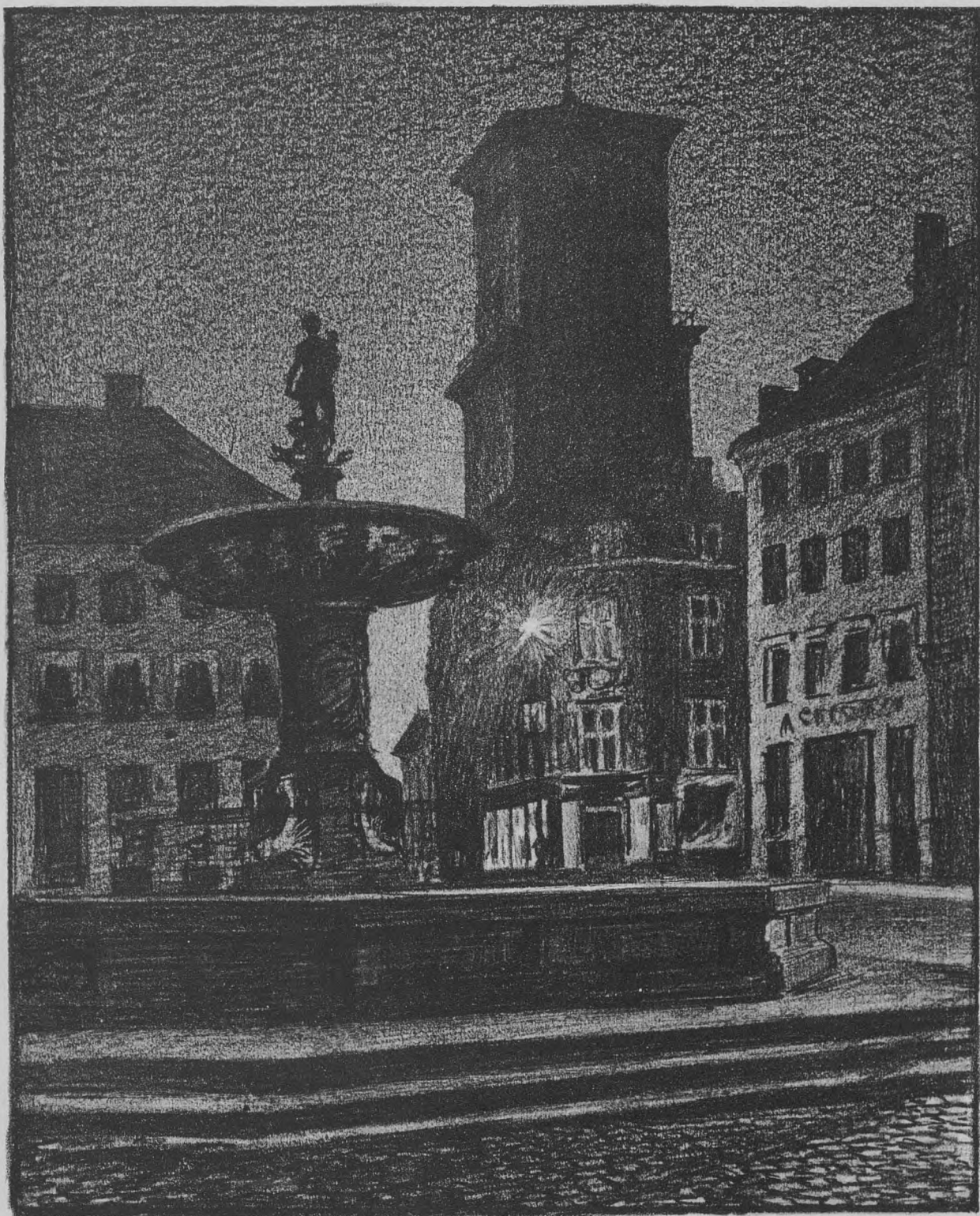
Store Kannikestræde.

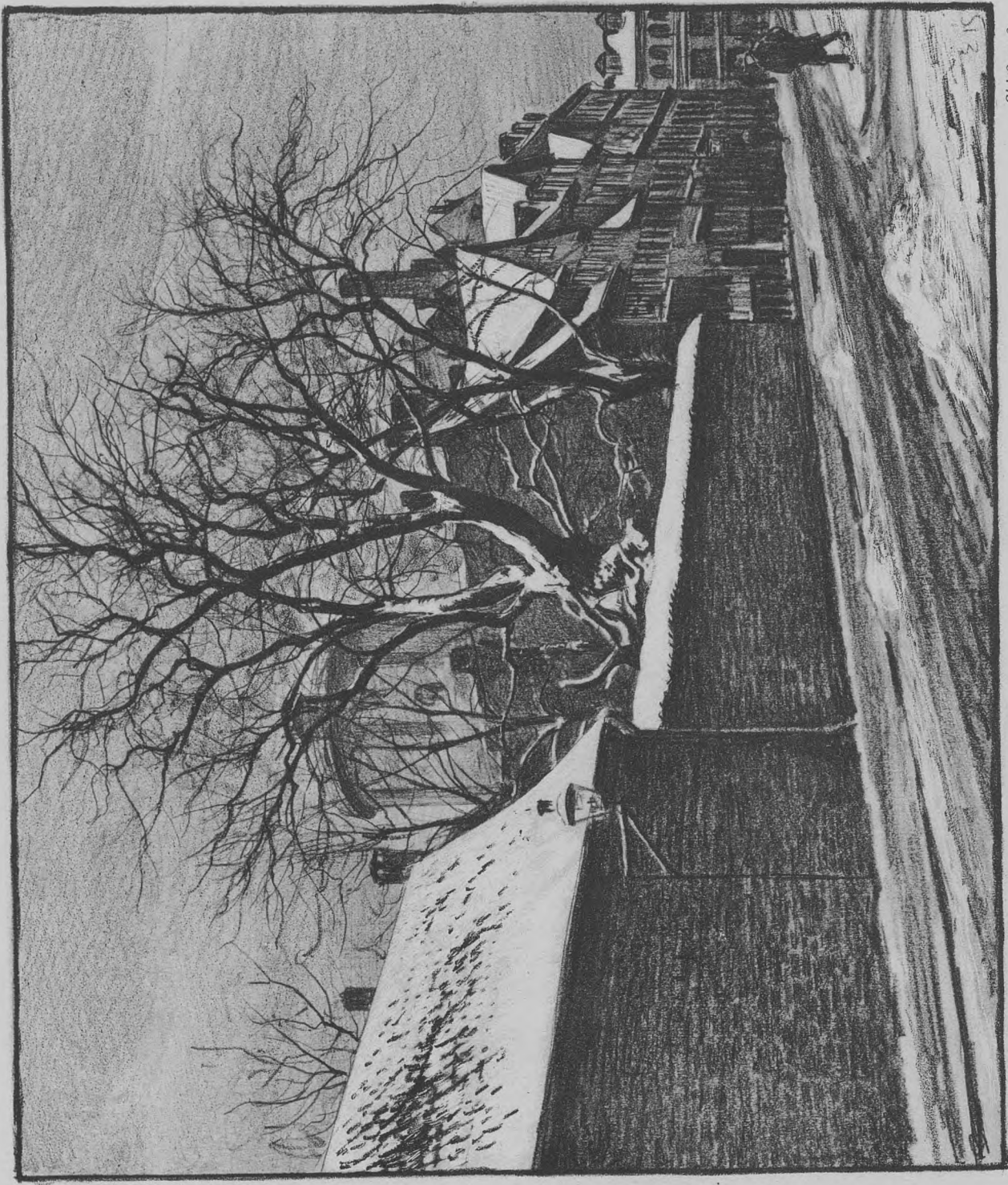
Regensen.

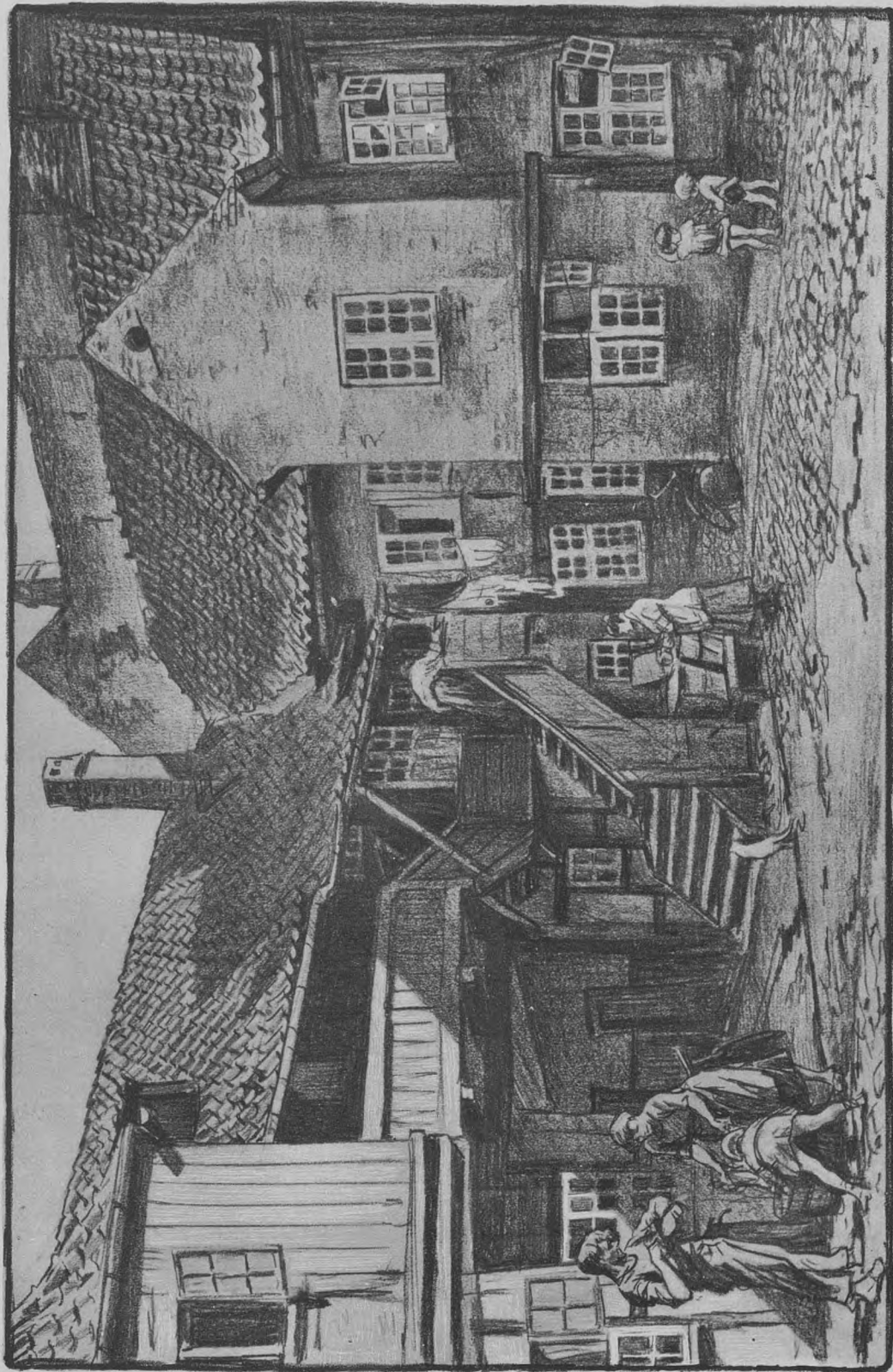
Aften ved Rundetaarn.

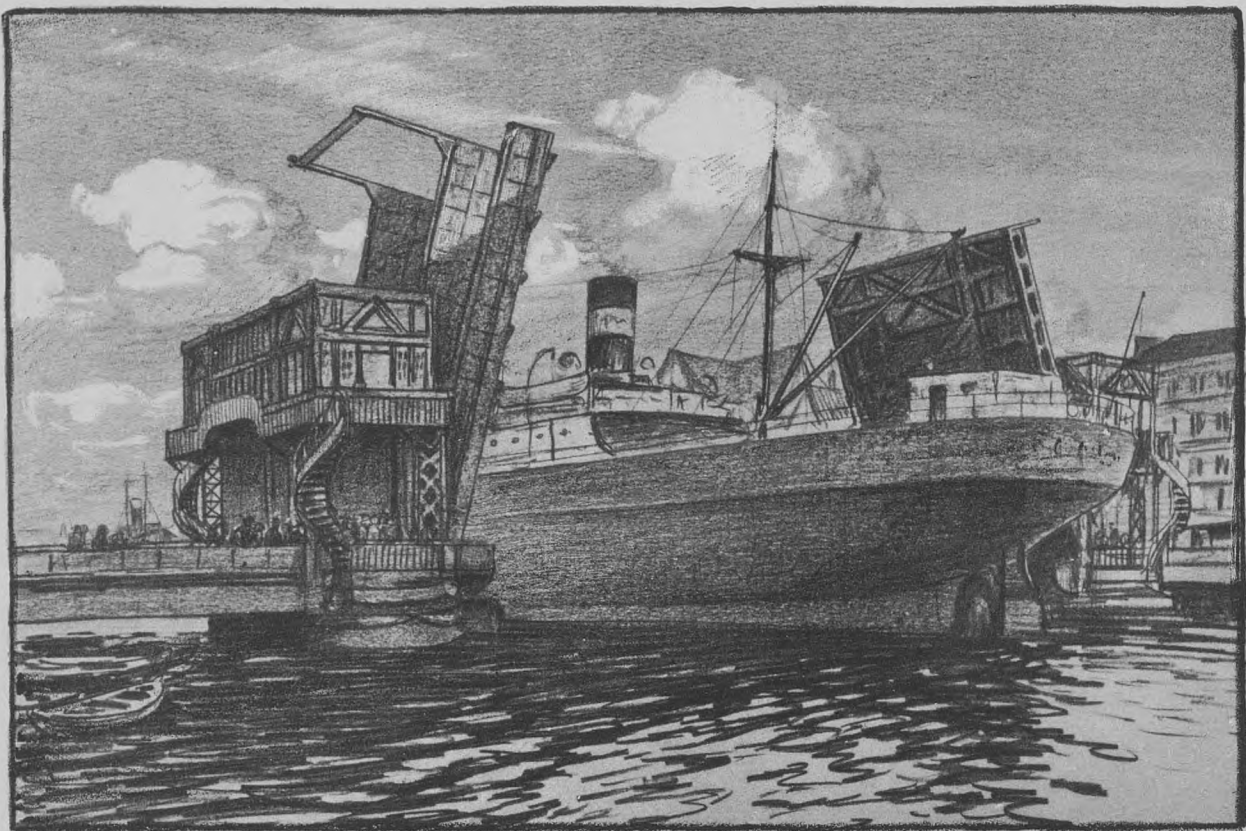
Aften paa Gl. Torv.

Skindergade.

Gammel Gaard i Amagergade.

KNIPPELSBRO

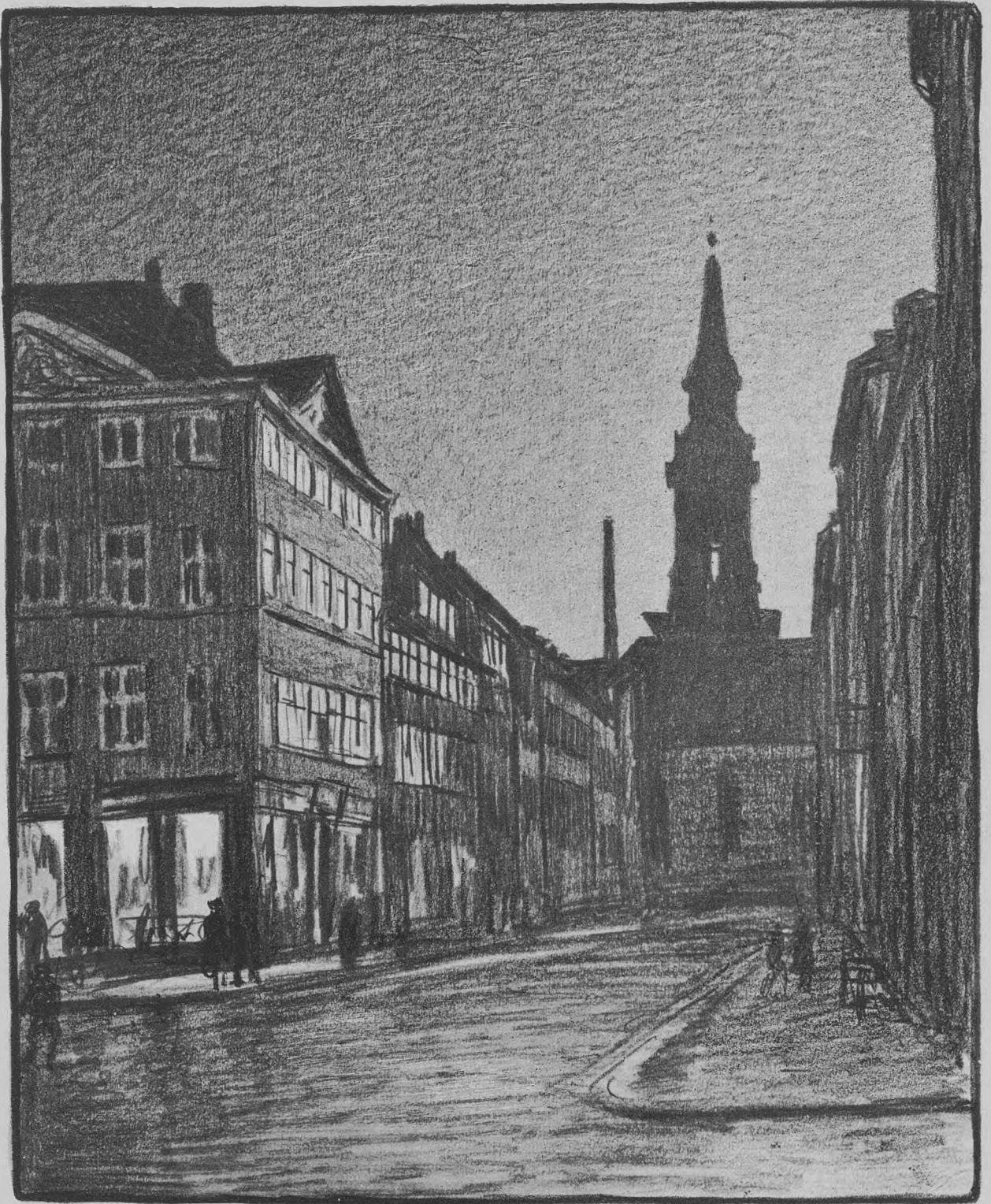
Det gungrer hult i Knippelsbro
 Af tunge Hjul og Hesteko,
 Af Motorlarm og Fødderne, som tramper.
 Et Jærnhvin fra et Sporvognshjul
 Som Skriget fra en Djævlefugl,
 Nu tuder det i Havnen fra en Damper.

En Fløjtetrilles Vagtsignal
 Fra Broens brede Jærnportal,
 Og Folk faar travlt, mens Udkigsmanden ringer,
 Og Broen slaar sit Kæmpegab
 I Vejret som en Jætteslab,
 Den løfter som en Drage sine Vinger.

Saa rasler Broens Klapper ned,
 Det varede en Evighed,
 Nu gjælder det at krydse gennem Strømmen.
 Det gungrer hult af Fødders Tramp,
 Og i en Sky af Røg og Damp
 Forsvinder baade Damperen og Drømmen.

Og saa et lille Varselsfløjt,
 En Stævn igjennem Bølgesprøjt,
 Der nede kommer Slæberen med Trossen.
 Og „Bien“ hænger vældigt i,
 Saa ivrig som en Arbejdsbi,
 Den hiver, og den haler i Kolossen.

En Kæmpekrop af Jærn og Staal,
 Som stævner mod sit fjerne Maal
 Med Drøm om alskens Herlighed i Favnen.
 Mod Danskens Vej til Ros og Magt
 Den styrer med sin tunge Fragt
 Og glider majestætisk gennem Havnen.

Strandgade.

KRISTIANSHAVN

Man siger om vor gode Stad saa mange smukke Ord,
Snart Byen med de skønne Taarne, snart et andet Babel,
Snart kaldes den en Ravnekrog, som aldrig bli'r kapabel
Til Storstadsnavn og Verdensry, og snart er den for stor.

Om Storstad eller Ravnekrog, det er mig lige kært.
Jeg synes, her er livligt nok, og mærker ingen Mangel
Paa Syndighed og Leben og Halløj og Tingeltangel.
For den Sags Skyld er Byen vist tilstrækkelig belært.

Jeg selv er Københavner, men paa gammeldags Manér.
Jeg bryder mig kun meget lidt om Storstadslivets Glæder.
Jeg søger helst de stille og de fredelige Steder,
Som ligger lidt af Vejen fra det lystige Kvarter.

Jeg ved en By, som holder paa sin hjemmegjorte Dragt.
En By, hvis Ansigt ikke just er malet efter Moden.
En By, som har holdt tappert Stand mod Rædselsperioden
Med al dens Sammensurium og halvforlorne Pragt.

Den smager af Provinsen midt i Hovedstadens Favn.
Den vrimler med de herligste Motiver for en Maler.
Med teglstensrøde Tage og med Volde og Kanaler
Den halvforglemte Skipperby, det gamle Kristianshavn.

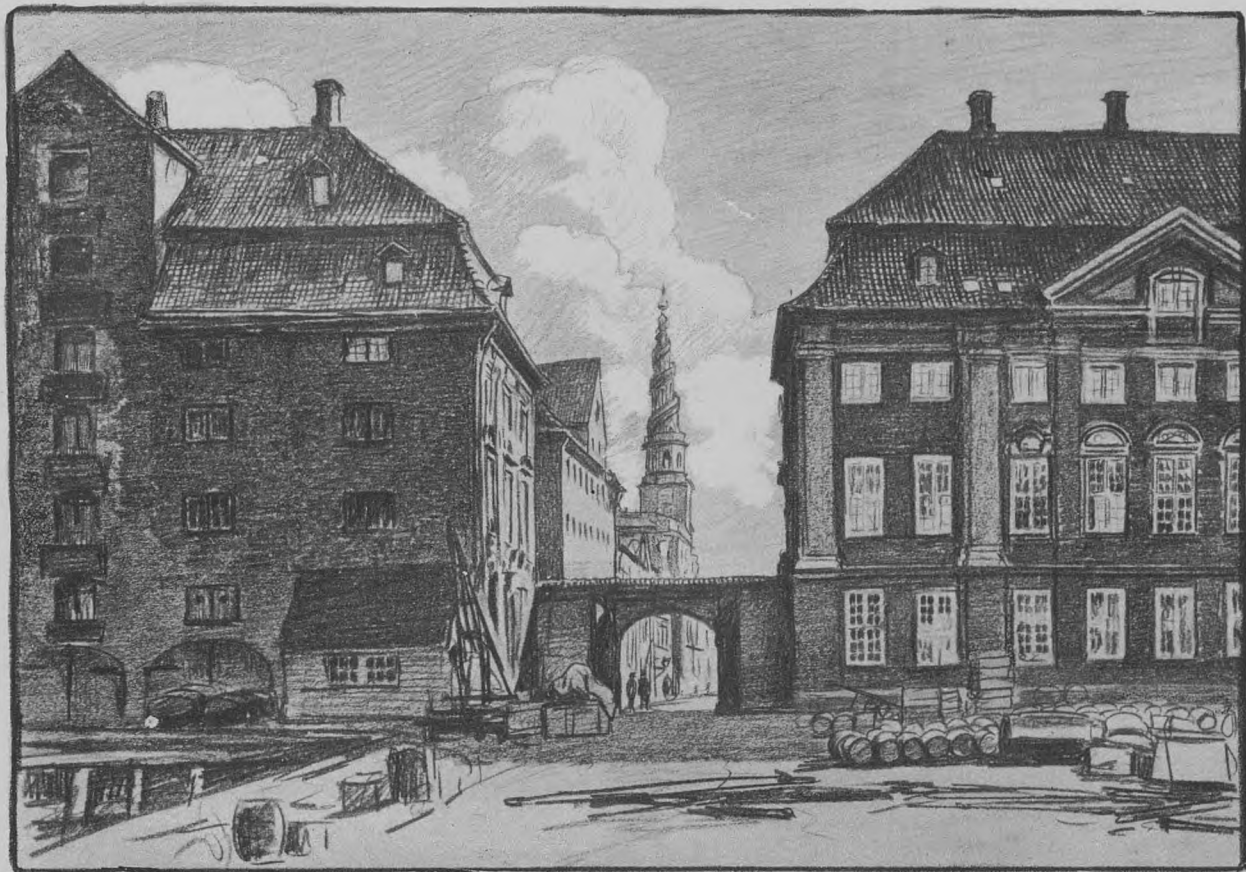
Som noget for sig selv og med sin egen Slags Humør
Den ligger der og hygger sig bag tunge Pakhusmure.
Med kobbergrønne Kirkespir og tjæresorte Skure
Og saa det blanke Vand, som giver Billedet Kulør.

Som Havets Barn dens Virke blev bestemt af Havets Dont,
Og Draget i dens Ydre bærer Præg af Handelsaanden.
Hvor Grønland og Ostindien har rakt hinanden Haanden,
Kom Verden os i Møde med en større Horizont.

Ak, Duften fra Ostindien forlængst er vejret bort,
Og Motorskib og Damper har fortrængt de stolte Svaner,
End staar de gamle Huse dog, hvis tause Sprog fremmaner
En Blomstringsperiode, som var straalende, men kort.

Hist knejser Frelserkirken med den snoede Spiral,
Her drøner tunge Hammerslag fra Værfter og Fabrikker,
Og grønne Træer skygger over Skuderne, som ligger
Og spejler deres Master i den grumsede Kanal.

Og hist, hvor Gaden ender, kan man se den gamle Vold,
Hvor stolte Træer kranser Ravelin og Bastioner,
En Legeplads for Børnene, hvor én Gang stod Kanoner,
Som knaldede til Ære for den tapre Tordenskjold.

Man føler det, som om man kom hinanden mere nær
I disse trange Gader med de gammeldags Butikker
Med Trapper op til Dørene, og Konerne, som kigger
Bag Ruden i et Gadespejl paa Folk og Vind og Vejr.

Asiatisk Kompagni.

Og Piger spiller Paradis, og Drengene spiller Top,
Og søde smaa Uskyldigheder viser deres Ender
Med Benene i Vejret paa et Kælderhalsgelænder,
Mens Rulleskøjter rasler i en rasende Galop.

Og Gaardene med Vasketøj til Tørre paa en Snor,
Med Bindingsværk og Svalegang og Hønestigetrapper,
Med hyggelige Kroge og diverse smaa Karnapper,
Som ikke her skal nævnes ved det egentlige Ord.

En ranglet Tøs med Pagehaar og Grinebidermund
Forsøger sig i Charleston til Lirekassens Toner,
Som lyder fra en Nabogaard, mens værdige Matroner
Fordriver med lidt Trappesnak en lille ledig Stund.

Og Maleren, som kommer med Palet og Staffeli,
Han møder Interesse hos enhver fra Kvist til Kælder,
Man kappes om at tjene ham som levende Modeller
Og følger ham med spøgefuld og venlig Sympati.

Ja, Folk er ikke kedelige her paa Kristianshavn,
Her ta'r man sine Skrup og sine Glæder, som de falder,
Gaar Verden én imod, saa gør man ikke stort Rabalder,
Men holder paa Humøret trods Genvordighed og Savn.

Hvert Hus er her en Verden med sin egen Karakter,
Der ikke gør Beboerne forbitrede og sure
Som Nørrebros Kaserner med de endeløse Mure,
Men hygger om et Folkeliv paa gammeldags Manér.

En uforfalsket Rest af vore Bedstefædres By,
Som vækker en Slags Hjemvé hos en gammel Københavner.
Her finder han den Hygge og Fortrolighed, han savner,
Og halvforglemte Minder bliver levende paa ny.

Lad være, at den rummer kun en fattig Poesi,
At Armod har til Huse i Prinsessegades Rønner,
Velsignet være Træerne, som Billedet forskønner
Med Haabets grønne Farve til et muntert Maleri.

I vaarlig Ynde tegner sig det fine Bobinet
Af halvtudsprungne Knopper imod Foraarshimlens Toner,
Mens Aftensolen synker bag de gennembrudte Kroner,
Og Klodeskyer flammer over Byens Silhuet.

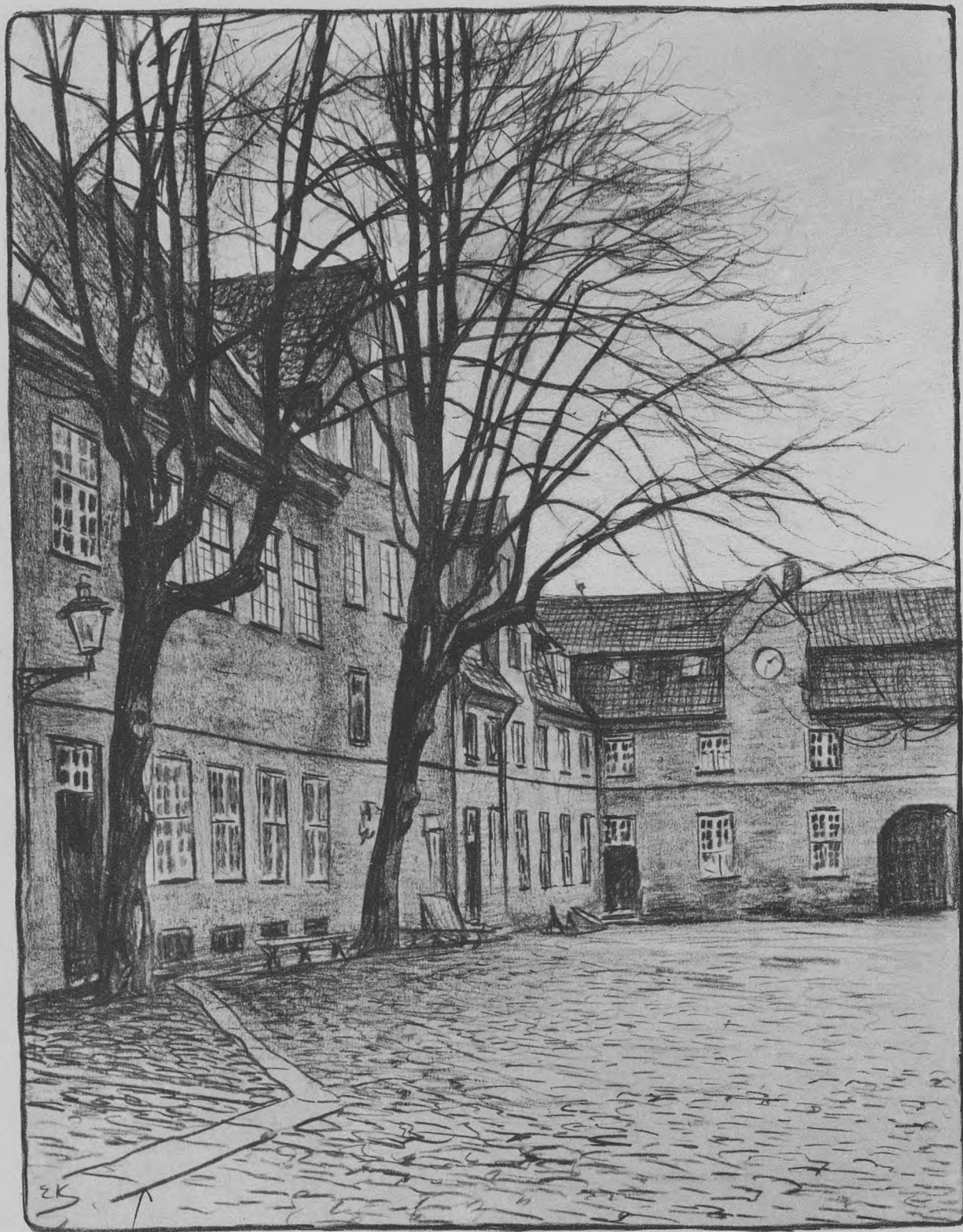
Vor Vandring er til Ende, og vi staar ved Knippelsbro,
Mens Aftenhimlen breder sit Opalskær over Havnen,
Og Solens sidste Straaler falder glødende i Favnen
Paa Byen, som den hviler der i drømmeagtig Ro.

Og saa Farvel for denne Gang, du fjerde Kristians By,
Der spejler dig i Vandet som en ægte Havets Datter,
Vi takker for din Gæstfrihed, din Alvor og din Latter
Og hilser dig med Ønsket om at gæste dig paa ny.

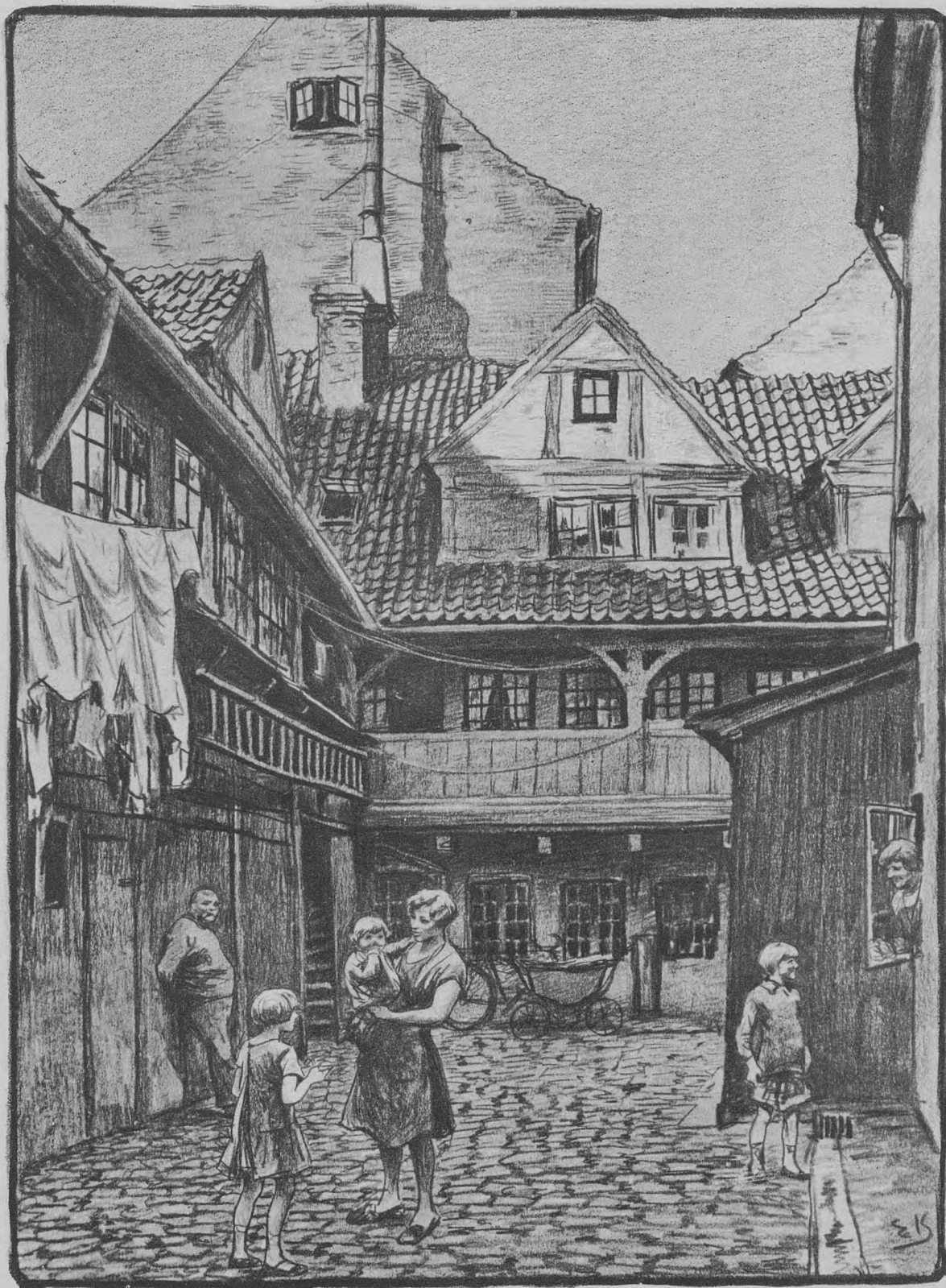

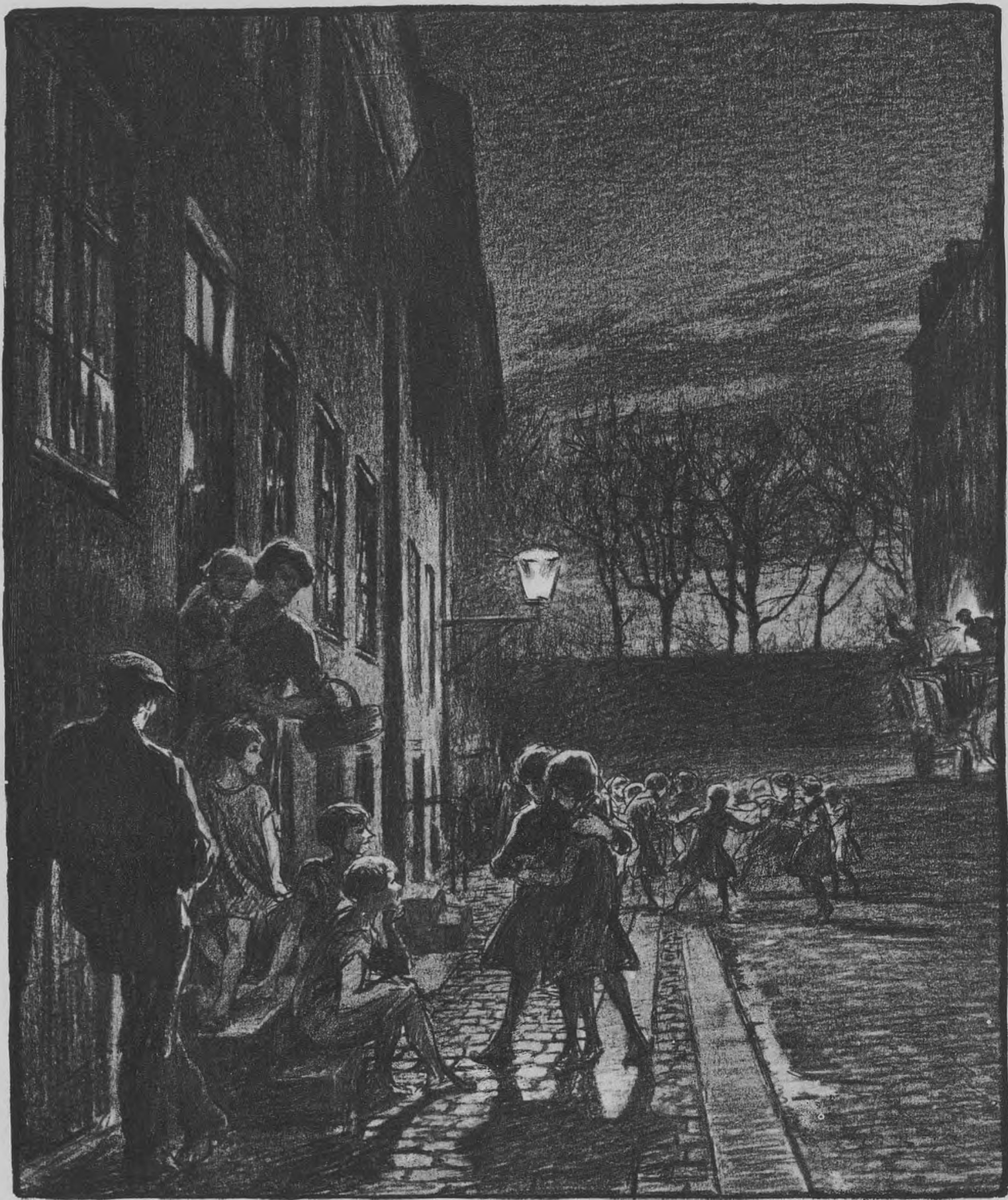
Set. Annægade.

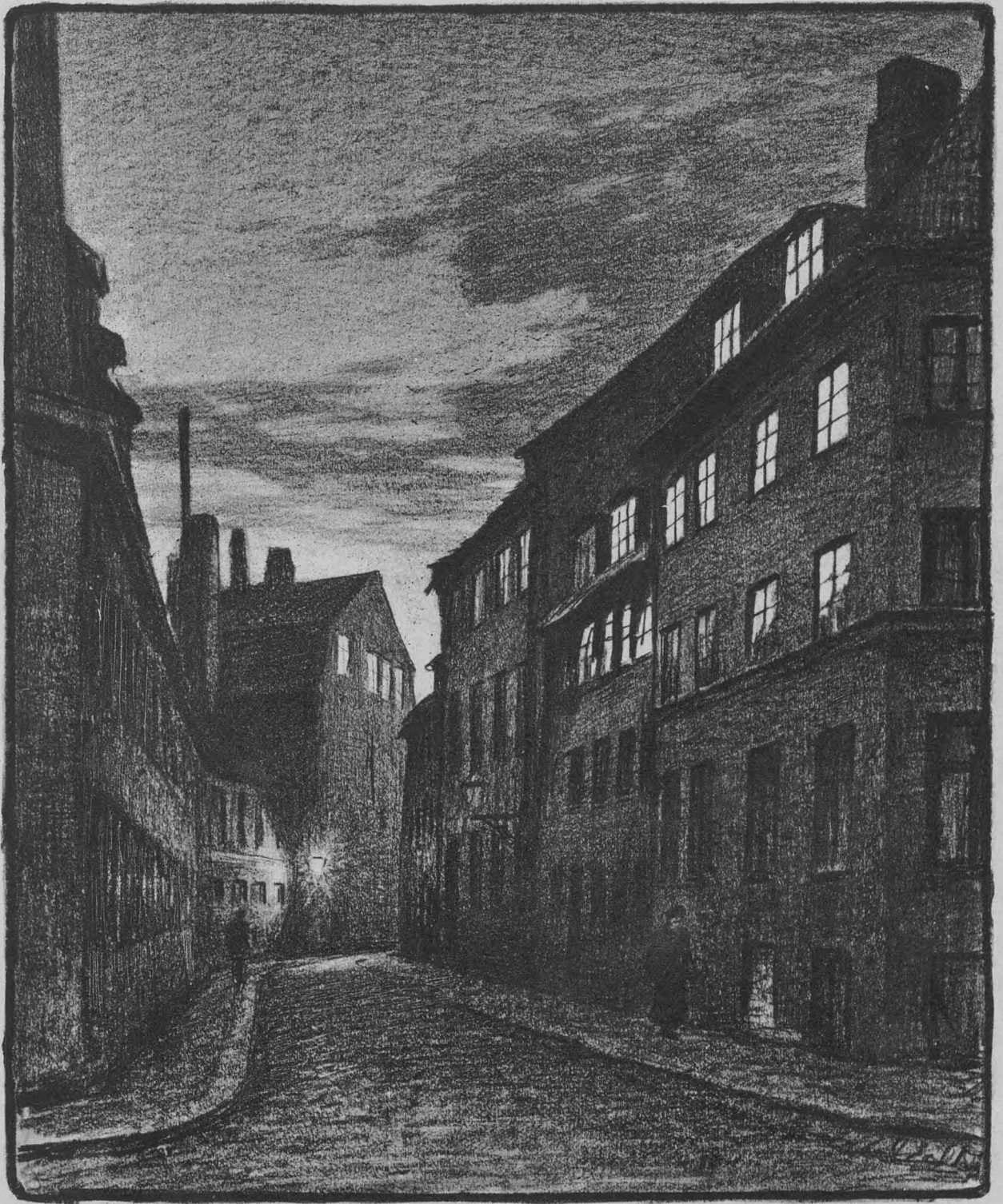
Gaard i fvb. Baadmandsstrædes Kaserne.

Gaard i Torvegade (Skibet).

Aften i Dronningensgade.

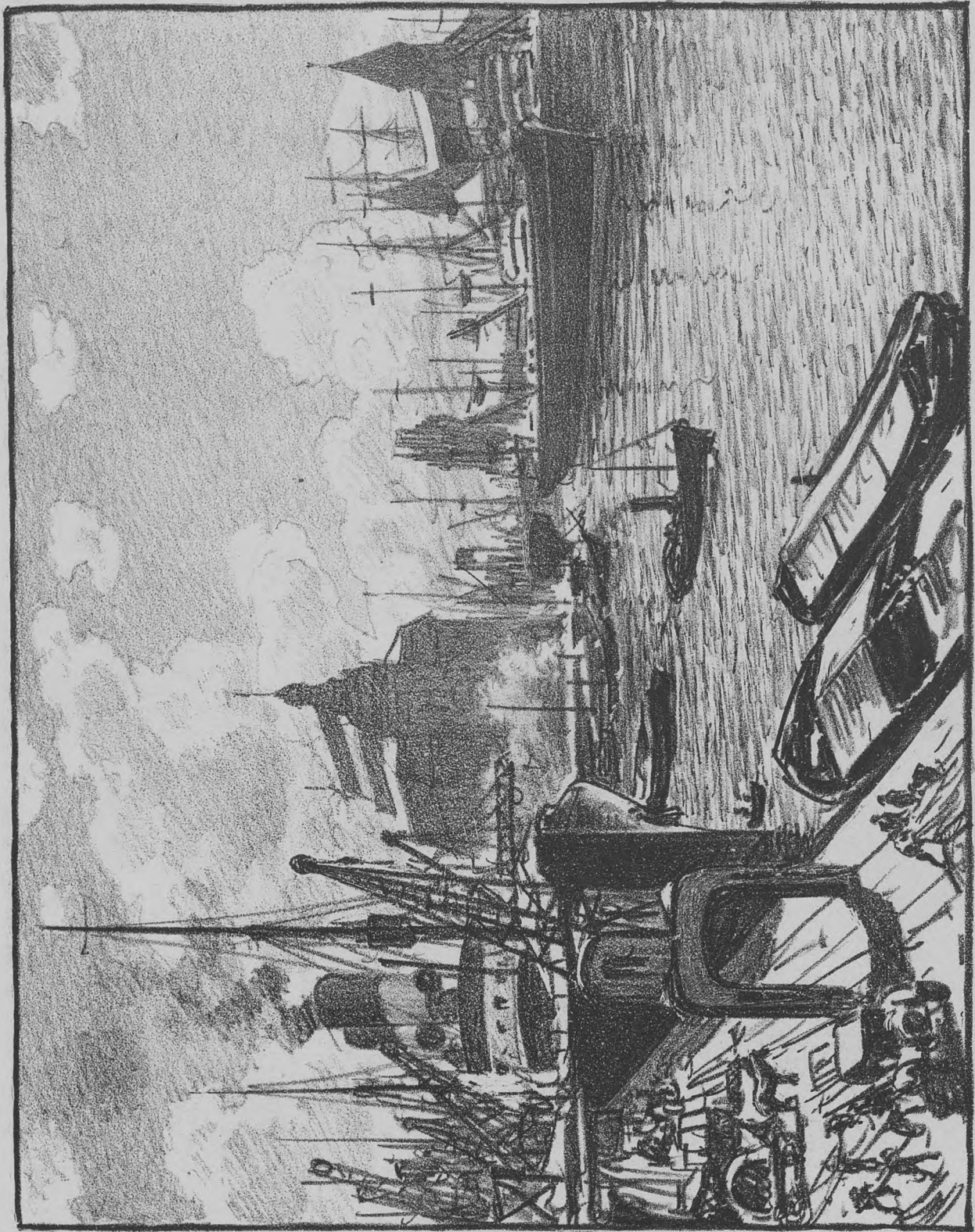
Lille Søndervoldstræde.

Fra Kristianshavns Vold.

Amagergade.

Erlövnen.

DET LAKKER —

Det lakker snart mod Enden med den gamle Melodi,
Man søger snart forgæves efter Freden og Idyllen,
De gamle Tiders hyggelige Dragt er lagt paa Hylden,
Og Verden har ej mere Brug for Drøm og Poesi.

Vi husker Kaalunds Klage, da de gamle Volde faldt,
Da Minderne blev ofret for de nye Idealer,
Og Hyggen maatte vige for den nye Tids Signaler
Med stive Boulevarder og Kaserner og Asfalt.

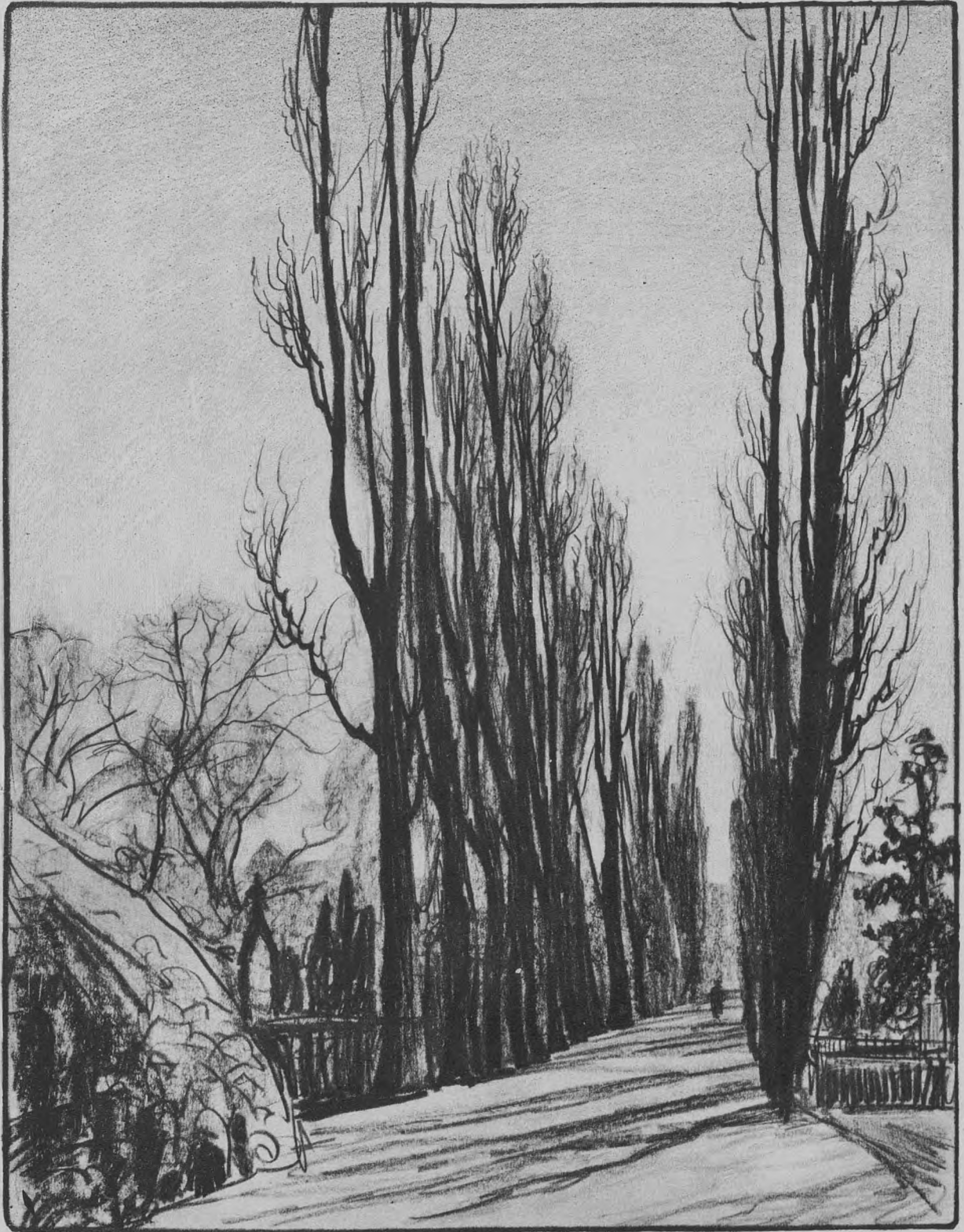
End findes der dog hist og her et Fristed for vor Drøm,
Et Tilflugtssted for den, der søger Hvile paa sin Vandring,
Hvor ikke alt er Bytte for den evige Forandring,
En uforstyrret Ankerplads i Jagets vilde Strøm.

En Dukkeby, en Drømmeby, en malende Kontrast
Til Tidens nye Ansigt og de sidste Dages Moder.
De gamle Toner klinger os i Møde fra Nyboder
Med Holmens faste Stok og ham, der stod ved højen Mast.

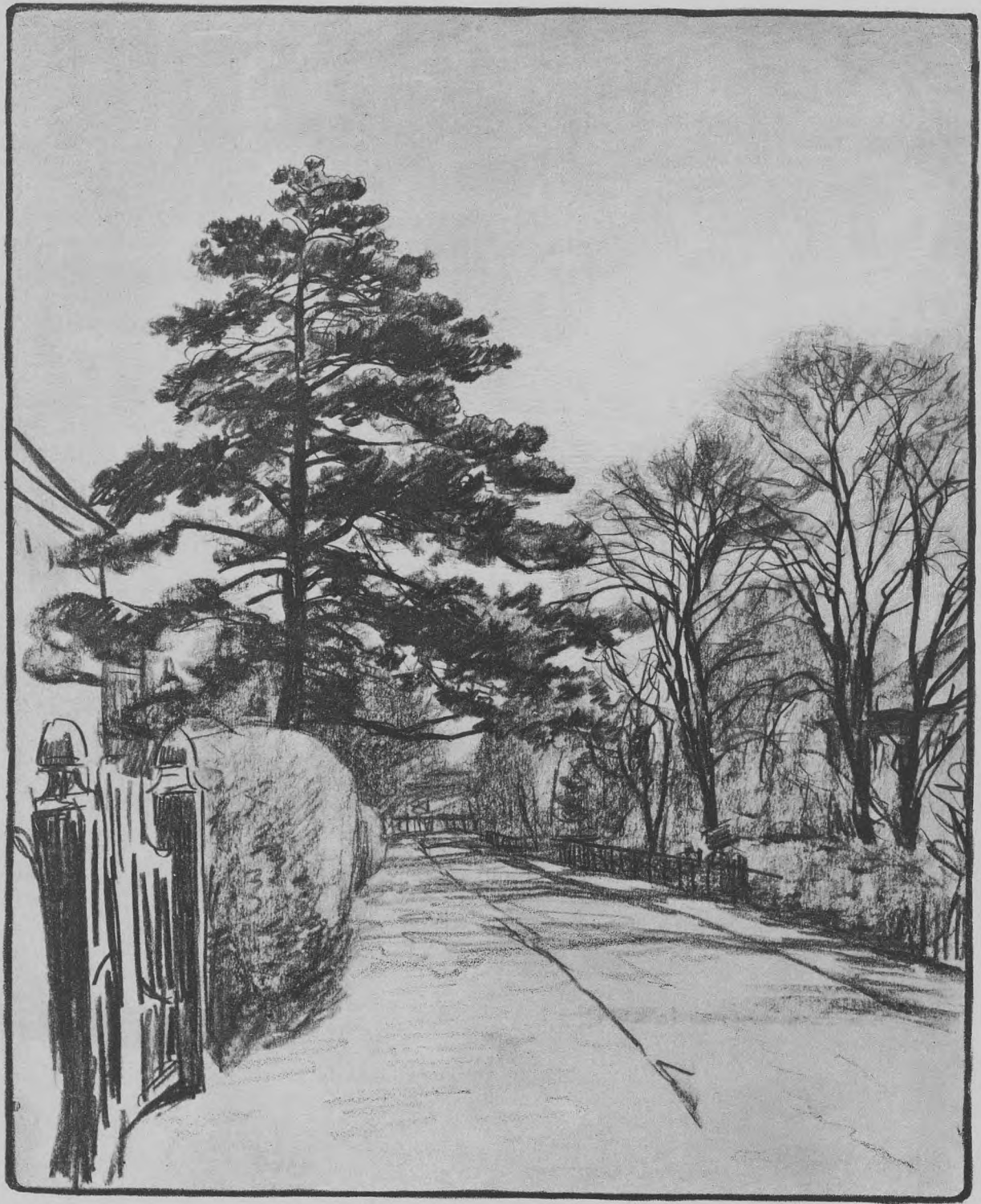
En Rest af fordums Herlighed i Romantikens Skær
Vi møder, naar vi vandrer mellem Rosenvængets Haver,
Hvor Sydens Drømme hviler mellem Blaaregn og Agaver,
Mens Kunstnerminder blomstre mellem stedsegrønne Træ'r.

Ak ja, hvad er der blevet af det gamle Østerbro,
Idyllens Hjem ved Øresund med skønne Promenader.
De yndefulde Haver blev til trøstesløse Gader,
En Ørken af Cement og Sten, hvor knap et Træ kan gro.

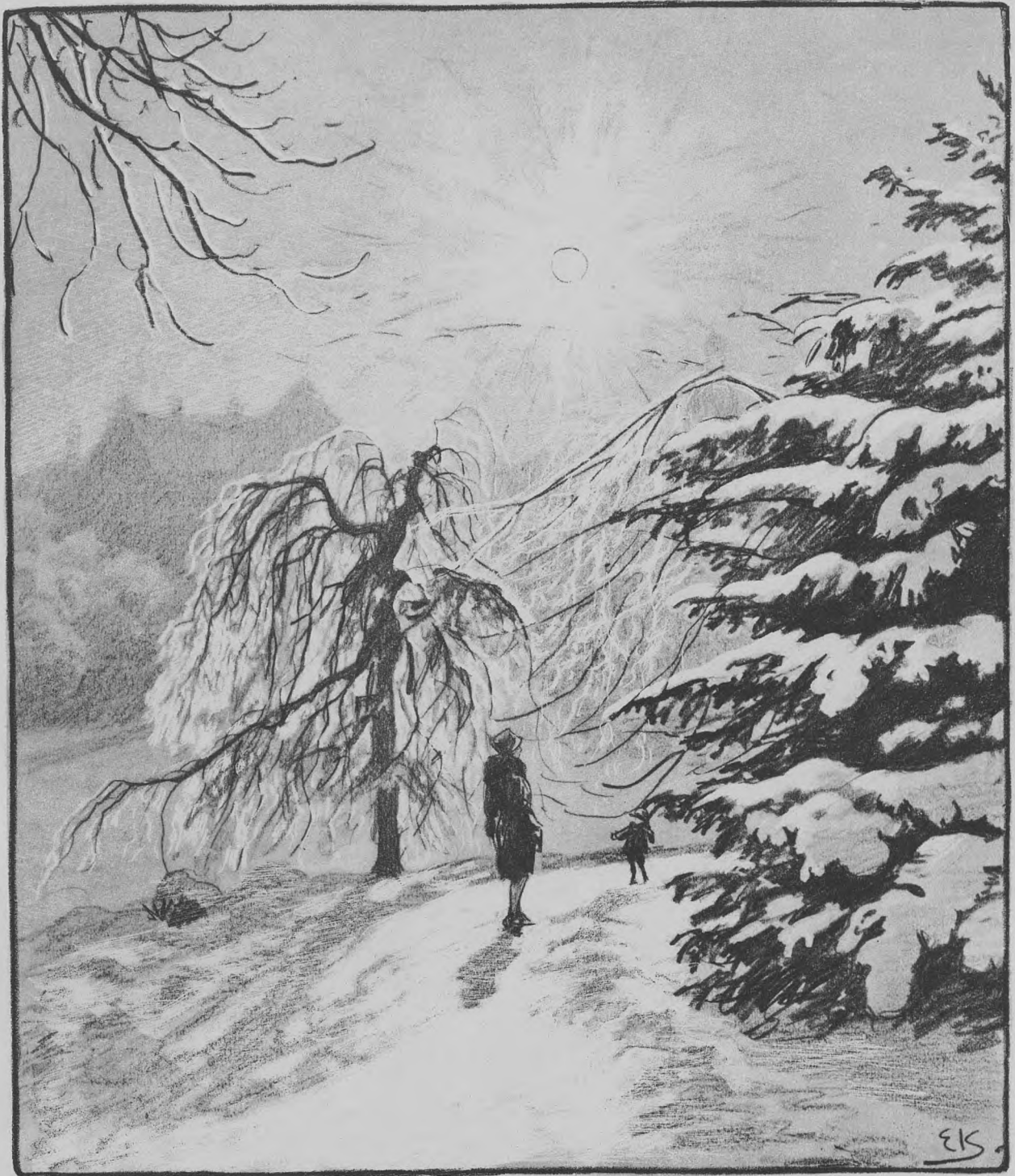
Men lakker det mod Enden med den gamle Melodi,
Saa er det jo en Trøst, at der er kønt i Dødens Have,
Hvad Livet tramper ned, det voxer frodigt mellem Grave
Paa Kirkegaardens fredelige, stille Blomstersti.

Holmens Kirkegaard.

Fra Rosenvanget.

815

Vinter i Ørstedsparken.

TIVOLI

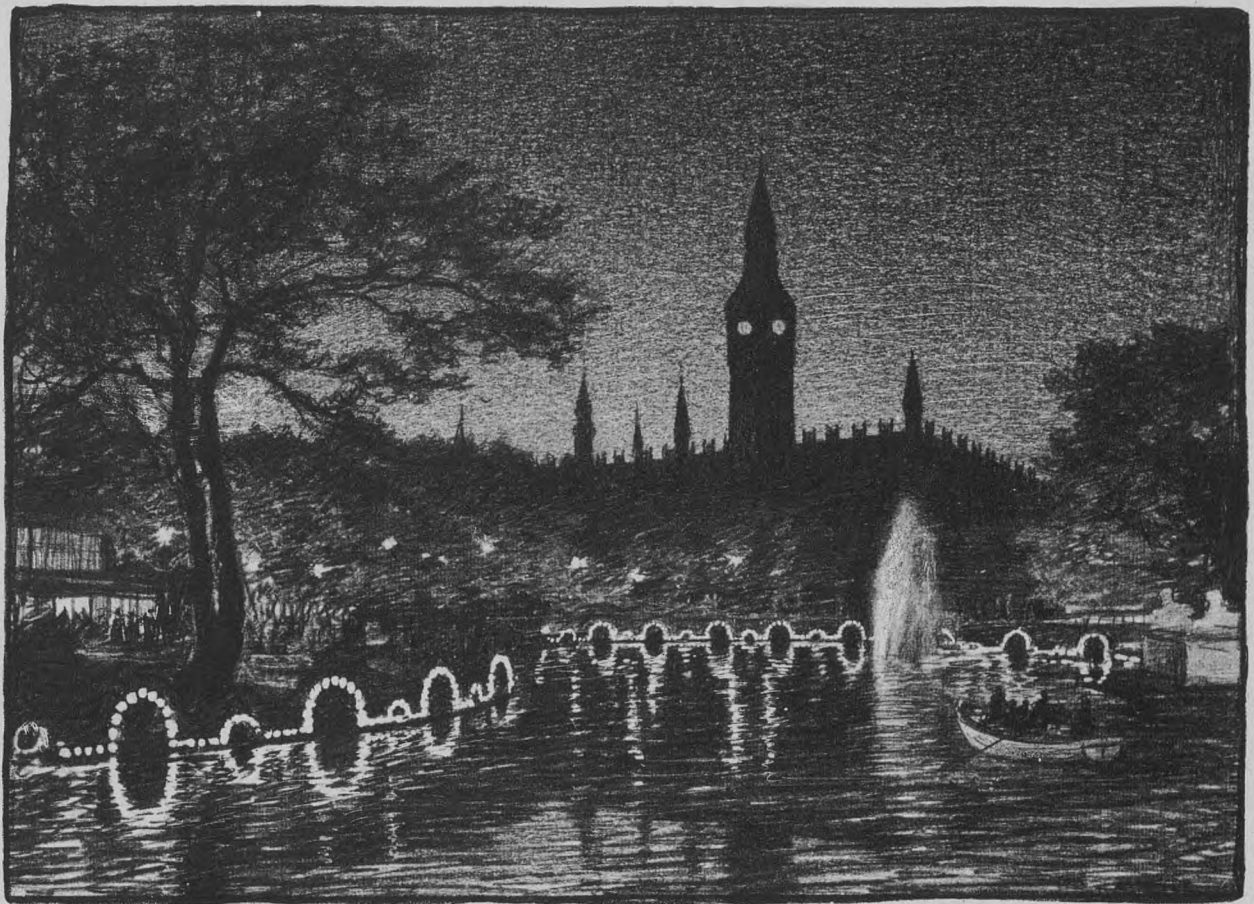
Tivoli er aabent, der er Fest, og der er fuldt af Gæster,
Kunstnerplæne, Rutschebane, Pjerrot, Harmoniorkester,
Østerlandske Fépaladsers farvedrømte Ildfacader,
Springvandsslørets Hexeflamme, Bueganges Perlerader,
Aandeagtigt Ildskær i de nyudsprungne Træers Kroner,
Klirren af Service mellem dæmpede Orkestertoner,
Herrehatte, Damehatte, vuggende som Bølgetoppe,
Lyse Frakkers Folder over drengeslanke Pige kroppe,
Røde Læber, Øjnenes Magneter under Pandelokken,
Hundred Tusind Ben i sirlig Spanken og adstadig Sjøkken,
Bænkene i Mørket med de fosforlyse Kvindelemmer,
Stumper af en Snak imellem lattermilde Kvindestemmer,
Blomster i Rabatterne og Plænerne med Lygtekanter,
Søens sorte Spejl med gyldent Springvandsstøv og Lysguirlander,
Dystert, med to Jætteøjne vøgtende paa Havens Vrimmel,
Raadhustaarnet knejser mod de lyse Nætters Sommerhimmel.

Hvad var Livet uden Pjerrot, Harlekin og Columbine.
Hvis du trasker rundt i Verden med en sur og traurig Mine,
Tag en Latterkur hos Pjerrot og lad Harlekens Pailletter
Tænde Glædesglimt i Takt med Columbines Pirouetter.

Henne i den store Sal, en lyttende andægtig Skare,
Sprøde Violiner og en smeldende Trompetfanfare,
Hør Tschaikovskis Symfoni, patetisk fryd- og smerteblandet,
Sjælens Flugt med Skyerne i Solfaldsskær mod Drømmelandet.

Scenen skifter, ned paa Jorden, andre Toner skingrer, skratter,
Kaalormskarusellens Jammer blander sig med Hvin og Latter,
Rutschebanen buldrer hult i dybe Slugter, høje Tinder,
Væddeløb og Skydebane, Lykkespil for heldig Vinder.

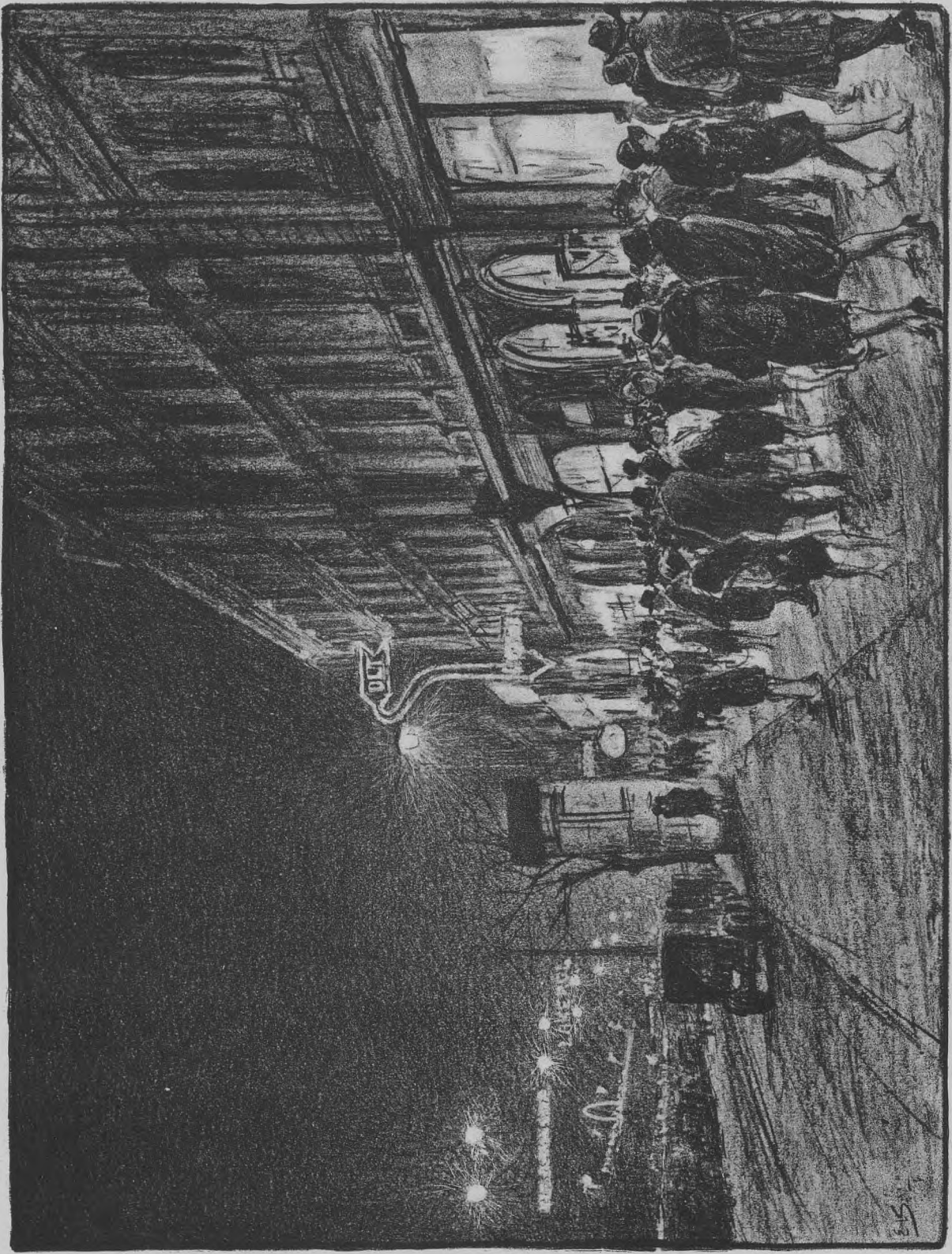
Se saa her, et Syn for Guder, Folk, som paa Estraden danser,
Hvor de skrider gravitetisk, hvor de vrikker, hvor de svanser
Sidelæns og baglæns og saa fremad til Musikkens Bulder,
Boxernæven sikkert plantet bag paa Pigebarnets Skulder,
Blæserhatten ned i Panden, Jakken knappet, Øjet sænket,
Gravalvorlig Herskermine, Munden lukket, mut og krænket.
Pigebarnet klynger sig til Vennen med en Slanges Ynde,
En er kælen som en Killing, en er smækker som en Mynde,
En har mer end Yndigheder nok at slæbe paa i Varmen,
En kan naa at promenere med Vorherre under Armen,
Og de vugger, og de vrider, og saa vrikker de med Svansen,
Sikkert kunstnerisk Talent, der aabenbarer sig i Dansen.

Knald i Knald og Sus og Brus og Fus som tusind Troldes Hvæsen,
Bomber springer, Gnister falder, Folk maa risikere Næsen.
Sole slynger flammende Kaskader rundt i gyldne Straaler,
Spraglede Raketter springer ud som dybe Guldregnsskaaler.

Sommernatten hvælver sig i gylden Lysning, dunkel Blaanen,
Ensomt mellem Byens Lamper, fjernt og fremmed sejler Maanen'
Stirrer mildt bebrejdende paa Sværmen i den fyldte Gade,
Trøster sig i Spejlet af St. Jørgens Søens blanke Flade.
Du har Ret, du blege Maane, bort fra Larm og Folkestime,
Fryd dig ved Naturen i den sommerstille Midnatstime,
Blikket rettet opad mod en gennemsigtig Stjernehimmel,
Skønnere, langt skønnere end Tivolis Mirakelvrimmel.

Yesterbro's Passage — Aften.

Dans i Tivoli.

NATTEN

Natten har rullet sit sorte Gardin over Byen.
Solen har lagt sig til Hvile, og Dagen er død.
Rollerne byttes, og Skæret, som kastes mod Skyen,
Er som et Genfærd, der stiger fra Afgrundens Skød.

Dystre som Spøgelse knejser de skumle Facader,
Plettet af Lyset fra Lygternes flakkende Skær.
Spejlglasrudens og Lysreklamens Kaskader
Skingre mod levende Skyggers forvirrede Hær.

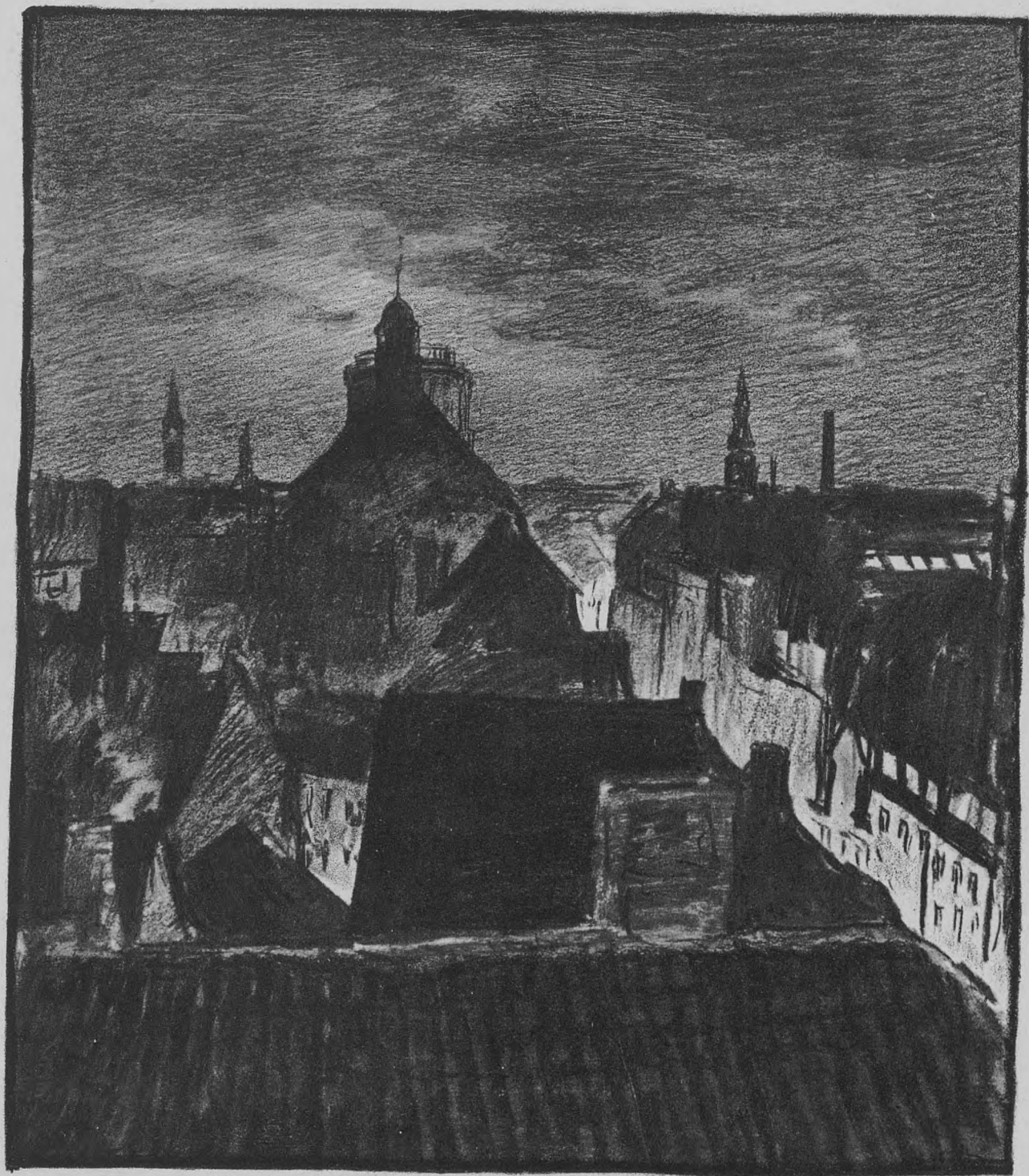
Lyset fra Byen vil trodse den slukkede Himmel,
Sprede sin Glans som en Haan mod den svigtende Sol,
Kaste sin Rigdom i Grams til den graadige Vrimmel,
Straale som Festernes Krone og Glædens Symbol.

Ja, som Symbolet paa Nydelsens flygtige Glæde,
Overfladens bestikkende Similiglans,
Vinløvskransen i Bakkantindernes Kæde,
Flammebaalet i Korybanternes Dans.

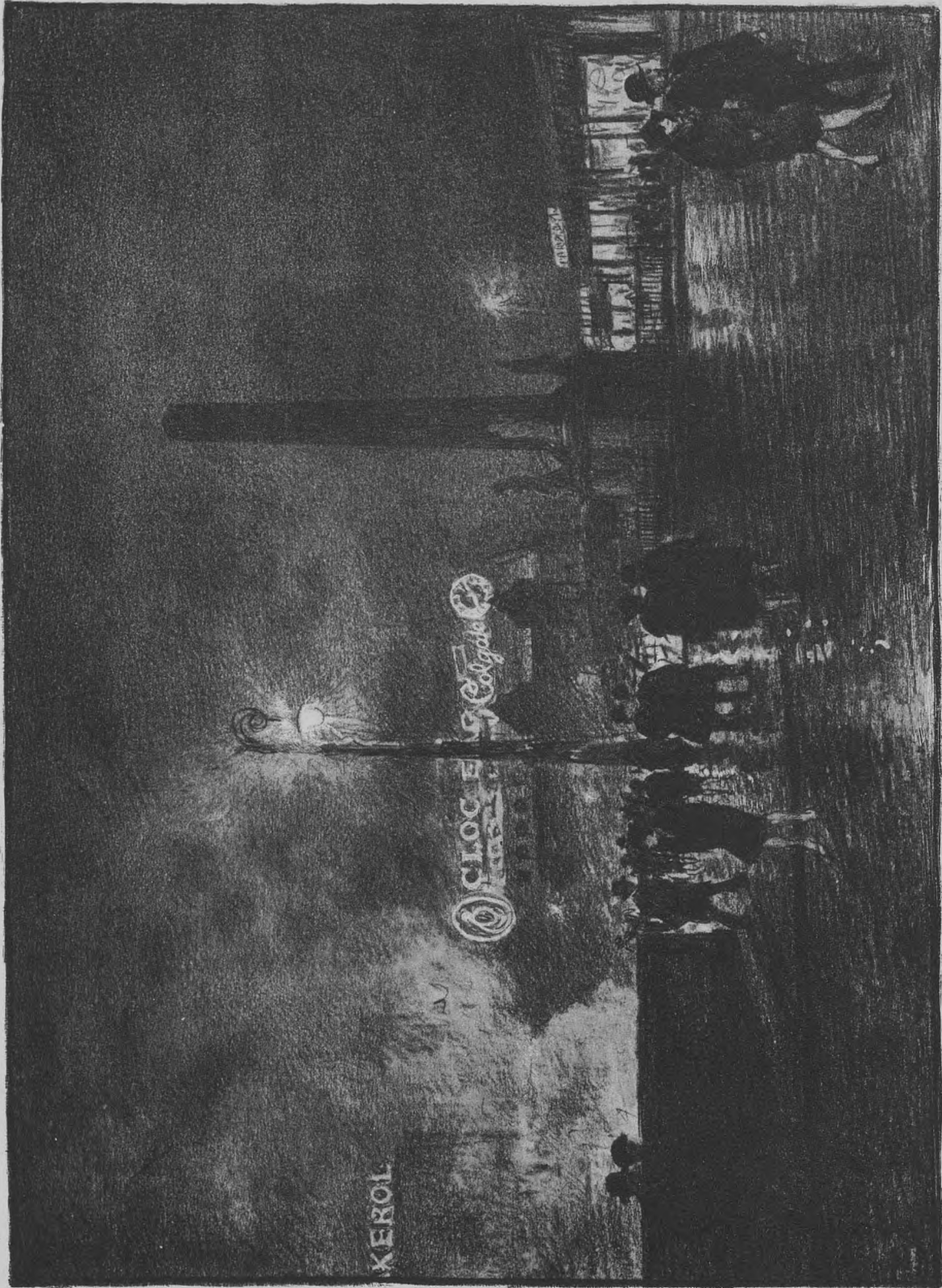
Storbyens Nat er som Lyset, der lokker og blænder,
Sluger det flagrende Møl i sit flammende Gab.
Er som en Kraft, der fortærer sig selv og forbrænder,
Gnaver paa Livstræets Marv i et snigende Drab.

Lyset vi tændte af Angst for det truende Mørke,
Søgte en Trøst i den kunstigt forlængede Dag.
Over dens Lig vil dog Natten med stigende Styrke
Sænke sit tystnende Hvælv som en sort Sarkofag.

Afgrundens Lys kan vel sejre en Stund og fordunkle
Evhedsglansen, som strømmer fra Stjernernes Hær.
Men over Lyset, som slukkes, vil Stjernerne funkler,
Favne hver flygtende Sjæl i Forklarelsens Skær.

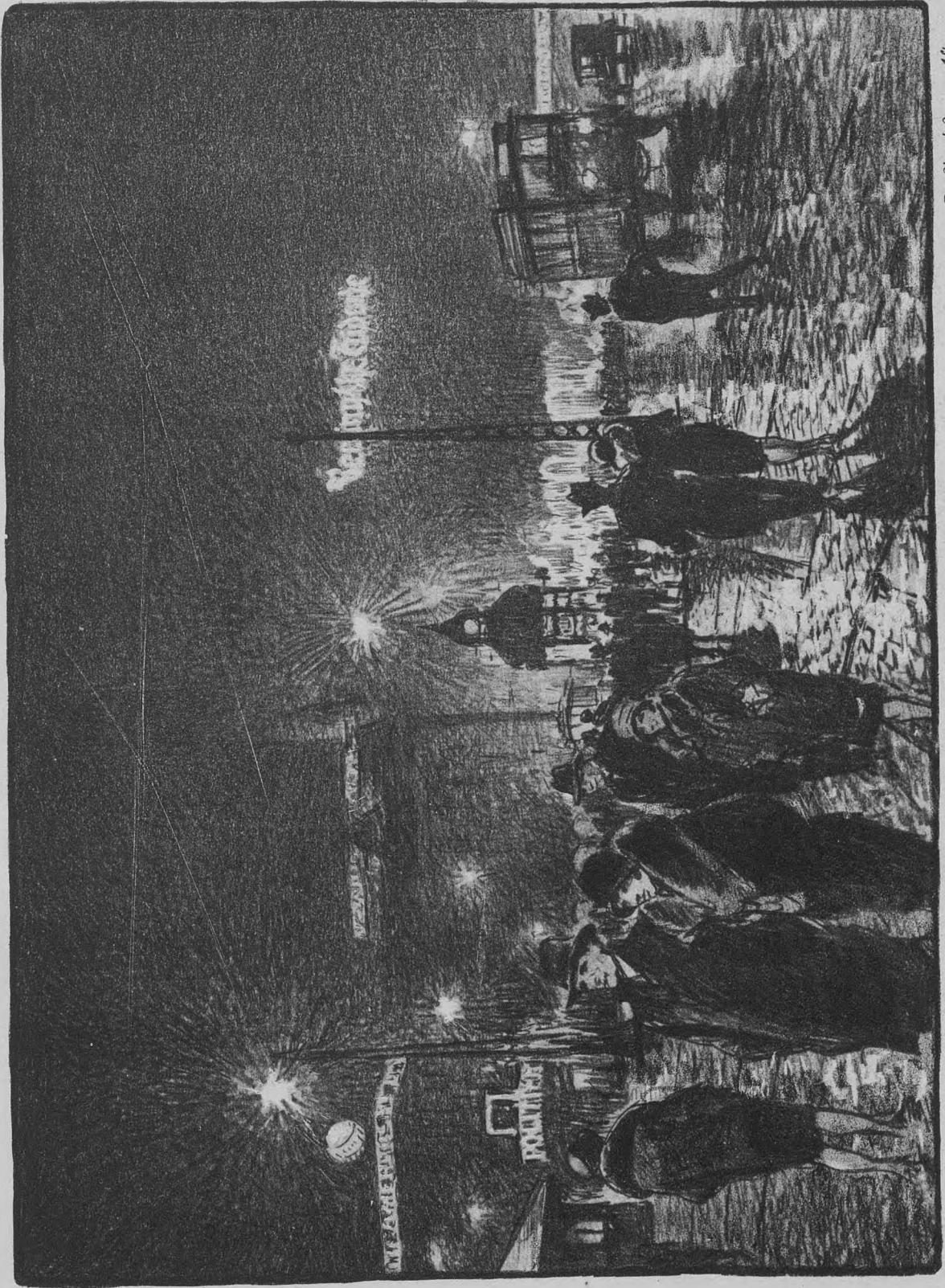

Nat over Byen.

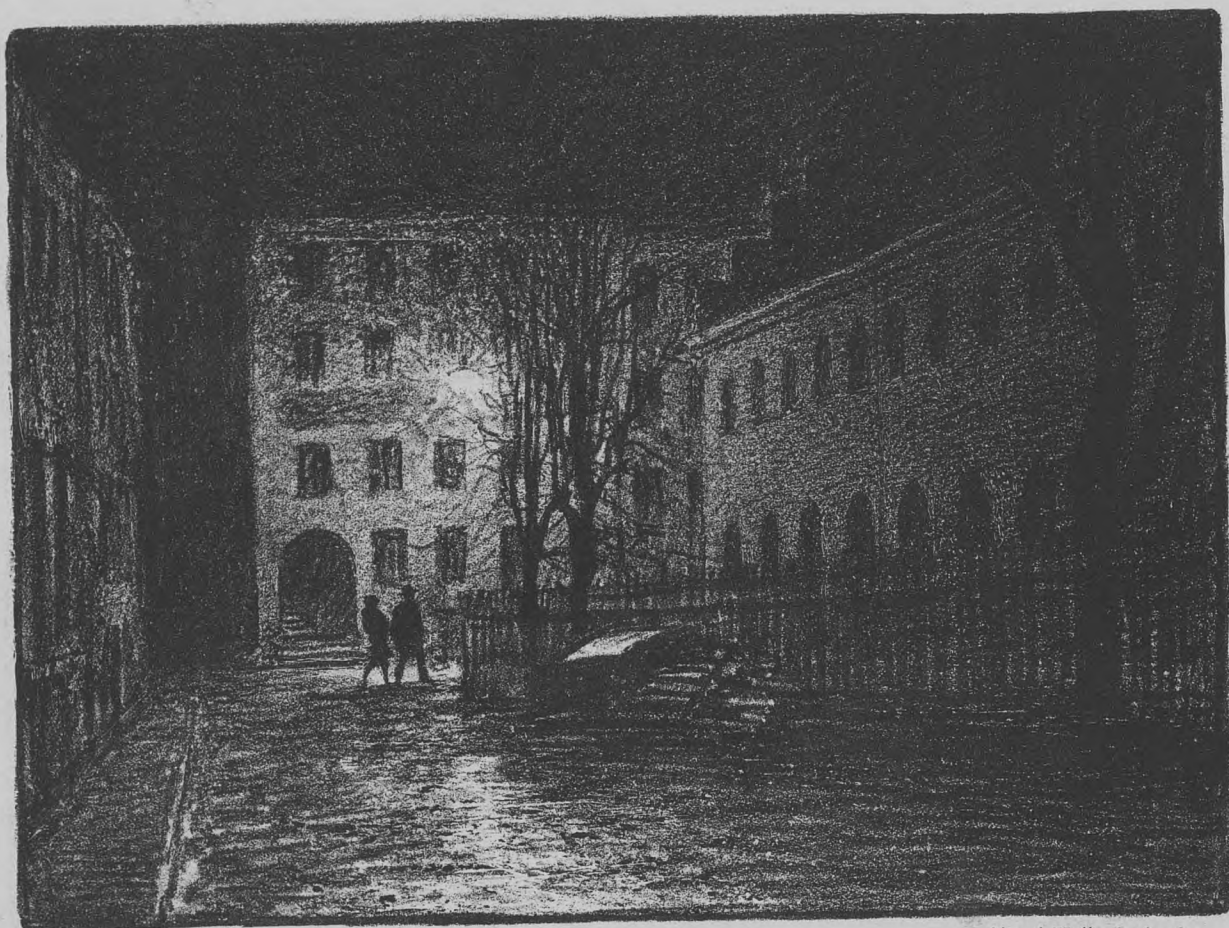

KEROL

Aften ved Fribedstøtten.

Raadhuopladsen — Aften.

Aften i Valkendorfsgade.

Vandringsmand paa alfar Vej,
 Stands og se paa Barnets Leg.
 Se paa Barnets travle Færden
 I sin egen lille Verden.
 Vældig for den lille Fyr,
 Dejlig som et Eventyr.

Barnets Leg er flygtigt Sand,
 Ikke nok for Kvinde, Mand.
 Leg med Sand det vilde være,
 Dersom du for Guld og Ære,
 Smukke Klæder, Hund og Bil,
 Vilde savne Barnets Smil.

Se, hvor rask den lille Mand
 Tumler i en Bunke Sand.
 Her er Fest og stor Ballade,
 Her er Brug for Spand og Spade,
 Skibet gaar for fulde Sejl
 Ud paa Havets blanke Spejl.

Da var Glæden dyrt betalt,
 Da var Slægtens Dage talt,
 Trøst dig, hvis du gik i Garnet:
 Slægtens Fremtid, det er Barnet.
 Det er mer end Livets Salt,
 Det er Livet, det er alt.

BYEN

Jeg vandrer i Byen paa Kryds og paa tværs
Og bringer min Hyldest til Byen paa Vers,
Til Byen, som smilende aabner sin Favn
Og skriver i Elskerens Hjærte sit Navn, København.

Jeg hilser min By paa min daglige Vej
Dens Skønhed og Ynde, dens Larm og Staahej
I hvor jeg end færdes i Øst og i Vest,
Som Slider i Hverdagens Graa og som Gæst ved en Fest.

Et Felt for mit Virke i Byen jeg fandt,
Og tusinde Traade til Byen mig bandt,
Fra Barndommens Gry gennem Ungdommens Vaar
Til graanende Isse jeg knytted dem Aar efter Aar.

Og Aarene rulled', og Byen blev stor,
En Verden af Minder blev jævnet med Jord,
Men ogsaa det nye har sin Poesi,
Det være en Trøst, naar en kær Melodi er forbi.

Og Byen mig mødte med Graad og med Smil,
Med skiftende Sind som en Dag i April,
Men fager at skue, hvad enten jeg saa
Dens Tage og Taarne, naar Himlen var graa eller blaa.

Men mønstrer jeg Byen paa Kryds og paa tværs,
Saa glemmer jeg ikke Medaljens Revers,
Den bærer et Ansigt, hvis Glæde forgik,
Medusa med Slangernes giftige Stik i sit Blik.

Bag flotte Facader Forfaldet jeg saa,
Bag straalende Masker det fattigste Graa,
Og spurgte jeg Byen, hvad godt den har bragt,
Saa kunde det hænde, at Svaret blev sagt med Foragt.

Men hvad der kan siges om Byen af sandt,
Saa var det dog der, at det Kildevæld randt,
Som kvæged' og slukkede Sjælenes Tørst,
Hvor Visdomsagerens Grøde kom først og var størst.

Hvor Blomsten skød frem af den nærende Muld,
Hvor Skattegraveren hentet' sit Guld,
Hvor Lyset blev tændt for de tusinde Hjem,
Og Menneskets Tanke drog Underet frem af sit Gjem.

Saa lad mig da søge til Bunds i min By
Og granske dens Væsen bestandig paa ny
Og prøve at tyde dens sælsomme Sprog
Og læse deri, som man læser sig klog i en Bog.

Og Bogen har Billeder, Bogen har Tekst,
Den taler om Grøde, den taler om Væxt,
Den taler om Lykke, den taler om Nød,
Den taler om Kamp for det daglige Brød og om Død.

Her hærdes den kraftige Vilje til Staal,
Her naaede den kække og stærke sit Maal,
Hvor Tusinder mødes i Kræfternes Spil,
Maa Sejren og Lønningen man kæmpe sig til, om man vil.

Ja vist, om man vil, thi for dem, som har nok
I Døgnets Behov mellem Daarernes Flok,
For dem er der sørget med Fynd og med Klem,
Og ned ad en Bakke er Vejen jo nem og bekvem.

Ja, Byen har Veje til stort og til smaat,
Til skønt og til hæsligt, til ondt og til godt,
Og har man blot Penge, kan alting man faa,
Undtagen det ene fornødne, som faa kan forstaa.

Jeg vandrer i Byen paa Kryds og paa tværs,
Jeg deler dens Alvor, dens Gøgl og Kommers,
Og maa jeg til Tider i Lede den fly,
Som god Københavner jeg drages paa ny til min By.

Saa ser jeg paa Byen med Malerens Blik,
Med Elskerens Varme og Vennens Kritik,
Med Sønnens Forventning og Faderens Tro,
Med Ønsket om Lykken for det, der skal gro i vort Bo.

